AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

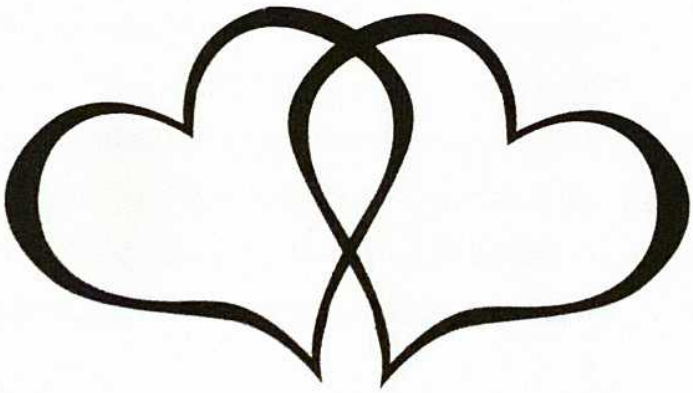
SENSİZ GEÇEN YILLARIM

ADA

müptela

BİRİNCİ KISIM

BİR

Ben bugün Yankı'ya âşık oldum...

Defterimde duran ve kalbimi sımsıcak duygularla dolduran kelimelere baktım. O anda bir karar verdim. Ben de aynı annem gibi günlükler tutacaktım. Çünkü zaman, insanın hafızasından eskileri silebiliyordu. Yıllar sonra, yedi yaşındayken neler hissettiğimi hatırlamayacaktım ama mürekkep solsa da, yazılan kâğıtlar sararsa da duyguları anlatan o kelimeler hep var olacaktı. Anılar, kuru ağaçların her baharda tekrar yaprak açması gibi okundukça tazelenecekti. Öldüğünde bile yaşadığın her şey kuşaktan kuşağa geçecekti.

Deftere son kez baktım ve onu göğsüme bastırdım. Benim ilk defterimin ilk cümlesi aşktı. Hem de Yankı'ya duyduğum aşk.

Annem biriktirmeyi severdi. Onun için de öldüğü güne kadar biriktirmişti. Ama herkesin sandığı gibi eşyalarını ya da ıvır zıvırları değil. Onun biriktirdiği sadece günlerdi.

Annem öldüğünde beş yaşındaydım. Birbirimizi tanımak için hiç zamanımız olmadı. Sadece annem değil, babamı da tanıyamadım. Belki de biriktirme huyu olmasaydı hiç tanımayacaktım. Öldüklerinde onları tanıma şansım annemin tuttuğu günlüklerden oldu. Küçük bir çocukken bile hisset-

tiklerini, başına gelenleri, acı tatlı bir sürü anısını defterlere geçirmişti. Annem yazarak günlerini biriktirmişti.

Annemin günlüklerini ilk okumaya başladığımda beş yaşındaydım. Okumayı bana kendisi öğretmişti. Sonrasında defalarca okudum. Kendimi her yalnız hissettiğimde, ki bu hayatımda en çok hissettiğim duyguydu, elime annemin yazdığı günlükleri alır, okumaktan yıpranmış sayfalarda onlara dokunduğumu düşünürdüm. O günlüklerde babamın ve annemin birbirlerine duydukları o büyük aşkı hisseder ve yalnız olmadığımı, beni çok sevdiklerini okurdum. O zamanlarda kalbimde derin bir huzur olur, o duygular bana kimsesiz olmadığımı hissettirirdi. Her ne kadar bu şekilde hissetsem de değiştiremeyeceğim tek gerçek kimsesiz oluşumdu.

Yanımda akrabalarım olsa bile bu duyguyu her hücremde sonsuz bir özlemle yaşardım. Bir insanın ne annesi ne de babası yanında değilse yanında kim olursa olsun hep kimsesizdir. Bu kimsesizliği hiç kimse hayatından silemez. Hayatına giren insanlar bunu hafifletir ama kalbinin bir köşesinde o duygu her zaman yaşamaya devam eder. Aynı özlemin devam ettiği gibi.

Beş yaşından sonra beni hiç kimse onlar kadar sevmedi, onlar kadar benimle ilgilenmedi. Yıllarca yaşadığım dayımın evinde görünmez bir hayalet gibi yaşadım. Yavaşça yalnızlaştığımı, içime kapandığımı ve konuşmadığımı bile fark etmediler. O yıllarda yanımda olan tek şey annemin günlükleri ve babamın seyir defterleriydi. Gece yatağıma girdiğimde onları koynuma alır ve gözyaşlarımdan satırları okuyamaz hale gelene kadar okurdum. Sonra da o defterlerin arasında beni sevgi dolu kollarıyla sardıklarını hayal eder uyurdum.

Günlük yazmaya karar verdiğimde yedi yaşındaydım. O gün kendimi en kötü hissettiğim gündü. Sıcak bir odada bunalmış bir halde oturuyordum. Kapım açıldığı anda hayatımın sonsuza kadar değiştiğini sanki hissetmiş gibi kapıdaki çocuğa baktım. Ama o yanımdan ayrıldıktan sonra o günü

hiç unutmamak için yazmaya karar verdim. İçimdeki coşkuyu birilerine anlatmam gerekiyordu ama her zamanki gibi anlatacak hiç kimsem yoktu. Belki ileride benim de bunları okumasını istediğim insanlar olacaktı. Hayatın akışında ne hissettiğimi bilmelerini istedim. Belki de anlatacak hiç kimsem olmadığı için yazmayı seçtim. Defterlerim benim en büyük hazinemdi. Onlar beni sorgusuz sualsiz, yargılamadan ve aşağılamadan yıllarca dinlediler. Kimi zaman kahkahalarıma eşlik ettiler ki bu o kadar azdı ki yaşamımda. Çoğu zaman da gözyaşlarıma eşlik ettiler. Onlar benim sırdaşlarım, yeri geldiğinde arkadaşlarım oldular.

Yıllar içinde sayfalar çoğaldıkça defterler artmaya başladı. Her gün yazamasam da unutmayayım diye benim için önemli olan her şeyi yazdım. Küçük bir kızın ne kadar sevgisiz büyüdüğünü ve tüm bu yıllarda sadece bir kişiyi sevdiğini anlattım durdum. Hepsini pembe kaplı defterlere yazdım. Bir gün hayallerimin gerçekleşeceği umuduyla duygularımı pembe defterlerde biriktirdim. Biliyordum ki onlar bittiğinde beyaz defterlere geçecektim, ama öyle olmadı. Ondan sonra yıllarca siyah defterler bana eşlik etti.

Her şeyi anlatmadan önce belki de annem ve babamla başlamalıyım. Onları o kadar çok özlüyorum ki bu özlem hiç bitmeyecek, biliyorum.

Annem, mutlu bir ailenin ikinci çocuğu olarak Ayvalık'ın zeytinlikler içindeki küçük bir köyünde doğmuş. Babasını küçük yaşta kaybetmiş ve ondan on iki yaş büyük abisinin kendisine babalık yapmasını bekleyecek kadar hayalperestmiş. Evlenerek evden ayrılıp giden abisinin arkasından annesiyle yıllarca o küçük köyde yaşamış. Arada sırada abisinin evine gitse de orada istenmediğini anlaması fazla uzun sürmemiş. Ailesinin Cunda Adası'nda oteli olan yengesinin tutumu onu abisiyle daha az görüşmeye itmiş. Hali vakti annemin ailesinden oldukça iyi olan yengesi, başından beri kocasından ne kız kardeşi ne de annesiyle ilgilenmesini istememiş.

Yıllar geçtikçe abisiyle olan bağı kopmasa da iyice zayıflamış. Aradaki yaş farkı ve belki de abisinin evlendiği kadınla olan bağı bu bağın giderek zayıflamasına neden olmuş. Anne kız, o küçük köyde kendilerince bir yaşam kurarak yaşamaya başlamışlar. Annem büyüdükçe, zenginliğini her şeyden üstün gören yengesinin baskısı altına kalan abisinin de sanıldığı kadar mutlu olmadığını ve evliliğinde sorunlar yaşadığına tanık olmuş.

Annem bulunduğu ortamdan çıkmak için okuması ve bir meslek sahibi olarak ayakları üstünde durması gerektiğini anlamış. Annem sonunda üniversiteyi kazanarak Balıkesir'e gitmiş. Üniversiteyi kazandığı sene dünyanın en mutlu insanı olduğuna karar vermiş. Dört yıl sonra okulu bitirdiğinde idealleri olan, pırıl pırıl bir öğretmen adayı olarak ilk görev yerine tayin olmuş. Annesini yanına almak istemesine rağmen yaşlı kadın, tüm ömrünü geçirdiği köyden uzaklaşmak istememiş. Kızına iyi şanslar dilemiş ve onu mesleğine başlayacağı şehre yolcu etmiş.

İstanbul'a...

İstanbul'a hayallerinin şehri olarak gelmiş genç Hülya. Artık çok sevdiği mesleğini yapacak ve hep yaşamak istediği şehirde yaşayacakmış. Babama âşık olduğunda İstanbul'da öğretmenliğinin ikinci yılındaymış. Ayvalık'ın küçük bir köyünden İstanbul gibi büyük bir şehirde kendine göre küçük bir çevre edinmiş. Yine de büyük şehrin zorluklarını görmezlikten gelip küçüklüğünden beri yapmak istediği mesleğini yapıyormuş. Üstelik oldukça da mutluymuş. O, küçük dünyasında büyük hayalleri olan genç bir kızmış.

Babam ise, oldukça güçlü ve zengin bir ailenin oğlu olarak dünyaya gözlerini açmış. Mutlu bir çocukluk geçirmiş ama zaman akıp gittikçe o mutluluk anne ve babasının boşanmasıyla sonuçlanmış. Bir sürü skandal ve yıpratıcı bir süreçten sonra iki ayrı evde, birbirlerini sürekli kötüleyen iki ebeveynle büyümüş. Başka kardeşler aileye katıldıkça kendisini dış-

lanmış hissetmiş. Büyüdükçe her iki ebeveynden de kurtulup kendi ayakları üzerinde durmak istemiş. Babasının onun için hazırladığı geleceği bir kenara iterek kendi geleceğini kurmaya ve hayallerinin peşinden gitmeye karar vermiş. Babamın tek bir tutkusu varmış; deniz.

Daha küçük bir çocukken sürekli evden kaçarmış ve onu, deniz kenarında otururken bulurlarmış. Evdeki huzursuzluktan sonra belki de huzuru bulduğu tek yer orasıymış. Denize olan aşkı, yaşı ilerledikçe bile geçmemiş. Büyükbabam ne yaparsa yapsın oğlunu karada tutamayacağını anladığında, babam da üniversitede okuduğu mühendislik fakültesini bitirmiş.

Babam, herkesi arkasında bırakarak denize açılmak ve dünyayı dolaşmak istemiş. Sonunda aradığı fırsatı bulmuş. Kendisine göre mükemmel, başkalarına göre hurdaya çıkmış bir yelkenliye elindeki tüm parayı vermiş. Bu onun için sorun değilmiş. Aylarca onun bu takıntısını bilen arkadaşlarıyla üzerinde çalışmış. Arkadaşının tersanesinde resmen yelkenliyi yeniden o ihtişamlı günlerine getirmiş. Sonunda yelkenlisi bittiğinde aradan iki yıl geçmiş. Artık gitmek için önünde hiçbir engel yokmuş. Her şeyini hazırlamış. Dünya turu için gerekli her şeyi toparlamış, izinleri almış ve gitmek için gün saymaya başlamış. Babam kendi planlarını yapıp dünyaya açılmayı beklerken kaderin onun için başka planları olduğunu unutmuş. Son kez arkadaşlarıyla Bebek Sahili'nde yolculuğunun başlangıcını kutlamak için gittiğinde annemi görmüş. Maceraperest Anıl'ı yolundan bir tek şey alıkoyabilirmiş; o da aşkmış.

Annem de çalıştığı okuldan öğretmen arkadaşlarının ısrarıyla bir çay içmek için gittiği Bebek Sahili'nde kalbini sevgiyle dolduran adamı görmüş. Hayatının aşkı, karşısındaki masada onun gibi arkadaşlarıyla oturuyormuş. Karşılıklı masalarda oturup göz göze gelen iki birbirine sevdalanmış. Babamı planlarından alıkoyan tek nedenmiş annem. O gece

gündüz yelkenlisinin başından ayrılmayan adam ilk görüşte âşık olduğu kızı bırakıp da çocukluğundan beri aşkı olan denize açılamamış. Denize âşık Anıl'ın artık âşık olduğu biri daha varmış: Yemyeşil gözleriyle onun denize olan aşkının önüne geçen Hülya. Yıllardır hayalini kurduğu açık denizlerde dünyayı dolaşma hayali, annemle tanışınca beklemeye alınmış.

İşte annemin defterlerinde sayfalarca anlattığı, her satırında babamla annemin büyük sevgisini bulduğum aşk buydu. Babama duyduğu sonsuz sevgi ve babamın ona duyduğu aşkı satır satır günlüklerine yazmış annem.

İki gencin kalpleri birbirleri için çarparken önce buluşmalar, sonra aşklarını itiraf etmeler ve sonra da evlilik teklifi gelmiş. Babamın tek bir şartı varmış evleneceği kızdan; denizi en az kendisinin sevdiği kadar sevmesi ve onun hayallerine ortak olması.

Annemin çocukluğu ise denizden uzak, küçük bir köyde geçmiş. Denize yakın bir o kadar da uzak. Üstelik babasının denizde boğulması sonucu denizden de korkan biriymiş. Babasının denizden çıkarılan ölü bedeni gözlerinin önünden hiç gitmemiş ve bu nedenle yüzmeyi hiç öğrenememiş.

Babam annemi o kadar çok seviyormuş ki bir zaman sonra ona da denizi sevdireceğine eminmiş. Sonunda evlenmişler. Birkaç ay sonra annem çok sevdiği işinden istifa etmiş ve denize açılmışlar. Hayatlarını baştan değiştirmeye karar vermeleri birbirlerine duydukları sevgiyle mümkün olmuş. Tek değişen medeni durumları olmamış. Babamın annemle evlenmeden önce yelkenlisine koyduğu "Hayalim" ismi, hayalleri gerçekleştiği için "Âşıklar" olmuş.

Annem, babamın sabırlı yaklaşımlarından, ona duyduğu sevgiden sonra denizi sevmeyi ve sonra da onun üstünde yaşamayı öğrenmiş. Tek üzüntüsü, hayali olan mesleği yapamıyor oluşuymuş. İlk aylarda alışkın olmadığı bir yaşama uyum sağlamakta oldukça zorlanmış ama sevgileri o kadar büyük-

müş ki asla pes etmemiş. Küçücük bir teknede fırtınalara inat yaşamayı sevmiş. Çünkü yanında hep olmasını istediği adam varmış. Babam; ilk ve tek aşkı.

Denize açılmalarının üzerinden bir yıl geçtikten sonra bana hamile kalmış. Beni hissetmeye başladığı anda günlüklerinde bana da yer vermiş. Dokuz ay boyunca ne hissettiyse yazmış. Hiç görmediği bir bebeğe olan sevgisini, neler yaşadığını, hamileliğin onu nasıl değiştirdiğini ve babamı ne kadar sevdiğini anlatmış. Bir annenin hamile kaldığı ilk andan itibaren yavrusuna duyduğu derin ve engellenemez sevgisini yazmış defterlerine. İlk kıpırtılarımı, ona neler hissettirdiğimi anlatmış.

Hamileliğin son ayında artık babam annemin güvenli bir şekilde doğum yapması için Amerika kıtasına doğru ilerlerken annemin beklenenden üç hafta önce tutan sancıları sonucunda şafak vakti seyir halindeki bir yelkenlide doğmuşum. Doğuma babam yardım etmiş. Zaten ondan başkada kimse yokmuş. Yani onun ellerine gözümü açmışım dünyaya. Göbeğimi babam kesmiş ve onu da denize atmışlar. Annem günlüklerinde bunu anlatırken babama bir kez daha âşık olduğunu yazmış.

Karaya çıktıklarında babam o kadar sevinmiş ki annem karadan nefret eden adamın bu kadar sevinmesine şaşırmış ve adımı Ada koymuş. Hâlbuki babamın tek derdi üç hafta erken doğan kızını ve karısını bir doktora göstermek ve onların iyi olduklarından emin olmakmış.

Ben altı aylık olana kadar o küçücük ülkede kalmışlar ve denize açılmadan önce yelkenlinin adına benim adımı da ilave etmişler. Böylelikle teknenin yeni adı "Âşıkların Adası" olmuş. Altıncı ayı doldurduğumda tekrar denize açılmışlar. Artık bundan sonra yollarına üç kişi olarak devam edeceklermiş. Anıl hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutluymuş. Yıllarca hayalini kurduğu bir gezi, yanında çok sevdiği karısı ve kızı. Bazı geceler yıldızların altında güverteye uzanır

ve bunun için Allah'a şükredermiş. Bazı gecelerde annemin yazdıklarından öğrendiğim kadarıyla, sabaha kadar uyurken beni seyredermiş. Bana "küçük mucizem" dermiş. Annem, babamın bana bakışlarını, "Sanki olağanüstü bir varlığa bakar gibiydi ve onun kızımıza her bakışını gördüğümde bu sert görüntüsünün altında aynı kızımız gibi olağanüstü bir kalp olduğuna inanırdım ve ben kalbi mucizelerle dolu bu adamı sevdiğim için asla pişman olmadım," diye kaleme almış. Annemin günlüklerini her okuduğumda bu sözler kalbime dokunur ve gözyaşları içinde defalarca okurdum. Bir gün ben de en az annemin babamı sevdiği kadar sevebileceğim ve babam gibi kalbinde mucizeler dolu bir erkeğe bunları hissetmek istiyordum.

O küçücük teknede büyümeye başlamış ve ilk adımımı atmışım. Aradan geçen yıllar boyunca ve kısa süreli olarak, ancak ben hastalandığım zamanlarda konakladıkları çeşitli ülkelerin çeşitli limanları dışında denizde yaşamaya devam etmişler. Ben dört yaşına girdiğimde annem mesleğini benim üzerimde kullanmaya karar vermiş. Hareketli bir çocuğu belki de seyir halindeki bir yelkenlide sabit tutmanın tek yolu o zamanlar ona bu gibi gelmiş. Bana okumayı öğretmeye başlamış. Bütün gün denizde fazla yapacak iş de olmayınca tek ilgileneceği öğrencisi ben olmuşum. Bir süre sonra benim öğrenmeye ne kadar hevesli olduğumu anladığında sadece okumayı öğretmekle kalmamış, yazmayı ve matematiği de öğretmeye başlamış.

Yolculuklarının başladığı İstanbul'a geri döndüklerinde beş yaşıma birkaç ay varmış. Annem günlerce uyumadığımı ve sabit bir yerde yürüyemediğimi yazmış günlüklerine. İlk işleri, annemin büyüdüğü Ayvalık'taki o küçük köye gitmek olmuş. Babam yıllarca denizlerde dolaşan karısını mutlu etmek istiyormuş. Belki de karısının geçmişini öğrenmek istemiş. Anneannemin iki odalı evine yerleştiklerinde o evin bana ne kadar sıkıcı ve bunaltıcı geldiği hafızamda hâlâ yer bulur.

O yaştaki halimle evdeki merdivenlerin çıkardığı sesleri hâlâ hatırlarım. Tahta merdivenlerin her basamağı farklı bir ses çıkarırdı. Hüzünlü bir şarkının kırık notaları gibi. Sabahtan akşama, defalarca o sesleri duymak için merdivenleri iner çıkardım. Belki de o evde beni mutlu eden tek şey o seslerdi. Annem bu sürenin fazla uzamayacağını, babamın denizden uzak yaşayamayacağını biliyormuş ama onu şaşırtan bir şey olmuş ve babam o küçük köyde gayet mutlu olmuş.

Bu arada tekneyi bakım için çektiren babam yeni rotaların üzerinde çalışmaya başlamış ve bu süreçte, zeytinlikler içindeki bu köy iyi bir sığınma limanı gibi gelmiş ona.

Babam ve annem köydeki eve yerleştikten iki ay sonra dayım bizleri görmeye gelmiş. Onu ilk görüşüm bu olmuştu. Dayım uzun boylu, heybetli bir adamdı ve hiç gülmezdi. Annemden sadece on iki yaş büyük olmasına rağmen çok daha yaşlı görünürdü. Onu hiç sevmediğimi hatırlıyorum. Dayımın eve geldiği günün ertesi günü ailemin sonu oldu. Hayatım sonsuza kadar değişti. Ertesi gün artık ne annem vardı ne de babam.

O gün babam sabahtan Ayvalık'a inmişti ve biz annemle evde yalnızdık. İyice yaşlanmış olan anneannem, oğluna kendisiyle ilgilenmediğini söyleyip duruyordu. Onu ziyaret etmediğinden ve oturduğu evin bir gün başına yıkılacağından bahsedip duruyordu. Ağlayarak uzun zamandır evin prizlerinden ateş çıktığını ve bunu defalarca söylemesine rağmen dayımın hiç ilgilenmediğini söyledi. Annemle biz alt katta olmamıza rağmen ahşap evin her yerinden konuşmaları duyabiliyorduk. Sonunda anne oğul birbirlerine bağırmaya başladıklarında dayım hışımla evden çıkmış ve bir daha buraya ölse gelmeyeceğini söyleyerek kapının önündeki büyük arabasına binerek evi terk etmişti.

Anneannemi teselli eden annem oldu. Annem ve anneannen uzun bir süre kendi aralarında konuştular ve ben de dışarda oynamaya devam ettim. Ta ki akşam babam gele-

ne kadar. Yemekten sonra annem beni kendi odalarındaki küçük yatağa yatırdığında onlar da konuşmaya başlamışlardı. Belki de benim uyuduğumu düşünüyorlardı. Annem gün içinde olanları babama anlattı. Babam da ona üzülmemesini ve sabah olduğunda bir elektrikçi çağırarak baktıracağını söyledi ama o gece annem, babam ve anneannem için sabah hiç olmadı.

Babamın beni yataktan koparırcasına kaldırması üzerine uyandım. Etraf gündüz kadar aydınlık ve sıcaktı. Odadan çıktık. Her yerde alevler vardı. O ses çıkaran tahta merdivenlerin her yerini alevler kaplamıştı. Bu sefer çıkan sesler yanan tahtanın çıtırtılarıydı. Sıcaklık ve duman nefes almamı zorlaştırıyordu. Babam bir süre yanan merdivenlere baktı ve sonra beni kaldırdığı odaya geri döndü. Artık odada da ateşler vardı. Beni pencerenin önünde kucağından indirdi. Sürgülü pencereyi açtı. O anda tek bir şey söylüyordum. "Annemi istiyorum."

Babam dizlerinin üstüne çöktü. Önüme düşen saçları geri itti. "Buradan hepinizi çıkaracağım Ada. Şimdi güçlü bir kız olacaksın, bana söz veriyor musun?"

Başımı salladım.

Beni öptü ve kucağına aldı. Pencereden baktığımda eve dayanmış saman balyalarını gördüm. "Seni onların üzerine atacağım Ada. Hemen ayağa kalk ve evden çok uzağa koş."

"Ama her yer karanlık. Yapamam, ben annemi istiyorum."

"Ada," diye bağırdı. "Dediğimi yap. Söz veriyorum anneni ve anneanneni alıp senin yanına geleceğim."

"Söz mü?"

"Söz bebeğim. Sadece koş, olur mu?"

"Tamam babacığım."

Beni öptü ve kollarımdan tutarak beni aşağıya sarkıttı. Bıraktığında saman balyalarının üzerine düştüm. Düştüğümde babamın sesini son kez duydum.

"Şimdi oradan atla ve koş Ada."

Onun dediğini yaptım. Balyalardan aşağıya atladım ve koşmaya başladım. Bir süre sonra çıplak ayaklarım acımaya ve ben de yorulmaya başladım. Olduğum yerde durdum ve arkama baktım. Her yerde alevler vardı. Ev bir meşale gibi yanmaya devam ediyordu. Evden uzaklaştığımı düşünerek olduğum yere çöktüm. Ortalık alevlerden o kadar aydınlıktı ki karanlıktan korkmama gerek kalmadı.

Sabah olduğunda ben hâlâ olduğum yerde babamı ve annemi bekliyordum. Çünkü geleceğini biliyordum. Bana söz vermişti. Babam bana verdiği bütün sözleri tutardı. O benim kahramanımdı. Beni bulduklarında bu sefer öyle olmadığını anladım. Babam ilk defa bana verdiği sözü tutmadı. Annem, babam ve anneannem o evden dışarı asla çıkamadılar. Orada beni birileri bulana kadar oturdum. Her şey bittiğinde ne evden ne de ailemden geriye bir şey kalmadı. Tüm hayallerimle birlikte hepsi yandı.

O günden sonra varlığını hiç bilmediğim bir adam beni yanına aldı. Onun babamın üvey kardeşlerinden biri olduğunu öğrendim. Benim yaşımda çocukları vardı. Bir yıla yakın bir süre o evde yaşadım ve ailemden sonra tek mutlu olduğum yer orası oldu.

Mutluluğum fazla uzun sürmedi. Bir gün amcam beni karşısına aldı. Altı yaşına yeni girmiştim. Bana artık onlarla oturamayacağımı ve dayımın gelip beni alacağını söyledi. Dayımı o yangından sonra hiç görmemiştim ve onu sevmediğimi biliyordum. Ağlayarak gitmek istemediğimi söyledim. Amcam da bana, dayımın velayetimi almak için mahkemeye başvurduğunu ve mahkemenin beni ona verdiğini söyledi.

Okuma yazma biliyor olmama rağmen birçok şeyi anlamıyordum. Bunlardan biri neden mutlu olduğum yerden ayrılıp hiç sevmediğim ve sadece bir kere gördüğüm birinin yanına gidiyor oluşumdu. Velayet ne demek bilmiyordum. Anlamadığım şeylerden biri de ölümdü. Nedense annem ve

babamın bir gün gittikleri yerden geri geleceklerini düşünüyordum. Belki de gittikleri yer benim gidemeyeceğim kadar uzak bir yerdi. Çocuk aklımla, büyüdüğümde gelmemiş olurlarsa ben de onların gittikleri yere gidip onları bulacağımı düşünüyordum. Babam bana bir söz vermişti. Annemle gelip beni bulacaklardı. Biraz uzun sürmüş olabilirdi ama babam verdiği bütün sözleri tutardı.

Amcam bütün eşyalarımı hazırladığında beni karşısına aldı. Önce aynı babam gibi saçlarımı okşadı. Sonra da elleriyle yüzümün her iki tarafından yavaşça tuttu. "Ada, kızım, yarın dayın seni almaya gelecek."

"Gitmek istemiyorum."

"Ben de seni göndermek istemiyorum ama buna mecburum. Beni anlayabiliyor musun?"

Anlamasam da başımı salladım. "Elimde olsa seni hiçbir yere göndermem."

"Ama buradan gidersem annem ve babam beni nasıl bulacak?"

Bunun üzerine gözleri nemlendi. "Artık annen ve baban hiç gelmeyecek Ada," dediğinde yanağından aşağı doğru akan gözyaşını gördüm.

"Bir daha onları hiç göremeyecek miyim amca?"

"Hayır kızım, göremeyeceksin. Çünkü onlar..." diyerek titreyen elini kalbimin üstüne koydu. "Çünkü onlar artık senin kalbinde yaşayacaklar."

"Cennete gittikleri için mi?"

"Evet, gitmek zorundaydılar. Bunu büyüdüğünde daha iyi anlayacaksın."

"Onları çok özlüyorum amca. Beni neden burada bıraktılar? Onları çok mu üzüyordum?"

"Hayır, güzel kızım. Sen hiç kimseyi üzmüyordun. Seni burada bıraktılar çünkü sen onların yaşayamadığı hayatı yaşayacaksın."

"Ama onlar da yaşasaydı keşke. Cennet çok mu uzak?"

"Evet canım çok uzak ve oraya ancak kalpleri güzel olan insanlar gidecek."

"Benim kalbim güzel mi peki amca?"

"Evet, senin kalbin çok güzel ve büyüdükçe daha da güzel olacak."

"Amca, bence babam çok uzakta olsa da o yolu bulacak ve annemi de alıp geri gelecek. Çünkü benim babam kocaman dalgaların arasında bile yolu bulan biri. Onun kocaman defterleri ve onlardan daha büyük haritaları var. Biliyor muydun bunu?"

"Biliyorum güzel kızım ama o haritalar gittikleri yerde işe yaramıyor. Onların geri gelmeyeceğini ne kadar çabuk öğrenirsen hayatta o kadar mutlu olursun Ada."

"Onları çok özlüyorum amca."

"Biliyorum canım, ben de çok özlüyorum ama senin önünde uzun bir ömür var," diyerek yanında duran kutuyu bana doğru itti.

"Burada annenin günlükleri var. Babanın da tekneyle açıldığı günden beri tuttuğu seyir defterleri. Bunların ne olduğunu şimdi anlamıyorsun ama büyüdüğünde ne olduğunu anlayacaksın. Bunları sana vereceğim. Bunlar babanın teknesinden çıktılar. Birde annenin bazı giysileri var. Bunlar senin hazinen."

"Bana mı bırakmışlar."

"Evet kızım. Hiç kimselere verme. Bunlar onlardan sana kalan tek şey. Beni anlıyor musun?"

"Evet amca, onlar benim hazinem."

"Bunları okumaya başladığında ileride annenin ve babanın nasıl insanlar olduklarını, birbirlerini ve seni ne kadar çok sevdiklerini anlayacaksın. Orada yazılanlar senin ışığın olacak ve yolunu kaybettiğinde senin yolunu aydınlatacak."

"Hemen okuyabilir miyim o zaman?"

"Hemen değil, bunun için okumayı öğrenmen gerekiyor."

"Ama ben okumayı biliyorum. Annem öğretti bana."

"O zaman gittiğin yerde okur ve onları tanırsın."

Böylelikle mutlu yaşadığım bir yerden tekrar koparılıp Ayvalık denen yere doğru savruldum. Son akşam evdeki çocuklarla ve yengemle vedalaştım. Onlar beni kendi çocuklarından hiç ayırmamışlardı. Gidiyor oluşum hepsini çok üzmüştü ve ben de onlar kadar üzgündüm.

Dayım geldiğinde kapının önünde, amcamın ve yengemin hazırladığı kocaman iki tane valiz ve büyük bir kutu vardı. Aynı hatıralarımda olduğu gibiydi. Karşımda duran iri yarı ve uzun boylu adamı bu sefer de gördüğümde sevmedim. Benim küçücük bedenimin yanında dimdik ve dev gibi duruyordu. Kumral saçları, gür bıyıkları ve aynı anneme benzeyen gözleri vardı. Yanıma gelerek önümde diz çöktü ve benim gözlerimin içine baktı. Sonra da bana sarıldı. "Sen bana Hülya'mın emanetisin," dedi. Emanet ne demekti bilmiyordum ve gidince sözlüğe bakmayı aklıma yazdım.

Dayım altı yaşındaki bir çocuğun bu kadar eşyasının olmasına bir anlam veremese de itiraz etmeden eşyaları arabaya yükledi. Ben de kapının önünde bana bakan amcama, yengeme ve onların çocuklarına sarıldım. Başka bir yere gitme fikrini sevmedim. Üstelik dayım olduğunu söyledikleri adamı hiç tanımıyordum. Ya gittiğim yerde mutlu olamazsam? O zaman buraya tekrar nasıl dönecektim? Daha çok küçüktüm ve kendi başıma buraya gelemezdim. Günlerdir amcama söylediğim kelimler, ona sarıldığımda tekrar ağzımdan çıkıverdi.

"Burada kalamaz mıyım amca?"

"Kalmanı çok istediğimi biliyorsun ama ne yazık ki buna izin vermiyorlar. Orada da kendini kısa sürede sevdireceksin Ada. Sen özel bir çocuksun ve kalbin çok güzel. En kısa zamanda seni görmeye geleceğim."

"Söz mü?" diyerek ona sarıldım.

"Söz."

Bu, amcamı son görüşüm oldu. Amcam o sözü hiçbir zaman tutamadı. Çünkü aradan geçen yıllar içinde dayımın,

amcamın bana yaklaşmaması için mahkeme kararı çıkardığını öğrendim. Ama o zaman o sözün anlamı benim için çok büyüktü ve yıllarca bana verdiği sözü tutmadığı için amcamı suçladım. Bir süre sonra amcam da geçmişimin silik anılarında yok olacaktı. Onu tekrar görmem için aradan yıllar geçmesi gerekecekti. Geçmişimden bana kalan tek şey, annemin ve babamın o kutudaki defterleri oldu. Bir de buraya geldiğimde valizlerden çıkan annemin elbiseleri. İşte bütün servetim bu kadardı.

Sadece anılar...

Yıllar sonra etrafımdaki insanlara sorduğum tüm sorular havada asılı kaldı. Babamın marinada duran teknesine ne olmuştu, bilmiyordum. Onu kim almıştı? Parasıyla ne yapmışlardı, bilmiyordum ve bu işlerin peşine dayım da düşmedi. Bunun peşine düşecek kadar bol vakti yoktu. Cunda Adası dedikleri yerde bir oteli vardı ve her zaman ailesiyle ilgilenemeyecek kadar işleri başından aşkındı.

Ayvalık denen yere, arabada hiç konuşmayan dayımın yanında sıkıntıdan patlayarak geldim. Birkaç kere soru sormama rağmen bana dönüp cevap bile vermedi. İşte o an, gittiğim yerden hiç hoşlanmayacağımı anlamış oldum. Ben de hiç konuşmadan, arabanın camından görebildiğim kadarıyla dışarıyı seyretmeye başladım. Araba durduğunda başımı koltuktan kaldırdım ve şaşkın gözlerle, önünde durduğumuz iki katlı eve bakmaya başladım. Fazla büyük olmayan bahçenin ortasında duran ev, amcamın evi kadar gösterişli olmasa bile yine de büyük bir evdi. Evin taş duvarları vardı ve bahçenin ortasındaki kocaman ağacın arkasından hayaletli evler gibi görünüyordu. Dayım arabadan inerek beni de indirdi. O zaman kapının önünde dikilen kadını gördüm. Ellerini beline koymuş ve güneşten gözlerini kısmıştı. Büyük ağacın altındaki salıncakta oturan bir kız ve oğlan çocuğu da hem sallanıp hem de bana bakıyorlardı. Onları ilk defa görüyordum. Dayımın ailesini. Dayım elimden tutarak beni bahçeden içe-

ri soktu. Küçücük kalbim göğsümde çırpınıyordu. Bundan sonra burada yaşayacaktım ve beni sevmelerini istiyordum. Yüzümde gülümsemeyle dayımla beraber onlara doğru yürüdüm. Önlerinden geçerken dayım salıncakta sallanan çocuklara dönerek, "Gelin Ada ile tanışın," dedi.

Bunun üzerine oğlan çocuğu kalkarak yanıma geldi ama kız salıncakta sallanmaya ve kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti. Onu kızdıracak bir şey yapmış olmalıyım diye düşündüm ama daha yeni gelmiş ve onunla hiç konuşmamıştım. Dayım, kızın kalkmayacağını anladığında beni kapıda dikilen kadına doğru götürdü. Kadın da aynı salıncakta sallanan kız gibi bakıyordu. Bana bakmadan, "Hoş geldin," dedi. Bunu bana mı yoksa dayıma mı söylediğini anlamadım.

Sonra salıncaktaki kız yerinden kalkarak yanımıza doğru geldi ve kapının önünde şaşkınlıkla dikilen bana baktı. Annemin kesmeye kıyamadığı upuzun saçlarımı çekerek bana güldü ve "Kimsesiz," dedi.

Kimsesiz...

Tek bir kelimenin insanı darmadağın edebileceğini o zaman anladım. O kelime adeta kalbimi ezip geçti.

Babam, kimsenin yaşamadığı adalara rastladığında anneme döner, "Bu adalar kimsesiz," derdi. O zamanlardan kalma anılarımdan, bu kelimenin anlamının boş ve ıssız olduğunu tahmin ediyordum. Bunun bir insan için söylendiğini anladığımda küçücük bir çocuktum ve dayımın ailesinin benim de ailem olacağını sanmıştım. Yanıldığımı daha ilk karşılaşmamızda anlamıştım. Ben de onların gözünde okyanusların ortasındaki o adalar gibi boş ve ıssızdım.

Hiç kimsem yoktu.

Böylelikle daha ilk anda beni seveceklerini düşündüğüm bu ailede hiç sevilmeyeceğimi anlamış oldum.

Yengem eşyalarımı odaya çıkardığında dayıma kızdı. "Bu kadar eşyayı alacak dolap bile yok bu odada Mehmet. Neden

getirdin bunları? Orada bıraksaydın. Altı yaşındaki bir çocuğun bu kadar çok eşyası olur mu?"

"Valizleri aç bak, işine gelmeyenleri atarsın."

"Öyle yapacağım zaten. O kutuda ne var?"

"Defterler."

"Ne defteri?"

"Hülya'nın günlükleri ve kocasının notları," dedi dayım bıkkın bir şekilde.

"Onları neden getirdin?"

"Gülçin, bak, zaten çok yorgunum. Adam ne verirse aldım. Artık soru sorma, ne istiyorsan onu yap," diyerek odadan çıktığında kapıda durmuş onları dinliyordum.

Dayım gittiğinde içeri girdim ve yengemin karşısına dikildim. Amcam asla onları bırakmamamı istemişti. Onlar benim hazinemdi ve onları benden hiç kimse alamazdı.

"Onlar benim, hiç birini atamazsın," dedim.

Ters ters bana baktı. Hiçbir şey demeden odadan çıktı. Kapıyı da sertçe kapattı. Odanın ortasında durup küçük odaya baktım. Duvarda küçük bir pencere vardı. Oraya doğru gittim. Parmaklarımın ucunda yükselerek dışarıya baktım. Evin önündeki kocaman ağacın dallarının arasından deniz görünüyordu ve evin önündeki bahçeye bakıyordu. Dalların pencereye kadar uzamış olmasına sevinmiştim. Yatağın kenarına çıkarak pencereyi açtım. Elimi uzattığımda ağacın dallarına dokundum. Bu ağacın ne ağacı olduğunu bilmiyordum ama buraya kadar uzanmış olması çok hoşuma gitmişti. Yatağın üstünden indiğimde odaya tekrar baktım. Az ötede tek kapılı bir dolap ve tek kişilik dar bir karyola vardı. Odanın ortasında duran valizler ve kutuyla orada öylece durdum ve burayı hiç sevmediğimi ve sevmeyeceğimi anlamış oldum. Amcamın evinde kaldığım odadan o kadar küçük ve karanlıktı ki insanı boğan bir havası vardı. Dışarıda pırıl pırıl bir güneş varken bile karanlık ve kasvetli bir odaydı. Benim gibi neredeyse bütün ömrü açık havada geçmiş biri için boğucuy-

du. Üstelik bu kadar büyük evde neden bu kadar küçük bir odayı bana verdiklerini de anlamamıştım.

Ertesi gün odaya bir dolap daha geldi ve oda daha da küçüldü. Yengem valizlerden çıkan her şeyi dolaba yerleştirdi. Kutuyu ise hiç açmadı. Böylelikle neredeyse nefes alınmayacak kadar küçük bir odada yaşamaya başladım.

Eşyalarıma hiç kimsenin dokunmasını istemiyordum. Onun için her sabah yatağı kendim topluyor ve odayı dağıtmamaya çalışıyordum. Bir süre sonra günlerimi, dayım otelde olduğundan evdeki yengem ve o sırada okullar tatil olduğu için evde olan Duru ile geçirmeye başladım. Duru benim kuzenimdi ve benden beş yaş büyüktü. O gün gördüğüm, bana gülümseyerek bakan o oğlan çocuğunun kim olduğunu bile bilmiyordum ve bu evde kaldığım kısa süre içinde soru sorulmasından hoşlanmadıklarını anlamıştım.

Yengem ve Duru soru sorulmasını sevmedikleri gibi benimle konuşmayı da sevmiyorlardı. Konuşmaya çalıştığımda yengem kaşlarını çatıyordu ve ben de bir süre sonra susuyordum. Duru ise bana "kimsesiz" demeye devam ettiği için zaten onunla konuşmuyordum. Bir süre sonra daha az konuşur oldum. Sonra da hiç konuşmamanın daha iyi olduğunu anladım. Böylelikle yengem bana bağırmıyor ya da kızmıyordu.

Konuşmamak demek, onların ve beni görmeye gelenlerin sordukları sorulara cevap vermemek demekti. Bu da işime geliyordu. Çünkü sordukları soruların bile cevaplarını dinlemiyorlardı. Üstelik benim yanımda annemden ve babamdan bahsediyorlar, konuşmadığım için tüm bunları da duymayacağımı zannediyorlardı. Kısa bir süre sonra benimle ilgilenmeyi de bıraktılar. Bu da işime gelmişti. Çoğu zaman yalnız kalıyordum. Böylelikle sabahtan akşama kadar ya bahçede ya da sokaklarda vakit geçirmeye başlamıştım. Ayağının altında gezinmediğim sürece yengem benim nerede olduğumu umursamıyordu.

Bu şekilde bir yıl geçti. Her günümü bir önceki günden

daha çok nefret ederek geçirdiğim bir yıl. Duru beni yalnız yakaladığında mutlaka saçımı çeker ya da bana acayip isimler takardı. Beni ağlatmaya çalışırdı ama asla ağlamazdım. Üstelik saçlarıma elini sürmesini istemezdim. Hafızamda annemin saçlarımı okşamasını hissetmek istiyordum ve ondan sonra saçlarımı hep başımın üstünde topladım. Böylelikle çekecek saç bulamadığı için bu huyundan bir süre sonra vazgeçti. Neden böyle yaptığını anlamıyordum. Ona bir kere "abla" demiştim bana o kadar çok bağırmıştı ki bir daha ona asla abla demedim. Yedi yaşıma girdiğimde okula başlamam gerektiğini söyleyerek beni Duru'nun gittiği okula yazdırdılar. Onlara okuma yazma bildiğimi söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldım.

Bir gün odamda annemin yazdığı günlükleri okurken yengem içeri girdi ve bana, "Ne yapıyorsun orada?" diye söylendi. Kızgın olduğu belliydi. Bir saat önce Duru ile kavga etmişlerdi. Duru da kapıyı vurup çıkmıştı. Böyle zamanlarda gözüne gözükmemek için odamın o nefes alınmayacak ortamına sığınırdım ama o gün böyle olmayacağı belliydi.

"Annemin günlüklerini okuyorum," dedim ona bakarak.

"Saçma sapan konuşma, sanki okuma biliyormuşsun gibi?"

Onun yüzüne baktığım anda bildiğimi söylemenin daha kötü olacağını düşündüm ve "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sadece bakıyorum."

Hiçbir şey demeden bana öylece bakmaya devam etti. Sonra, "Yakında okula başlayacaksın, o zaman okuma öğrenirsin. Hem böyle yalan konuşma, yalancılar cehennemde yanarlar," dedi ve odamdan çıktı. Ona yalan söylememiştim ama doğruyu da söylemediğim için dediği şeyi düşündüm. Cehennemde yanmak istemiyordum. Ben cennete gitmek istiyordum. Orada annem ve babam beni bekliyordu. Ona tüm bunları söyleyemedim. Sadece odadan çıktıktan sonra saatlerce ağladım.

Yengemin ve Duru'nun beni görmezden gelen tavırları beni daha çok yalnızlığa itti. Onlarla sadece yemek zamanlarında bir araya geliyordum ve hiçbirinden hoşlanmıyordum. Duru benim hiç konuşmayan, garip bir çocuk olduğumu düşünüyordu. Ben de onun aptal olduğuna karar vermiştim. Bütün gün aynanın önünde dikilir ve saçlarını şekilden şekle sokardı. Bazı geceler kalkıp onun saçlarını kökünden kesmek isterdim. O aynanın önünde o kadar çok vakit harcardı ki o vakti daha yararlı şeylere harcaması gerektiğini düşünürdüm.

Yengem ise beni görmezden gelerek yaşamaya alışmıştı. Sanki görünmezdim. Onun asla gözlerimin içine bakmadığını anlamıştım. Benimle konuştuğu ender zamanlarda arkamdaki bir noktaya gözlerini diker öyle konuşurdu. İlk zamanlar arkamda biri olup olmadığını merak ederdim. Bazen ben de o aptal aynanın önüne geçer, acaba gözlerimde ne var da bana bakmıyor diye düşünürdüm ama hiçbir şey göremezdim. Benim göremediğim ya da görsem de bana anormal gelmeyen bir şey olmalıydı gözlerimde.

Bana o evde ilk zamanlarda yaşadığımı hatırlatan tek bir kişi vardı. O da dayımdı. Akşam eve gelir ve bana günümün nasıl geçtiğini sorardı. Önceleri ona sabahtan akşama ne yaptığımı anlatırdım. Bütün gün evde yengem ve Duru olmasına karşın konuşacak kimse olmayınca onun gelmesini beklerdim. Bir süre sonra bunun onu sıktığını anladım. Önce beni dinlermiş gibi görünür, sonra gözlerini benden ayırır ve televizyona bakardı. Ondan sonra ben de daha az konuşur oldum. Dayım bunun farkına bile varmadı. Bana akşamları sorduğu, "Günün nasıl geçti?" sorusuna artık tek kelimelik bir cevap veriyordum. "İyi."

Dayımla olan tek diyalogum buydu. Yengem zaten beni eleştirmeyi sevdiği için onunla aramızda herhangi bir diyalog yaşanmazdı. Duru ise zorunlu olmadıkça benimle konuşmazdı ve çoğu kez de bana hakaret etmek için konuşurdu.

O evi, akrabam olan o insanları hiç sevmemiştim. Beni

istemediklerini bildiğim halde amcamdan beni neden aldıklarını uzun zaman düşündüm. O zaman bunu anlamayacak kadar küçüktüm. Tek istediğim bir gün büyüdüğümde babamınki gibi yelkenleri olan bir tekneye binip buradan gitmekti. Her gece yatağıma girdiğimde bir an önce büyümek için dua ederdim ama büyümenin zor ve uzun bir süreç olduğunu anlamıştım.

Okula başladığımda ilk gün, gördüğüm salıncakta Duru'nun yanında oturan çocuğu da tanımış oldum. Adı Yankı'ydı. Duru'nun arkadaşı, aynı zamanda âşık olduğu çocuktu. Bir gün bunu bir arkadaşıyla konuşurken duymuştum. Bunu öğrenmem de biraz zamanımı almıştı. Çünkü Duru'nun hiçbir arkadaşı benimle konuşmazdı. Yengem için nasıl görünmezsem onlar için de öyleydim. İlk başta onun da Duru ve arkadaşları gibi olduğunu düşünmüştüm. Arkadaşları teneffüslerde yanıma gelir, benimle alay ederlerdi. Okula başladığımda Duru beşinci sınıfa gidiyordu. Beni tanımıyormuş gibi yapardı. Bu da canımı çok acıtırdı. Neden acıttığını o zamanlar bilmiyordum. Çünkü onunla konuşmayı ben de sevmiyordum ama diğer çocuklar benimle alay ederken o da onlara katılırdı. Belki de onun için canım acırdı. Duru onlara benim hakkımda ne söylemişse, bana "ucube" diyorlardı. Ucube sözcüğünün ne anlama geldiğini sözlüğe bakarak anlamıştım. Ucube, "şaşılacak kadar çirkin olan şey, kendi türünden olan canlılardan farklı olan" anlamına geliyordu.

Çirkin değildim. Annem çok güzel bir çocuk olduğumu söylerdi. Babam ise bana "mucizem" derdi. Diğer insanlardan da farklı değildim. Benim de iki kolum ve iki bacağım vardı. Aynaya bakar, kendimde onlarda olmayan ne var diye araştırırdım ama hiçbir şey bulamazdım. Ben de aynı onlar gibiydim. Ne eksiktim ne de fazla.

İlk başlarda bana bir kurtuluş kapısı gibi görünen okulu zaman geçtikçe sevmediğimi anlamıştım. Diğer çocuklar okuma yazma öğrenmeye çalışırken benim canım çok sıkılı-

yordu. Onlar okuma yazma öğrenirlerken ben öylece oturur, zilin çalmasını beklerdim ve galiba bu yüzden öğretmenim benim aptal olduğumu sanırdı. Büyük olasılıkla diğer çocuklar da öyle düşünürlerdi. Bu da teneffüslerde benimle daha çok dalga geçmelerine neden olurdu. Üstelik sınıftaki herkesten daha güzel yazıyordum, bu yüzden de öğretmenimiz ödevleri kontrol ederken sürekli bana kızıyordu. Diğerleri çok kötü yazdıkları için benim ödevlerimi evdekilere yaptırdığımı sanırdı. Ne kadar kötü yazmaya çalışsam da bunda asla başarılı olamazdım. Bu da okuldan daha çok nefret etmeme neden olurdu.

Okula başladıktan iki ay sonra suçiçeği olarak bu işkenceden kurtulmuştum. Bir hastalığı bu kadar sevebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Böylelikle doktor okula gitmemi yasakladı. Okulda çok sıkılıyordum ama hasta olup da bu sevimsiz odaya tıkılıp kaldığımda daha çok sıkıldım. Duru suçiçeği geçirmediği için yengem benim odamdan çıkmamı yasaklamıştı. Bu şekilde günlerim daha da kötü geçmeye başladı.

Hastalığımın dördüncü gününde yatağın kenarında oturuyordum. Sıcaktan saçlarım yüzüme ve enseme yapışmıştı. Pencereyi açmak istiyordum ama bunu yaptığım zaman yengem bana çok kızıyordu. Neden kızdığını anlamış değildim. Hasta olmamdan korkuyor olabilirdi belki ama ben beş yaşına kadar açık havada yaşamıştım zaten ve hiç hasta olmazdım. Bunu bir keresinde ona söylediğimde bana daha çok kızmıştı. Hasta olup benimle uğraşmak istemediğini söylediğinde ben de bir daha bu konuyu açmadım. Terden yapış yapış olduğumu hissettiğim o gün de sırtım kaşınmaya başlamıştı. Bütün vücudumda küçük kırmızı benekler çıkmıştı ve çok kötü kaşınıyorlardı. Birkaç kere yengeme seslenmiştim ama beni duyan yoktu ve yengem odamdan dışarı çıkmayı yasakladığı için dışarı çıkamıyordum. Sadece tuvalete gidebiliyordum ve bunun için de ona haber vermem gerekiyordu. Benden sonra bütün tuvaleti temizliyordu.

Bu kaşıntıdan nefret ediyordum. Kaşınan yerlere bir türlü uzanamıyordum. Yengeme sesleniyordum ama beni duymuyordu. Kapıda birisiyle konuşuyordu. Kimin geldiğini merak ettim. O gitmeden sesimi duymayacaktı anlaşılan. Biraz sonra kapım açıldı. Kapının yanında bana bakan çocuğu gördüğümde şaşkınlıkla ona baktım. Bu, Duru'nun arkadaşı Yankı'ydı.

"Git buradan," dedim. Beni duymamış gibi odaya girdi. "Bana yaklaşma, doktor bulaşıcı olduğunu söyledi."

"Birkaç sene önce ben de bu hastalığı geçirmiştim. Kaşıntıları şimdi bile hatırlıyorum," dedi.

Öylece kapının önünde dikiliyordu. Hayretle ona bakıyordum. Duru ile aynı sınıftaydı. Benimle alay edeceğinden emindim. Üstelik her yerimde olan küçük kırmızı kabarcıklarla bu sefer gerçekten de ucubelere benziyordum. Çekip gitmesini bekledim ama hâlâ kapının önündeydi. Sırtım tekrar kaşınmaya başlamıştı. Daha fazla dayanamadığımdan sırtıma uzanmaya çalıştım ama yine başarılı olamadım.

"Kaşınıyor mu?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Kaşımamı ister misin?"

"Hayır."

Buna rağmen yatağımın kenarına oturarak sırtımı kaşımaya başladı. O kadar iyi gelmişti ki biraz daha kaşıması için sesimi çıkarmadım. O zaman ona gülümsedim. İlk defa biri benim için bir şey yapıyordu. Duru kötü olabilirdi ama arkadaşı iyi birine benziyordu. "Artık bırakabilirsin, kaşınmıyor," dedim. O da bıraktı.

"Pencereyi açmamı ister misin?"

"Yengem kızıyor."

"Ama burası çok sıcak."

Sıcak olduğunu ben de biliyordum, onun için hiçbir şey demedim. Artık gitmesini istiyordum ama o, sehpanın üzerinde duran fotoğraflara baktı. Babamın teknesinin önünde

dikilirken çekilen fotoğrafı eline aldığında onların annem ve babam olduğunu söyledim. Bir şey demedi ve fotoğrafı bıraktı. Öylece yan yana oturmaya devam ettik. Konuşmadığı için ben de ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Duru evde yokken neden buraya geldiğini de bilmiyordum. Bir süre daha orada öylece sessizce oturduk. Sonra da yanımdan kalktı ve kapıya doğru gitti.

"Üzülme, hiç iz kalmıyor," dedi.

"Kalsa da fark etmez."

Sonra da kapıyı açıp çıktı. Yerimden kalkarak pencereye doğru gittim. Tülü kaldırıp bahçeye bıraktığı bisikletini almasını seyrettim. Acele etmeden bisikletine binip gözden kaybolana kadar ona baktım. Buraya geldiğimden beri ilk defa biri gözlerimin içine bakmış ve benimle konuşmuştu. İlk defa görünmez olmadığımı hissetmiştim ve ilk defa bir insanın sıcacık ilgisiyle karşılaşmıştım. Tüm bunları yapan Duru'nun arkadaşıydı. Bunun, Duru'nun benim için hayatı yaşanmaz kılan şakalarından biri olup olmadığını uzun süre düşündüm. Öyle olmadığına karar verdiğimde hâlâ pencerenin önünde dikiliyordum. Sonra da yengem ne derse desin pencereyi açarak temiz havayı içime çektim. Kasımın sonlarına gelmiş olsak bile dışarısı aydınlık ve güzeldi. Ayakta dikilmekten yorulduğumda oradan uzaklaştım. Yavaşça dolaba doğru yürüdüm. İçlerinde annemin ve babamın defterleri olan kutuyu açtım. En üstte duran pembe renkli defteri çıkardım. Bir süre elimle onun deri hissi uyandıran kabını okşadım. Sonra da onunla birlikte masanın üstündeki kalemi alarak yatağa oturdum. Usulca defteri açtım ve bir süre bembeyaz sayfaya baktım. Bu evdeki yalnızlığımı unutmak için yazmam gerektiğini düşündüm. Belki ileride yaşlı bir kadın olduğumda ben de torunlarıma neler yaşadığımı anlatabilirdim.

Sonra da kalemi boş sayfaya değdirdim ve yazmaya başladım.

Ben bugün Yankı'ya âşık *oldum.*

Sonra yazdığım sayfaya baktım. Bembeyaz sayfada harfler çok güzel duruyordu. Bir süre daha baktım ve sonra kapatarak onu göğsüme bastırdım. Duru'nun sesini duyduğumda hemen yerimden kalktım ve bu sefer onu diğer defterlerin arasına koymayıp dolabın en gizli köşesine sakladım. Bunu Duru'nun bulmasına ve benimle alay etmesine dayanamazdım. Defterin güvenliğini sağladıktan sonra yüzümde mutlu bir gülümsemeyle, öylece yatağıma uzandım.

Yankı'ya ilk âşık olduğumda yedi yaşındaydım. O yaştaki kızlar aşık oluyorlar mı bilmiyordum ama annemle babamın aşkını okumuştum ve aşkın ne olduğunu biliyordum. Ondan sonra ona defalarca kez yeniden âşık oldum.

Odama gelip de perişan halimi gördüğünde gitmek yerine yanıma gelip sırtımı kaşıdığında onun özel biri olduğunu anlamıştım. Aynı babam gibi kalbinde mucizeler taşıyordu. Buraya geldiğimden beri burayı sevmemi sağlayan tek kişiydi o. Yıllar geçtikçe buradaki günlerimi yaşanır kılan tek arkadaşım olacaktı.

Okuldan sonsuza kadar kaçamayacağımı anladığımda benim için işkence dolu günler de başlamış oldu. Tek güzel tarafı okula gittğim sürece Yankı'yı görüyor oluşumdu. Teneffüslerde Duru ve arkadaşlarının beni görmeyeceği bir köşede dikilir ve Yankı'yı seyrederdim. Onun diğer çocuklara davranışlarına bakardım. Duru'nun arkadaşları gibi zorba biri değildi. Okul bahçesinde düşen çocukları kaldırırdı. Arada sırada bana bakar ve gülümserdi. Onun bu halleri bana, onu sevdiğim için ne kadar haklı olduğumu kanıtlardı.

Sınıfta ise işkence devam ederdi. Birkaç kere öğretmenime okuma yazmayı bildiğimi söylemek istememe rağmen onun da beni görmediğini anladığımda bundan vazgeçmiştim. Sanki üzerimde bir görünmezlik pelerini vardı. Burada beni tek gören kişi Yankı'ydı.

İKİ

Dayımın evinde küçük yaşta güçlü olmayı öğrendim. Orada yaşamaya devam etmek için güçlü olmam gerekiyordu. Yaşım büyüdükçe evdeki her işi yapmamı bekliyorlardı. Bunu nedense kendi kızlarından istemezlerdi. Masallarda okuduğum *K*ülkedisi gibiydim. Ondan tek farkım daha güçlü bir kız olmamdı.

Yalnızlık ve kimsesizlik içime o kadar işlemişti ki artık benimle konuşmamalarına aldırmıyordum. Bazen birileriyle konuşmaya o kadar çok ihtiyaç duyardım ki o zaman da sokakta bulduğum hayvanlarla konuşurdum. Onlar yüzüme bakarak beni saatlerce dinlerlerdi. Belki de beni sadece sokakta yaşayan ve benim gibi kimsesiz olan hayvanlar görebiliyordu.

Aradan geçen zamana rağmen Duru ile yıldızımız hiç barışmadı. Nedense anlamsız şekilde benden hoşlanmıyordu. Ne derse yaptım ama yine de beni sevmesini sağlayamadım.

Orada görmekten memnun olduğum tek kişi Yankı'ydı. Duru ile eve geldiklerinde bir köşeye çekilir ve onu seyrederdim. Suçiçeği geçirdiğim günden sonra hiç yalnız kalmamıştık. Onu gördüğümde kalbimde oluşan heyecanı hangi kelimelerle anlatacağımı bilmiyordum. Bir iki kere Duru beni ona bakarken gördüğü için bana çok kızmıştı ve artık ona görünmeden bakmaya çalışıyordum.

İkinci sınıfa geçtiğimde hâlâ tek bir arkadaşım bile yoktu. Benimle konuşmak isteyen birkaç kişi de bir süre sonra beni

gördüklerinde yollarını değiştirmeye başlamıştı. Neden böyle yaptıklarını ve benimle olmaktan neden rahatsızlık duyduklarını anlamıyordum.

Birkaç ay sonra okulda tahtayı göremediğimi fark ettim. Gözlerimi kısmama rağmen tahtada yazılan yazıları okumakta zorluk çekiyordum. Öğretmenim bunu fark ettiğinde eve bir kâğıt gönderdi ve yengem ertesi gün beni göz doktoruna götürdü. Doktordan çıktığımızda ileri derecede miyop olduğum ortaya çıktı. Gözlükçüden içeri girdiğimizde yengem benimle yine arkamda birileri varmış gibi gözlerimin içine bakmadan konuştu. Madem gözlerim insanları bu kadar rahatsız ediyordu, ben de yaşıma ve yüzüme hiç gitmeyen kocaman bir gözlük seçtim. Böylelikle benimle konuşanlar artık gözlerimi görmek zorunda kalmayacaklardı.

Satıcı kadın bunun benim yaşıma uygun olmadığını söylese de bunu istiyorum diye tutturdum. Yengem ne kadar inatçı olabileceğimi biliyordu, bu yüzden hiç itiraz etmeden isteğimi kabul etti. Üstelik bir de camları güneşte kararsın istemiştim. Oradan çıktığımızda doğruca eve geldik. Birkaç gün sonra gözlük gelmişti. Aynanın önünde gözlükleri gözüme taktığımda yüzümün neredeyse yarısı yok olmuştu. Artık hiç kimse gözlerimi görmeyecekti. Yemeğe indiğimde Duru bana bakarak güldü. Ondan böyle bir tepki beklediğim için hiç şaşırmamıştım.

"Hah işte, şimdi tam bir ucube oldun," dedi yüzüme bakarak.

Zaten bana herkesin içinde böyle seslendiği için umurumda bile olmadı. Gözlüklü de gözlüksüz de adım nasıl olsa ucubeydi. Hiçbir şey söylemeden masaya oturdum. Bundan sonra gözlerimi dikip istediğim kişiye bakabilirdim ve onlar bunu göremezdi.

Akşam dayım geldiğinde bana bakarak sinirle karısına seslendi. Bunun üzerine ben de hemen odadan çıktım ama

yukarı çıkmadan kapının arkasında durdum. Büyük ihtimalle benimle ilgili konuşacaklardı. Yanılmadığımı kısa bir süre sonra anladım.

"Gülçin, o kızın gözlerindeki nedir?" dedi dayım sinirle karısına.

"Gözlük."

"Ben de görüyorum gözlük olduğunu. Neden yaşına uygun bir şey almadın?"

"Mehmet, huyunu bilmiyormuş gibi konuşma, tutturdu onu alacağım diye."

"Küçük bir çocuk tutturdu diye istediği alınır mı? Bak, insanlar arkamızdan neler konuşur, az çok tahmin ediyorsun. Ona nasıl davrandığını da görüyorum. Sen ve Duru ona iyi davranmıyorsunuz. O kardeşimden kalan tek şey ve ana kız onu üzmenize izin vermem."

"Kardeşin ne zamandır senin için önemli oldu, söyler misin?"

"Başlama yine Gülçin."

"Eğer Ada yemeyip içmeyip sana bazı şeyler söylüyorsa ona kızarım, bilmiş ol."

"Saçmalama, bana hiçbir şey söylemiyor. Kör değilim, olanları görüyorum. O daha çocuk. Annesizlik ve babasızlığın ne olduğunu biliyor. Ona biraz sevgi göster, bir şey kaybetmezsin."

"Mehmet sen de anla, o kız inatçı ve kızımıza kötü örnek oluyor. Hiçbir dediğimi yapmıyor. Odasında geçen gün kedi yavrusu buldum. Nasıl eve sokmuş bilmiyorum ve artık sürekli odasını kontrol ediyorum. Hayvanları evde istemediğimi biliyorsun. Sen de onunla konuş."

"Konuşurum ama sen de Duru'ya nasıl davranıyorsan ona da öyle davran. O bu evde kalacak ve hiçbir yere gitmeyecek. Bunu kafanıza sokun artık."

"O geldiğinden beri durmadan kavga ediyoruz, farkında mısın?"

"Ondan önce de iyi geçinmiyorduk zaten, bu yüzden sakın onu bahane etme."

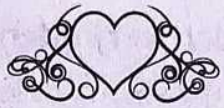
Sesler kesildiğinde bir süre daha aynı yerde dikilmeye devam ettim. Aslında yengemin dediği gibi inatçı bir kız değildim ama beni yok saydıkları için arada sırada orada olduğumu onlara hatırlatmak istiyordum. Üstelik bir de kızına kötü örnek olduğumu söylüyordu. Daha sekiz yaşındaydım ve on üç yaşındaki bir kıza nasıl kötü örnek olunur, onu bile bilmiyordum.

Kapı açıldığında birden yerimden sıçradım ve dayım beni görmeden hemen önce masanın arkasına saklanmayı başardım. Bu evde istenmiyordum ve bunu duymak beni hiç şaşırtmamıştı. Üstelik odamdaki yavru kedinin de nereye gittiğini öğrenmiş oldum. Onu sokakta bulmuştum. Zavallı kedicik o kadar zayıftı ki açlıktan ölmek üzereydi. Onu gizlice odama getirmiştim. Karnı doyunca kendine gelmişti. Beş gün sonra da okuldan eve geldiğimde odamın her yerine bakmama rağmen onu bulamamıştım. Kimseye de soramamıştım. Şimdi onu yengemin dışarı attığını biliyordum ve her gün odamı kontrol ettiğini de öğrenmiştim. Tek yapmam gereken artık günlüklerimi daha özenli saklamaktı.

Dayım gittikten sonra kimselere görünmeden odama çıktım. Yatağın üstüne uzandığımda beni neden istemediklerini ve sevmediklerini düşünmeye başladım, ama bunun için geçerli bir neden bulamadım. Aslında tek bir şey istiyordum. Birazcık sevgi. Birinin saçlarımı okşaması ya da gözlerimin içine bakarak nasıl olduğumu sorması bu kadar zor olmamalı diye düşünüyordum. Ben bile sokakta bulduğum kimsesiz hayvanlara sevgimi verebiliyordum. Ama insanlar acımasızdı ve çoğunda empati yeteneği yoktu. Sekiz yaşındaki bir çocuğun neden bu kadar içine kapanık olduğunu ve neden hiç konuşmadığını hiç kimse sorgulamak istemiyordu. Duru'nun bana çeşitli isimler takmasını annesi hiç tepki vermeden dinlerdi. Hatta bazen benim hakkımda konuşup gülerlerdi.

Buna ne kadar içerleyebileceğimi, konuşmasam bile onları duyabileceğimi hiç hesaba katmıyorlardı.

Tek bir kişi beni gördüğünde yolunu değiştirmiyordu. O da Yankı'ydı. Nerede görürse görsün yanıma gelir, benimle konuşurdu. Keşke herkes onun gibi olsaydı. Ama ben onunla konuşmaktan çekinirdim. Çünkü ne zaman benimle konuşsa, sonunda bunu Duru öğrenir ve canımı yakmak için her şeyi yapardı.

Yıllar acımasız ve sevgisiz geçip giderken iyiden iyiye yalnızlaşmıştım. Bu yalnızlık okulda da devam ediyordu. Duru artık ortaokuldaydı ve hâlâ aynı okulda olmamıza rağmen sadece binalarımız değişmişti. Artık onları yeteri kadar göremiyordum. Teneffüs saatlerimiz ayrılmıştı. Okul giriş ve çıkışlarında vazgeçmedikleri tek şey benimle dalga geçmekti. Bunun için bahçede benim çıkış saatimi bile beklediklerini anladığımda onlardan ve okuldan bir kez daha nefret ettim.

Okulun kapanmasına az bir süre kala dayım bana ve Duru'ya bir bisiklet aldı. Daha doğrusu ilk önce Duru'ya aldılar ve bir gün komşulardan biri dayıma bana neden bisiklet alınmadığını sorduğunda ertesi gün mecburen bana da bir bisiklet alındı. Yaz geliyordu ve yakında okullar kapanacaktı. Duru bisikletine binmese de bu benim evden uzaklaşmam için bulunmaz bir fırsattı. Hava soğuk olsa bile okuldan eve geliyor, üstümü değiştiriyor ve yengemin benden istediği işleri yaptıktan sonra geç saatlere kadar istediğim her yere gidiyordum. Hele hafta sonlarını iple çeker olmuştum. Hafta sonları erkenden evden çıkar, bisikletle gezerdim. Çünkü hafta sonları yengem ve Duru erken kalkmayı sevmezlerdi. Onlar kalkana kadar o saatler benimdi. Hiç kimse benim nerede olduğumu merak etmezdi. Ayak altında dolaşmadığım

sürece nerede olduğum kimsenin umurunda değildi. Dayım hafta sonları sabahtan akşama kadar otelde olurdu. Duru her hafta sonu Yankı ile birlikteydi ve yengem de beni görmek istemezdi. Ben de adanın sakin yerlerine gider, evde yazamadığım günlüğümü sessizce oralarda yazardım.

Bütün bir yazı bisikletin üzerinde geçirmiştim ve eve ne zaman gelsem neredeydin diye soran olmazdı. Yengem, Duru biraz geç gelse onu sürekli arar, ne zaman geleceğini sorardı. Buna bir türlü alışamamıştım. Burada geçen üç yılın sonunda hâlâ görünmezdim ve merak edilecek kadar bile değerimin olmadığını anlamıştım.

Yine böyle günlerden birinde, akşamüzeri eve doğru pedal çeviriyordum. Ekim'in sonlarındaydık. Okul açılmıştı ve yazdan kalma son güzel günleri de dışarıda geçirmek istiyordum. Yakında o havasız odaya tıkılıp kalacaktım. Hava gündüz sıcak olsa da akşamları serin oluyordu. Eve yaklaştığımda Yankı'nın da bisikletle bana doğru geldiğini gördüm. Duru görür diye onunla hiç konuşmazdım. Sadece bana bir şeyler sorarsa cevap verirdim. Yolumu değiştirmek için sağa sola baktım ama gidebileceğim bir yer yoktu ve bana doğru gelişinden beni gördüğünü anlamıştım. Yan yana geldiğimizde durunca, ben de durdum.

"Nereden geliyorsun?"

"Hiç, öylesine geziyorum," dedim.

Onun gözlerinin içine bakıyordum ama onun benim baktığımı fark ettiğini sanmıyordum. Çünkü gözlüklerimin camları koyulaşmıştı.

"Seni merak etmişlerdir."

"Eve gidiyorum zaten," diyerek onun bir şey demesine fırsat vermeden yanından ayrıldım ve o zaman Duru'nun bahçe kapısında bize baktığını gördüm. Sadece selam vermem bile bu akşam olay olacaktı. Bahçeden içeri girdiğim anda sinirle bana doğru geldi.

"Sana Yankı ile konuşmayacağını söylemedim mi?"

"O benimle konuştu," diyerek bisikleti duvar kenarına yasladım.

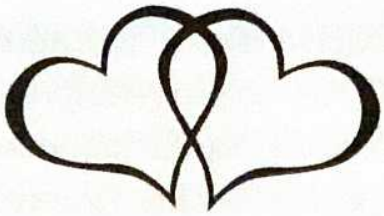
"Senin de işine geliyor tabii. Artık bizi gözetlemekten vazgeç!"

"Sizi gözetlemiyorum," diyerek sinirle eve doğru yürüdüm. Kapının önüne geldiğimde Duru duvara yasladığım bisikletimi düşürdü ve onu tekmeledi. O an saçlarına yapışmamak için kendimi güç tuttum. Yine de bir şey demeden eve girdim. Kapının önünde dikilen yengemle göz göze geldim.

"Yine ne yaptın da Duru'yu sinirlendirdin?"

"Bir şey yapmadım," dedim ve onun bir şey söylemesine fırsat vermeden odama çıktım. Nasılsa birazdan Duru ağzına geleni söyleyecek ve annesi de onu dinleyecekti. Hayatın acımasızlığı her an yüreğimi daha da acıtıyordu. Hiç kimseye bir şey yapmamama rağmen o kadar yalnız ve kimsesizdim ki neden böyle davrandıklarını bilmiyordum.

Tüm bunları düşünerek kimseler görmeden odamda saatlerce ağlıyordum. Zayıflığımı onlara göstermek istemiyordum. Bu anlarda yanımda olan tek şey annemin defterleri oluyordu. Annemin yazdığı o güzel günleri hatırlamasam da okumak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

ÜÇ

Günler sevgisizlik ve ilgisizlik içinde geçip giderken artık sadece, bir an önce on sekiz yaşıma girmek ve bu sevgisiz evden, bu kasvetli ve yaşama isteği uyandırmayan odadan kaçmak istiyordum. Sürekli kavga eden yengem ve dayımın seslerini duymamak için kulaklarımı kapatırdım. Neden bu kadar mutsuz olduklarını bilmiyordum ama her an kavga çıkan bir ortamda bulunmak istemiyordum. Evde sürekli bir huzursuzluk vardı ve her şeyleri olmasına rağmen neden birbirlerine karşı bu kadar sevgisiz olduklarını anlamıyordum. Sesler yükselmeye başladığında Duru evden çıkar ve bahçedeki büyük ağacın altındaki salıncakta otururdu. Bense dışarı çıkamadığım için evde dayım ve yengemin birbirlerine bağırmalarını dinler ve sonra da yengemin ağlamalarını işitirdim. Bir an önce büyüyüp bu evden çıkıp gitmek istiyordum.

Bir yandan bunu isterken bir yandan da buradan gittiğimde tek özleyeceğim kişinin Yankı olacağını biliyordum. Bir yanım kaçmak isterken diğer yanım onunla aynı yerde yaşamak istiyordu. Bunun ona duyduğum ilgiyle alakası yoktu belki de. Benimle tek konuşan kişi olması ve onu her gördüğünde bana sımsıcak gülümsemesi yeterliydi. Yine de onunla karşılaştığım günlerin daha güzel geçtiğini anlamıştım.

Büyüdükçe ona olan sevgim de benimle birlikte büyüyordu. Hâlbuki unutmuş olmam gerekirdi. Yankı benim asla ulaşamayacağım bir hedefti. Onunla ilgili hayal kurmayı artık bırakmalıydım. Üstelik onun Duru'yu ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum. Duru'nun ne kadar şanslı olduğunu bildiğine emindim. Ona olan ilgimi kimseler anlamasın diye

uğraşıyordum. Ondan ve Duru'dan mümkün olduğu kadar uzak duruyordum. Yan yana geldiğimiz ender anlarda da onunla konuşmuyordum. Yankı benimle konuşmak istediği anlarda bir bahane bulup hemen yanından uzaklaşıyordum. Onun bana soru sorması bile Duru için olay oluyordu ve günlerce beni rahatsız ediyordu.

Sürekli olarak kendi kendime onu sevmeyi bırakmam gerektiğini söylüyor ama bunu başaramıyordum. Belki de sevgisizlik içinde geçen hayatımın devam etmesi için onu sevmeyi bırakmamam gerektiğini sanıyordum. Bana yaşadığımı hissettiren tek insanı nasıl bırakırdım? Bu sorunun cevabını büyüdükçe vereceğime inanıyor ve kendi içimde yaşattığım sevginin beni sarıp sarmalamasını seviyordum. Onu sevmeyi bırakamadığım için en kolay yolu seçmiştim. Yankı'dan kaçabildiğim kadar kaçıyordum. Onunla yalnız kalmamaya dikkat ediyordum yine de karşılaşmalarımızın önüne geçemiyordum. Üstelik bu karşılaşmalar hep Duru tarafından görülüyordu. Her defasında Duru bunu olay haline getiriyor ve bana yapmadığını bırakmıyordu.

Yazın sonuna, sonbaharın başlarına geldiğimizde benim için acı olan gün de gelip çattı. Annem ve babam öleli artık beş sene olacaktı. Artık asla onları göremeyeceğimi kabul etmiştim. Beni bırakıp gitmemişlerdi. Ölmüşlerdi ve ölenler geri gelmiyordu. Ancak yaşım büyüdükçe içimde onlara duyduğum özlem de büyümeye devam ediyordu. Geçen her sene onlarla ilgili anılarımı silmeye başlamıştı. Öldüklerinde çok küçük olduğum için artık hatırlarım da net değildi. En büyük korkum, bir gün onları tamamen unutmaktı. Günlüklerin içinde olan birkaç fotoğraftan başka fotoğrafları yoktu ve ben onları en değerli hazinem gibi saklıyor ve yıpranmasın diye ancak çok özlediğimde bakıyordum.

O sabah erkenden kalktım. Evden çıktığımda hava yeni aydınlanmıştı. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama yalnız kalmaya, hatırlayabildiğim kadarıyla annemi ve babamı

düşünmeye çalışacaktım. Uzun bir süre bisikletle dolaştım. Sonunda bacaklarım ağrıdığında bisikletten indim ve sahile doğru yürüdüm. Kumların üzerine oturduğumda önümde kıpırtısız duran denize baktım. Ben çok küçükken babamın teknenin içinde ben düşmeyeyim diye yapmış olduğu, denizi gören yerde oturduğumu ve denizi seyrettiğimi düşledim. Onların yüzlerini gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Artık bu yüzler çok net değildi ve bu beni ölesiye korkutuyordu. Hiç kımıldaman orada saatlerce oturdum. Güneş, sıcaklığıyla bedenimi ısıtsa da içim ve kalbim buz gibiydi.

"Selam ufaklık," diyen sesi duyduğumda başımı kaldırıp yanımda dikilen kişiye baktım. Karşılaşmayı en son isteyeceğim kişi, Yankı yanımda dikiliyordu. Hatıralara o kadar dalmıştım ki yanıma gelene kadar onu duymamıştım bile.

"Selam," diyebildim ama istediğim tek şey benimle konuşmadan buradan çekip gitmesiydi. O ise çekip gitmek yerine olduğu yerde kalıp bana soru sormayı tercih etti.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Hiç."

Yanıma oturdu. O kadar yakındı ki biri görecek diye ondan biraz uzağa kaydım. Belki konuşmazsam sıkılır giderdi. Önümdeki deniz kabuklarıyla oynamaya devam ettim. Varlığı bile düşüncelerimi allak bullak etmeye yetiyordu.

"Konuşmak ister misin Ada?" diye sordu bana.

"Hayır."

"Ben konuşayım o zaman. Sessizlik sinir bozucu."

Bunu benden başka hiç kimsenin anlamayacağını sanırken onun da sessizliğin sinir bozucu olduğunu düşünmesine hayret ederek başımı kabuklardan kaldırıp ona baktım. Sesindeki ilgili tını gözlerimi yaşartmaya yetmişti. Ağladığımı anladığında bana biraz daha yaklaştı. Elini omuzuma atarak, "Ne oldu Ada?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemek istemiyordum ama birden kendimi, ona o gün ne olduğunu söylerken buldum. Belki de günlerin

suskunluğu artık canıma tak etmişti ya da beni anlayacak tek kişinin Yankı olduğunu düşünmüştüm.

"Bugün annem ve babamın ölüm yıldönümü."

"Üzgünüm."

"Çok yalnızım."

Sanki dilimdeki pranga çözülmüştü. Ona söylediğim şey için uzun süre pişmanlık duyacak olsam da sözcükler bir anda ağzımdan çıkmıştı.

Bunun üzerine elimi tuttu. Bu daha çok ağlamama neden oldu. Bu temas yıllarca beklediğim ve hâlâ da beklemeye devam ettiğim sevgiyi bulmak gibiydi. Neden ağladığımı ona söylemeyecektim. Şu anda elimi tutması bile benim için yeterliydi. Sonunda gözyaşlarımı sildiğimde elimi onun elinden çekerek ayağa kalktım. En iyisi gitmekti. Onun yakınlığı beni daha da mutsuz etmişti. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Sonra da neden mutsuz olduğumu anladım. Gösterdiği yakınlığı bir süre sonra kaybedeceğimi ve yıllarca bu yakınlığı istemiş olduğumu bilmek beni mutsuz etmiş olmalıydı. O da benimle birlikte kalktı. Sonra da hiç beklemediğim bir şeyi yaptı ve bana sarıldı. O anda, beş senedir kimsenin bana sarılmadığı aklıma geldi. Kollarım istemsiz olarak kalktı ve ben de ona sarıldım.

O sımsıcak temas beni annemin ve babamın kollarında olduğum o güzel yıllara götürmüştü. Tam bir gören olur diye düşündüğüm an ondan ayrıldım. Yüzüne baktığımda bana gülümseyerek bakıyordu. Ben de ona gülümsedim. Bu yaptığıma bir açıklama getirmem gerektiğini düşündüm. "Teşekkür ederim. Çok uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı," dedim ve orada daha fazla kalmamak için yanından ayrıldım. Bisikletimin yanına gidene kadar arkama bile bakmadım. Arkamdan gelmesin diye de hemen bisikletime bindim ve oradan uzaklaştım. Eve gitmeden önce sessiz bir yerde durdum ve kimseler görmeden gözyaşlarım tükenene kadar ağladım. Bedenime sarılan kolların temasını ne kadar özlemiş olduğu-

mu düşündüm. Sarılacak hiç kimsemin olmayışına ağladım. Bu kadar yalnız ve kimsesiz olmanın, on yaşındaki bir çocuk için çok fazla olduğunu düşündüm. Üstelik bunu herhangi birinin değil de Yankı'nın yapması ona duyduğum hislerimi sadece güçlendirmekten başka bir şey yapmadı ve ben ona karşı bir şeyler hissetmek istemiyordum. Fakat ondan ne kadar kaçarsam kaçayım yollarımız hep bir yerlerde kesişiyordu. Yine de ondan kaçmaya devam etmem gerekiyordu. O her zaman benim hayallerimde kalmaya mahkûm olacaktı. Onu hayallerimde sevmeye devam edecektim.

Günler geçiyor, bense insanların acımasızlığından nasibimi almaya devam ediyordum. Artık on iki yaşındaydım ve ortaokula gitmeme rağmen hâlâ hiç arkadaşım yoktu. Yankı ve Duru artık liseye başlamışlardı. Bu da onları daha az görmek demekti. Duru ve arkadaşları başka okula gittiğinde arkadaşlarım olur sanmıştım ama yine de benimle hiç kimse konuşmuyordu. Hepsi yıllar içinde kendi arkadaşlıklarını kurmuşlardı ve ben herkes için alay edilen, ezik kız olmuştum. Üstelik onlara kızamıyordum bile çünkü o yaşlarda hiç kimse, başkaları tarafından sevilmeyen bir çocukla arkadaşlık kurmak istemezdi.

Bazen yalnızlık o kadar dayanılmaz oluyor ya da birileriyle konuşma isteği o kadar çok içime işliyordu ki bisikletime atlıyor ve hiç kimsenin beni rahatsız etmeyeceği yerlere gidip sesim kısılana kadar bağırıyordum. İçimdeki isyanı susturmanın tek çaresi bu gibi geliyordu bana. Sesimin kısıldığını bile evdekiler anlamıyorlardı. Hayatın acımasızlığı omuzlarıma ağır bir yük gibi binmişti ve ben ne yaparsan yapayım o yükten kurtulamıyordum.

Sokaktaki başıboş kedi ve köpekler benim arkadaşım

olmuşlardı. Bazen insanlardan uzakta bir banka oturup saatlerce yanıma gelen kedi ve köpeklerle konuşurdum. Onlardaki empati yeteneği insanlardan daha fazlaydı. Önümde otururlar ve gözlerimin içine bakarak beni dinlerlerdi. Yengeme rağmen eve sokakta bulduğum yaralı ve aç yavru hayvanları getirmeye devam ettim. Onları iyileştirip, karınlarını doyurup yengem görmeden sokağa bırakıyordum ama evin çevresinden ayrılmıyorlardı ve günler geçtikçe evin çevresindeki hayvanlar da çoğalıyordu. Yengem bunu sorguladığında ben de şaşırmış gibi yapıyordum. Yiyeceklerimin büyük kısmını onlarla paylaşıyordum ve bu da kilo almamı engelliyordu. Yine de hiç kimse neden bu kadar zayıf olduğumu sormuyordu.

Boyum geçen sene birden bire uzamıştı ve neredeyse Duru'nun boyuna gelmiştim. Bütün giyeceklerim küçülmüştü. Yengem giydiğim giysilerin bana küçük geldiğini gördüğü halde hiçbir şey yapmaz ya da arada sırada Duru'ya küçük gelen şeyleri giymem için odama bırakırdı. Oysa ben onları giymek bir yana, odamda bile bulunmasını istemiyordum. Sadece yılda iki kere bayramlarda kızına giysiler alırken bana da bir şeyler alırdı. Neye ihtiyacım olduğunu bile sormadan, sanki hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi bana süslü püslü şeyler alırdı ve ben bunların hepsinden nefret ederdim. Üstelik yılın geri kalanında Duru'nun giymediklerini bana vermeye devam ederdi ama o giysiler ayıklanırken evde yaşanan bağırış çağırışlar kulağıma kadar gelirdi ve Duru hiçbir giysisini benimle paylaşmak istemezdi. Yine de yengem her defasında birkaç parça giysiyi odama bırakmayı başarıyordu. Hiçbirine elimi sürmezdim, onları dolaba tıkar ve fırsat bulduğumda çöpe atardım.

Bir süre sonra giyecek bir şeyim kalmadığını fark ettim. Fırfırlı ve süslü giysilere bakarak dolabın önünde dikiliyordum. Artık giyilmekten yıpranmış kot pantolonumu elime aldım. Dizleri yırtılmıştı ama yırtık modası nedeniyle bunu

hâlâ giyebiliyordum. Ondan başka da giyebileceğim doğru düzgün bir şey yoktu. Üstelik olanlar da birden boy attığım için üzerimde emanet gibi duruyorlardı.

Sonra dolabın kenarında annemden kalan elbiseleri gördüm. İçlerinden bir tanesini çekerek aldım. Önce onu kokladım. Ama anneme ait hiçbir koku yoktu. Sonra annemin en sevdiği kolonya geldi aklıma. Dolabı biraz karıştırdığımda kolonyayı buldum ve ağzını açarak onu bir süre koklayarak elbisenin üstüne serptim. Oda mis gibi lavanta koktuğunda gülümsedim. Elbiseyi tekrar burnuma götürdüm. Bu kez kokusu aynı annem gibiydi. Sonra da elbiseyi başımdan geçirdim. Boyum uzadığı için elbise üzerimde o kadar da komik durmamıştı, sadece biraz boldu. Bu da normaldi. Annem bu elbiseleri giydiğinde genç bir kadındı ben ise on iki yaşında bir çocuktum. Aynada kendime baktığımda görüntüm hoşuma gitmişti. Üstelik yengemin aldığı süslü püslü giysilerden sonra bu daha güzel duruyordu. Bunu neden daha önce denememiş olduğumu merak ettim ve kendi kendime kızdım. Bundan sonra bu elbiseleri giyecek, böylece belki de kimsesizliğimi hissetmeyecektim.

Büyümek için can atmama rağmen bazen keşke büyümeseydim dediğim zamanlar oluyordu. Duru büyüdükçe ve Yankı ile daha çok vakit geçirmeye başladıkça yengem de beni onların yanında göndermeye çalışıyordu. Bu benim için işkenceden farksızdı. Çünkü sevdiğim ve her gece düşündüğüm birini, bir başkasını severken görmek çok acıydı. Aynı zamanda bu, Duru'nun arkadaşlarının alaylarına ve küçük gören bakışlarına maruz kalmak demekti. Üstelik onlar bana çeşitli isimler takarlarken bunu Yankı'nın da duyuyor olması beni daha çok üzerdi. Onun bana acıyan bakışlarını görür, kalbim binlerce parçaya ayrılırken hiçbir yere gidemez ve orada oturmaya devam ederdim. Duru da onun peşine takılmamdan hoşlanmazdı ama annesini ikna edemediği için bütün sinirini benden çıkarır ve beni arkadaşlarının yanında

daha çok küçük düşürürdü. Yine de bu görevden kaçabildiğim kadar kaçmaya çalışıyordum ama bazen de yakalandığım oluyordu.

Sabahleyin yengem arkadaşlarıyla konuşmuş ve Sarımsaklı Plajı'nda buluşmaya karar vermişlerdi. Hava sıcaktı ve beni görmesin diye odamdan dışarı çıkmamıştım. Yalnız kalmak istiyordum. Aşağıdan bana bağırdığında beni de götüreceğini anladım. Gitmemek için bir bahanem yoktu. Dolabı açarak annemin elbiselerinden birini giydim. Nasıl olsa beni bununla gördüğünde götürmek istemeyeceğini düşündüm. Tekrar bağırdığında odada daha fazla kalamadım ve dışarı çıktım. Merdivenlerden indiğimde o da kapının önünde dikiliyordu. Beni görünce kaşlarını çattı.

"Üzerindekileri çıkar," dedi sinirle.

"Bunlar rahat," dedim. Beni götürmemesi için içimden dua ediyordum.

"Sana aldığımız giysileri neden giymiyorsun?"

Hiçbirinden hoşlanmıyordum. Bunu ona söyleyemedim. "Bunlar rahat," dedim tekrardan. Sinirle üzerime doğru geldi ve kolumu tutarak sıktı.

"Sen bizi rezil mi etmek istiyorsun? Aynı annen gibisin. O da inatçı ve söz dinlemez biriydi."

"Annem hakkında böyle konuşamazsın," dedim kolumu ondan kurtararak. Sıktığı yer canımı acıtsa da ona bakmayacaktım.

"İstediğim gibi konuşurum. Onu da sevmezdim seni de sevmiyorum. Şimdi üzerini değiştir, geç kalıyorum."

"Hayır," dedim gözlerinin içine bakarak. "Değiştirmeyeceğim." Birkaç adım uzaklaşıp ona baktım. Beni sevmediğini buraya geldiğim ilk günden beri biliyordum ama annemi neden sevmediğini anlayamadım.

"Ne halin varsa gör. Seninle uğraşmayacağım. Orada bu kıyafetlerin içinde yan da aklın başına gelsin," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Başka çarem olmadığı için ben de peşinden yürüdüm. Dayım arabanın yanında durmuş bizi bekliyordu. Karısını sinirli gördüğünde gözleri beni buldu. Öylece bana baktı ve sonra hiçbir şey demeden arabaya oturdu.

Dayım ve yengem iyi anlaşan bir çift değildi. Yengem gösterişe önem veriyordu. Kendi de kızı da aynıydı. Dayım ise daha sade yaşamayı seviyordu ama onun da çok mutlu olduğu söylenemezdi ve kavga çıkmasın diye bir sürü şeyi görmezden geldiğini biliyordum. Bunlardan biri de yengemin ve Duru'nun bana karşı davranışlarıydı. Çoğu kez gözünün önünde olan şeylere ses çıkarmazdı. Bazen ona da hak veriyordum. O da evliliğindeki mutsuzluğu görmezden gelerek rahat ediyordu.

Bizi Sarımsaklı Plajı'nda bıraktığında yengem buluşacağı arkadaşlarına doğru gitti. Ben de peşinden. Duru sabah gelmişti ve arkadaşlarıyla birlikte burada olduğunu biliyordum. Onlara görünmek istemiyordum. Ben de kadınların oturduğu yerden en uzak mesafeye oturarak yanımda getirdiğim kitabımı açtım. Bulunduğum yerden Duru ve arkadaşlarını görebiliyordum. Hepsi bikinilerini ve mayolarını giymiş, denizin kenarında güneşleniyor ya da denize giriyorlardı.

Gözlerim tek bir kişiye odaklanmıştı: Yankı'ya. Çok mutlu görünüyordu. Duru ile yan yana oturmuşlardı. Onun mutlu olması beni de mutlu ediyordu. Fakat bu sene son sınıfa geçmişlerdi seneye üniversite sınavlarına gireceklerdi ve buradan gideceklerdi. O zaman onu çok özleyecektim.

Ona bakarken kalbimde acıyı ve mutluluğu aynı anda hissediyordum. Onunla asla Duru gibi el ele oturamayacaktım ama hayal kurmaktan vazgeçmiyordum. Yankı benim yedi yaşımda âşık olduğum ilk çocuktu ve hep öyle kalacaktı.

Dikkatimi önümdeki kitaba versem de bir türlü konunun içine giremedim. Ben de onu masanın üstüne bırakarak deniz kenarında eğlenen gruba bakmaya başladım. Bir an keşke üzerimi değiştirseydim diye düşündüm. Buraya gelmemek

için bulduğum yöntem bir işe yaramamıştı, üzerimdeki kalın giysiler ve ayağımdaki kışlık botlarla gölgede oturmama rağmen yanmaya başlamıştım.

Benimle dalga geçen herkes oradaydı ve onlara görünmek istemiyordum. Bu kıyafetlerimle benimle dalga geçeceklerini biliyordum. Aslında çok da umurumda değildi ne dedikleri ama bunlar Yankı'nın yanında yaşanınca çok üzülüyordum. Gözlerimle etrafı taradım. Daha ıssız bir yer bulmaya çalışıyordum ama plaj çok kalabalıktı. Gidebileceğim ve yanan ayaklarımı serin sulara sokabileceğim bir yer yokmuş gibi görünüyordu. Bir süre daha oyalandım ama zaman geçmek bilmeyince masanın üzerinden tekrar kitabımı aldım. Dikkatimi az ilerideki denizi düşünmeden elimdeki kitaba vermeye çalışsam da güneş parlamaya devam ettikçe benim de sıkıntım artmaya başlamıştı. En iyisi buradan kimseler görmeden uzaklaşmaktı. Yengeme baktım. Benim oradaki varlığımı çoktan unutmuş, arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Keyifliydi ve nasıl olsa nerede olduğumu umursamazdı. Beni de yanında götürmesini büyük olasılıkla ondan dayım istemişti. Yoksa bu kıyafetlerle insan içine çıkmamı istemiyordu. Dayıma da benim ne kadar nankör bir çocuk olduğumu göstermek için bu kıyafetlerle gelmeme izin vermişti. Kitabımı çantama attım ve yavaşça yerimden kalktım. Bu onun dikkatini çekmiş olmalıydı bana doğru döndü.

"Ada," diye seslendi.

"Efendim yenge?"

"Duru'yu çağır mısın, gelsin bir şeyler yesin. Sabahtan beri güneşin altında."

Yengem yanında birileri varken asla emir kipiyle konuşmazdı. Oldukça kibar olurdu. Bu kadar kadının yanında ona hayır demek istemedim. Bu onu daha da sinirlendirirdi ve zaten bana kızgın olduğunu biliyordum. Eve gittiğimde ceza alacağımın farkındaydım. Eğer onun dediğini yapmazsam bu cezanın süresinin uzayacağını da biliyordum. Keşke

yerimden hiç kıpırdamasaydım, diye düşündüm. Bu saate kadar Duru ve arkadaşlarına görünmeden idare etmiştim. Kıpırdamasaydım akşama kadar burada olduğumu bile fark etmeyebilirlerdi. Kendime çok kızmıştım. Üstelik yengemin yüzünü gördüğümde, ne yaparsam yapayım bu günün acısını benden çıkaracağını anladım. Günlerce odamdan dışarı çıkmama izin vermeyecekti. Ben bu güzel havalarda o havasız ve basık odada kalmak istemiyordum. Geldiğim günden beri o odadan nefret ediyordum. Benim için en büyük ceza orada saatlerce ve bazen günlerce kalmaktı.

Hangisinin daha kötü olacağına bir an karar veremedim. Benimle alay edecek o gurubun yanına gitmek ve Duru'yu çağırmak mı yoksa birkaç gün o odada kapalı kalmak mı? Sonunda özgürlüğün daha güzel olacağına karar verdim ve yavaşça sahile doğru yürümeye başladım. Beni gördüklerinde yine bana bir sürü şey söyleyeceklerini biliyordum. Yaklaştıkça kahkaha seslerini işitmeye başladım. Henüz hiç kimse beni görmemişti. Birkaç adım daha atmıştım ki içlerinden biri beni gördü. "Hey, şu gelene bakın," diyerek diğerlerinin de bana bakmasını sağladı.

Kıpkırmızı olmuştum. Şimdi benimle, üzerimdeki giysilerle alay etmeye başlayacaklardı. Duymazlıktan gelmek yaşım büyüdükçe daha da zor olmaya başlamıştı. Yine de yürüyüşümü hiç bozmadım. Gözlerimi Duru'ya dikmiştim. Bu arada Yankı'nın da bana baktığını görebiliyordum. Duru da bunu anlamış olmalıydı ki kızgınlıkla onunla konuşuyordu. Sonunda yanlarına kadar gitmeyi başardım. Tam yanlarına gelmiştim ki çocuklardan biri bana bakıp güldü ve "Çirkin ördek yavrusu sonunda güneşe çıkmaya karar verdi demek ki," diyerek kahkaha attı.

Yana doğru dönüp bunu söyleyen çocuğun ağzına doğru dirseğimi geçirmek istedim ama kendimi tuttum. Üstelik onlara görünmediğimi sanırken burada olduğumu bildiklerini anladım. Duymamış gibi yaptım ama ben duymamış gibi

yaptıkça onlar da konuşmaya devam ettiler. Bu sefer kızlardan biri, "Bir de şemsiye alsaydın, ayağındakilere bakın," dedi.

Bu kız da aynı Duru gibi gösteriş meraklısı ve buranın zengin ailelerinin birinin kızıydı. Duru asla fakir kızlarla arkadaşlık yapmazdı. Hatta onlarla konuşmazdı bile. Ben de onun gözünde anne babası olmayan ve yaşamak için onlara muhtaç olan biriydim. Kendince benimle konuşmaması onun için doğru bir karardı. Fakat ben onun ailesinden biriydim, onun kuzeniydim ve benden başka da kuzeni yoktu.

Bana bakarak gülüşmelerini görmezden gelmeye çalıştım. Yine de ne duruşumu değiştirdim ne de biraz önce konuşan kızı duyduğumu belli ettim. Gözlerimi dikmiş Duru'ya bakıyordum. Gerçi gözlüklerim iyice kararmıştı ve ona baktığımı anlamıyordu bile. Yüzündeki alay eden sırıtış canımı daha da sıktı. Daha fazla bakmak istemedim ve gözlerimi yanında duran Yankı'ya kaydırdım. O da bana balkıyordu ve herkes gülerken bir tek o gülmüyordu. Gözlerinde gördüğüm ifadeyse canımı söylenenlerden daha çok acıtmıştı. Çünkü bana acıyarak bakıyordu. Bu, gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Sonra kızgınlıkla yerinden kalktı ve çevremde bana gülen arkadaşlarına baktı. "Kesin artık!" diye bağırdı.

Önce şaşırdım ama bunu ondan beklemeliydim. Zaman zaman beni böyle durumlardan kurtardığı oluyordu ama bunu şimdiye kadar Duru'nun yanında hiç yapmamıştı.

Onun bağırmasıyla herkes sustu. Bunun hesabını Duru büyük ihtimalle bana soracaktı. Umurumda mıydı? Değildi. Aklına her estiğinde benden bir şeylerin hesabını sormayı huy edinmişti zaten. Bir tane fazla ya da eksik olması bir şey fark ettirmiyordu. Duru kızgınlıkla bana baktı. "Ne var?"

"Annen seni çağırıyor," dedim ve başka bir şey söylemeden arkamı dönerek oradan uzaklaştım.

Artık önümü göremiyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya akmaya devam ediyordu. Ne çocukların alay

etmesi ne de Duru'nun kızgınlığı beni üzmüştü. Beni en çok yaralayan şey Yankı'nın bana acımasıydı. Kalbim parçalara ayrılıyordu ve artık kesinlikle onu unutmam gerekiyordu. Onun bu gibi davranışlarından bir anlam çıkarmamam gerekiyordu. Yankı sadece bana acıyordu. Onun gözünde kimsesi olmayan bir zavallıydım ben. O, Duru'yu seviyordu ve seneye üniversite okumak üzere buradan gideceklerdi. O zaman onu unutacaktım. Belki de onu sürekli görmek bana iyi gelmiyordu. Daha on iki yaşındaydım ve bir erkek için bu kadar üzülmenin doğru olmadığını bilecek kadar akıllıydım.

O üzüntüyle yengemin oturduğu yere gitmedim. Arkamdan Duru'nun geldiğini biliyordum. Şimdi onun kızgınlığını üzerime çekmenin anlamı yoktu. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Biraz yalnız kalıp kendimi toplamam gerekiyordu. Plajdan iyice uzaklaştıktan sonra durdum ve bir duvarın üzerine oturdum. Yoldan gelip geçenlere bakıyordum. Gözyaşlarım durmuştu ve biraz kendimi toparlamıştım.

Önümde duran arabayı son anda fark ettim. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Bu Yankı'nın arabasıydı. Pencereyi indirerek bana baktı. "Ada!" diye seslendi.

Yerimden kalkarak tam ters istikamette yürümeye başladım. Biraz önce plajda olanlar yüzünden hâlâ utanç duyuyordum ve üstelik Yankı bana acıyordu.

"Ada, bekle!" demesine rağmen durmadım. Daha birkaç adım atmıştım ki yanıma gelerek kolumu tuttu.

"Bırak."

"Bırakırım ama yürüyüp gitmeyeceğine söz verirsen."

Durdum ve kolumu bıraktı. Hâlâ ona bakmıyordum. Önce belli etmeden, tanıdık biri var mı yok mu diye etrafıma baktım. Sonrada gözlerimi uzak bir noktaya diktim. "Ne istiyorsun?" diye sordum. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

"Hiçbir şey. Neden buradasın?"

"Dolaşıyordum."

Ona bakmak istemiyordum. Gözlerindeki o ifadeyi gör-

mek istemiyordum. Onun için duruşumu hiç değiştirmedim.

"Küs müyüz?"

"Değiliz," dedim. Onunla nasıl küs olabilirdim? Onu her gördüğümde ayaklarım yerden kesilirken ve sadece o benimle konuşurken küs olmam mümkün değildi. Sorduğu her soru içimde binlerce kelebeğin uçmasına neden oluyordu. O kadar heyecanlanmıştım ki kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum. Öyle bir gümbürtüsü vardı ki acaba bu sesi o da duyuyor muydu?

"İyi o zaman, bana küsmeni istemem. İyi misin?"

"Evet, sen neden orada değilsin?"

"Keyfim kaçtı ve anladığım kadarıyla senin de kaçmış. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, yengem beni merak eder," dedim. Günlerce ortadan yok olsam da beni merak edeceklerini sanmıyordum.

"Tamam o zaman. İstersen dondurma yiyelim, ne dersin?"

"İstemiyorum."

Bana bir kez daha, "Ada," dediğinde hâlâ ona bakmamıştım. Tekrar kolumu tuttu. Elinin teması tenime değmese bile elbisenin üzerinden bile sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Bana bakmayacak mısın?"

"Bakıyorum."

"Hayır, bakmıyorsun. Şimdi bana bakar mısın?"

Yavaşça başımı ona doğru çevirdim ve gözlerimi yumdum. Gözlerimi açtığımda o acıyan bakışları görmek istemiyordum ama böyle gözlerimi yumarak onun karşısında duramazdım. Yavaşça gözlerimi açtım. Gülümseyerek bana bakıyordu. Bu kez gözlerinde o bakış yoktu.

"Bir an gözlerini hiç açmayacağını sandım," dedi gülerek. "Üzülme olur mu? Benim yanımda sana asla kötü bir şeyler söylemelerine izin vermem."

"Üzülmüyorum," diye mırıldandım.

"Üzüldüğünü görebiliyorum küçük kız, ağladığını da görebiliyorum. Her ne kadar o karanlık ve kocaman gözlük-

lerinden görülmediğini sanıyor olsan bile ben seni görüyorum."

"Nasıl?"

"Görüyorum işte," diyerek omzunu silkti ve gülümsedi. O kadar yakışıklıydı ki ona bakmaktan kendimi alamadım.

Hiçbir şey demedim. Sesindeki yumuşaklık ve gözlerindeki ilgi beni benden almak üzereydi ve ben onu unutmaya karar verdiğim anda bir kere daha Yankı'ya âşık olduğumu hissettim. Ve bu sefer on iki yaşındaydım.

DÖRT

Okuldan eve geldiğimde Duru'yu bahçede otururken buldum. Üzerinde ince bir hırkadan başka bir şey yoktu. Hava soğuk olmasına karşın neden salıncakta oturduğunu anlayamadım. Yine de ona bakmayarak kapıya doğru yürüdüm ve o zaman evdeki bağrışmaları duydum. Dayım ve yengem yine kavga ediyorlardı. Onların olduğu odaya bakmadan doğruca odama doğru gittim. Dayımın eve neden erken geldiğini bilmiyordum ama bağrışmalarına bakılırsa uzun zamandır evde olmalıydı.

Odaya girdiğimde hava serin olmasına rağmen pencereyi ardına kadar açtım. Yapraklarını dökmüş dut ağacının altındaki salıncakta oturan Duru'ya baktım. O anda onun da ne kadar yalnız göründüğünü anladım. Yerinden hiç kımıldamamıştı. O da sürekli kavga eden anne ve babasını duymamak için bahçede oturmuştu. Keşke bu gibi durumlarda birbirimize destek olabilseydik. Keşke aramızda onunla konuşacak kadar bir bağımız olsaydı ama yoktu. Hiç olmamıştı. Yıllar geçtikçe aramızdaki uçurum daha da büyümüştü ve artık ne yaparsak yapalım, hiçbiri aradaki mesafeyi kapatmaya yetmeyecekti. Üşümeye başladığımda pencereyi kapattım. Evin içindeki bağrışmalar hâlâ devam ediyordu. Sonra da yatağıma uzandım. Kulaklarıma kulaklıklarımı takıp yengemle dayımın sevgisizliğinin seslerini duymamak için müziğin sesini açtım.

Birkaç hafta sonra Duru'nun doğum günü vardı ve geldiğimden beri hiç doğum günü kutlamamıştım. Bunu hiç hatır-

lamamışlardı. Bir kere bile sormamışlardı. Duru'nun doğum günü her sene kutlanırken – ki aramızda sadece on gün vardı – evde bir çocuk daha olduğu ve onun da bir doğum gününün olması gerektiğini hiç kimse düşünmemişti. Bu sene de hiç kimsenin aklına gelmeyeceğine emindim. On üç yaşına girecektim ve bunu hatırlayacak hiç kimsenin olmaması ne kadar kötüydü.

Duru'nun doğum gününün hazırlıkları devam ediyordu. Yengemi, bir arkadaşına Duru'nun doğum gününü otelde kutlayacaklarını söylerken duydum. Aynı evde yaşamamıza rağmen bu tip şeyleri en son ben duyuyordum. Hiç kimse beni karşısına alıp konuşmazdı. Ben ancak birilerine anlatılırken bazı şeyler duyardım. O gün yaklaştıkça yengem daha da geçimsiz bir kadın olup çıkmıştı. Duru'nun doğum günü ilk defa otelde kutlanacaktı. Yengem her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Duru on sekiz yaşına girecekti ve bu, hem onun hem de yengem için önemli bir şeydi.

Uzun zamandan sonra Duru için alışverişe giderken yengem beni de yanlarında götürdü. Duru'ya çok güzel kırmızı bir elbise almışlardı. Ve onu giydiğinde gerçekten de çok güzel olmuştu. Yengem bana ilk defa ne istiyorsam alabileceğimi söyledi. Ben de kendime iki tane kot pantolon aldım. Aldıklarıma bakarak, doğum gününde giyeceğim bir elbise almamı istedi. İlk defa istediğim bir şeyi alma özgürlüğüne sahip olduğum için gösterişten uzak, yaşıma uygun bir elbise beğendim. Yengem bunu bana hiç itiraz etmeden aldı. Yeni giysilerle eve geldiğimde kendimi mutlu hissettim. İçimde bir umut belirdi. Belki de bu sene yaptıklarının farkına varırlar ve benim de doğum günümü kutlarlardı. Ama doğum günüm gelip geçtiğinde yanıldığımı anladım. O akşam annemin elbiselerinden birini giydim ve günlüklerini çıkardım. Doğum günümü kutladıkları günlerde yazdıklarını ağlayarak okudum. Annemin ve babamın sevgisini iliklerime kadar hissettim ve aynı zamanda onlarsız ne kadar kimsesiz olduğumu

da anlamış oldum. Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandığımda yatağın üstünde göğsümde annemin günlüğünü bastırarak uyumuş olduğumu fark ettim. Yerimden kalkarak günlükleri tekrar yerine koydum ve annemin elbisesini çıkarmadan yatağın içine girdim. Bu gece annemin sıcaklığına ihtiyacım vardı. Kollarımla bedenimi sardım ve onun bana sarıldığını düşünerek tekrardan uykuya daldım.

Duru'nun doğum gününün olduğu gün erkenden hazırlıklar başladı. Duru saçlarını yaptırmış ve kırmızı elbisesini giymişti. Merdivenlerden inerken gözlerimi ondan alamadım. Yankı'nın onu gördüğünde ona bir kez daha âşık olacağını biliyordum. Ben de kapının önünde bana aldıkları ve kendi seçtiğim elbiseyi giymiş, onların dışarı çıkmasını bekliyordum. Duru beni gördüğünde annesine dönerek, "Onun gelmesini istemiyorum," dedi.

"Evde yalnız kalamaz."

"Umurumda bile değil. Hiçbir arkadaşım onu sevmiyor ve o ucubenin bu günümü mahvetmesini istemiyorum."

"Duru!" dedi annesi sertçe. "Bizimle geliyor. Beni bu günde babanla karşı karşıya getirme."

"Gelse bile asla salona girmeyecek."

"Tamam, oraya gidince bakarız," diyerek bana baktı. "Hadi hazırlan, gidiyoruz."

Zaten hazırdım ve ağlamamak için kendimi güç tutuyordum. Hiçbir şey demedim. Konuşmaya başlarsam gözyaşlarıma engel olamamaktan korkuyordum. Onları beklemeden dışarı çıktım ve serin havanın yüzüme çarpmasını memnuniyetle karşıladım. Bahçede duran arabanın yanına gittim ve kapısını yokladığımda arabanın açık olduğunu gördüm. Arka kapıyı açarak arabaya bindim. Kısa bir süre sonra Duru ve annesi evden çıktılar. Arabayı çalıştırdı ve hiç konuşmadan otele doğru gittik. Hava soğuk ve kapalıydı her an yağmur yağabilirdi.

Duru'nun arkadaşlarını gördüğümde, onlara görünmeden

arka kapıdan otelin önündeki sahile doğru yürüdüm. Sahildeki ağacın altına, çakılların üstüne oturdum. Soğuk havada üşüsem de içeri girmek istemiyordum. Gözlerim dolduğunda gözlüklerimi çıkardım. Başımı çevirerek otele doğru baktım. Burada beni hiç kimse rahatsız etmezdi. Artık zorlukla tuttuğum gözyaşlarım kendiliğinden akmaya başlamıştı. Onların yanında canım ne kadar yanarsa yansın ağlamamaya dikkat ediyordum. Gözyaşlarımı sadece odamdaki duvarlar ve eşyalar görüyordu, bir de deniz. Hayatımdaki sevgisizliğe ağlıyordum. Annem ve babam öldükten sonra hiç mutlu olmayışıma ağlıyordum. Beni neden sevmediklerini anlayamıyordum. Duru'nun her dediğini yapıyor ve onun arkadaşlarından uzak duruyordum. Yengemin istediği her işi yapıyordum ama beni sevmeleri için bunların yeterli olmadığını görmüştüm.

Üstelik on gün önce doğum günüm olmasına rağmen hiçbiri doğum günümü hatırlamamıştı. Belki buna alışmam gerekiyordu ama yaşım büyüdükçe tüm bunlara daha çok içerliyordum. Hayal kırıklığım kalbimi acıtıyordu. Kendime engel olamıyordum. Rüzgâr yüzüme, dalgalar sahile vurdukça buradan çekip gitmek istiyordum. Fakat daha on üç yaşındaydım ve nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Orada dakikalarca kaldım ve kimsesizliğime ağladım.

Çakılların üzerinde ayak seslerini duyduğumda başımı kaldırdım. Yankı bana bakıyordu. Onun geldiğini bile fark etmemiştim. Üstelik beni ağlarken görmüş olmasını hiç istemezdim. Bana bakarken gözlerinde gördüğüm acıma ifadesi canımı daha çok yakmıştı. Onunla konuşmak istemiyordum ve Duru'nun bizi birlikte görmesi demek başımın derde girmesi demekti. Yankı'nın bir an önce çekip gitmesini bekledim ama o başımda dikilmeye devam etti. Bu halimle otele girmek istemiyordum. Biraz kendime gelmem gerekiyordu. Gözlerimi ondan kaçırdım.

"Ne oldu Ada?" diye sordu.

Yüzüne bile bakmadan, "Hiçbir şey," dedim.

Başımda dikilmesi ve benimle konuşması bile canımı yakıyordu. Yeteri kadar mutsuzdum ve bir de onunla konuştum diye Duru'dan azar işitmek istemiyordum. Ama Yankı'nın çok ısrarcı biri olduğunu biliyordum. Israrla neden ağladığımı öğrenmek istiyordu. Keşke buraya hiç gelmeseydim, diye geçirdim içimden. Sessiz kaldığımda tekrar konuştu.

"Yine sorun Duru mu?"

"Hayır."

"Hadi," diye ısrar etti.

Sevdiği kızı ona şikâyet edecek değildim. Sesimi çıkarmadım. Şu anda onun varlığı bile beni üzmeye yetiyordu ve beni böyle görmesini istediğim en son insandı.

"Neden ağladığını söylemeden gitmem."

"Seni ilgilendirmez. Buradan git. Duru görürse bana kızar. Bir de onunla uğraşmak istemiyorum."

Gitmesini isterken yanıma gelip oturdu ve elini omzuma attı. Bu her ne kadar hoşuma gitse de yine de rahatsız oldum. Konuşmak ayrı bir şeydi ama burada eli omzumdayken sanki bana sarılıyormuş gibi oturmak daha da ayrı bir şeydi. Bunu Duru gördüğü takdirde ölümlerden ölüm beğenmem lazımdı. Ondan biraz uzaklaşmak ister gibi yerimden kıpırdadığım anda beni kendine doğru çekti.

Ona doğru döndüm. "Elini çek," diye mırıldandım.

Bunu dediğim anda elini çekti. Yine de bana çok yakın oturuyordu. Kolu koluma değiyordu. Sadece o an hep böyle yanımda oturmasını diledim ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Üstelik böyle şeyler dilememeliydim.

"Ne için ağlıyorsan büyük ihtimalle önemli değildir. İstersen söyle, ne kadar önemli olduğuna bakalım."

"Anlamazsın," dedim içimi çekerek.

"Ben seni her zaman anlarım Ada."

"Git artık, Duru seni bekliyordu."

"Arkadaşımı gözü yaşlı bırakır mıyım sanıyorsun?"

"Ben senin arkadaşın değilim. Benim hiç arkadaşım yok."

"Arkadaşımsın. Her ne kadar fazla birlikte olmasak da bu arkadaşım olmadığın anlamına gelmiyor."

Gözlerinin içine baktım. Doğru söylüyor gibiydi. Zaten Yankı benimle alay eden o çocuklara asla benzemiyordu. Başımı otele doğru çevirdim. Duru kapının önünde dikiliyordu ve yanında bir arkadaşı vardı. Büyük olasılıkla Yankı'nın nerede olduğuna bakıyordu. Bizi gördüğünde yüzündeki kızgınlığı da görebiliyordum. Hemen yerimden kalkarak Yankı'ya doğru döndüm. Kızgındım, kırgındım ve bir de Duru'nun bizi görmesine sinirliydim.

"Sana beni rahat bırak dedim," deyip koşarak otele doğru gittim. Duru'nun yanından geçerken bana öldürecek gibi bakmıştı. Bunun hesabının sorulacağını anlamıştım. Arkama bile bakmadan otele girdim. Doğum gününün yapılacağı salona gitmedim. Dışarıdaki salonda oturdum. Zaten Duru doğum gününde olmamı istemiyordu ve ben de orada olmak istemiyordum.

Biraz sonra Duru ve Yankı el ele içeri girdiler ve her ikisi de bana bakmadan salona geçti. Bense orada öylece oturdum. Hiç kimse içeride doğum günü kutlanırken neden burada oturduğumu sormadı. Eğlencenin ilerleyen kısımlarında kapıya doğru giderek kimse görmeden içeriye baktım. Herkes eğleniyordu. Dayım, kızı için orkestra getirtmişti. Orkestra eğlenceli şarkılar çalarken dans edenlere baktım. Bir kez daha kimsesizliğime, annesiz ve babasız oluşuma üzüldüm. İlk defa bir annenin yokluğunu kalbimin derinliklerine kadar hissettim. Bir an önce eve gidip annemin elbiselerine sarılmak istiyordum. Babamın belki de defalarca okuduğum gezi notlarını okumak istiyordum. Onları ancak o zamanlarda yanımda hissederdim ve şu anda her ikisine de ihtiyacım vardı.

O sırada gözüm masada oturan ve arkasına yaslanarak dans edenlere bakan Yankı'ya kaydı. Duru arkadaşlarıyla

eğlenirken onun neden yüzünde üzgün bir ifadeyle masasında oturduğunu anlamamıştım. Üzgün görünüyordu. Benden sonra Duru ona da kızmış olmalıydı. Birkaç kere benimle konuşuyor diye ona da kızdığını duymuştum. Eğer üzüntüsünün nedeni bensem buna daha çok üzülecektim. O, sırtımı kaşıdığı anda âşık olduğum çocuktu ve onun üzülmesine dayanamazdım. Ben üzülmeye alışkındım ama o hep mutlu bir çocuktu, gözlerinin içi hep gülerdi ve insana sımsıcak bakardı. O anda kapıya doğru döndü. Yankı'yla göz göze geldim. Bana belli belirsiz gülümsedi. Ona bakarak ben de gülümsemeye çalıştım ve sonra oradan uzaklaştım. Bir daha da içeriye bakmadım. Eğlence bitene kadar dışarıdaki salonda oturdum ve herkes gittiğinde yavaşça yerimden kalktım. Eve gitmek için arabaya doğru yürüdüm. Saatler boyunca orada tek başıma oturmuştum ve hiç kimse beni görmemişti. İnsan kimsesiz olduğunda görünmez de oluyordu. Bu gece bunu anlamıştım.

Eve geldiğimizde doğruca odama çıktım. Bu kadar kötü davranışı hak edecek ne yaptığımı merak ederek kendimi yatağın üstüne bıraktım. Neden beni sevmediklerini anlayamıyordum. Kalbimi amcamın dediği gibi hep iyi tutmuştum. Demek ki sevilmek için iyi olmak yetmiyordu.

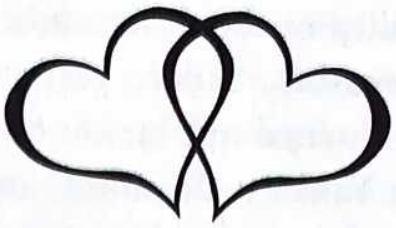
Yerimden kalkarak dolaba doğru gittim. Annemin elbiselerinden birini çıkardım ve ona biraz lavanta kolonyası döktüm. Sonra da koliden babamın defterlerinden birini aldım. Defteri burnuma götürerek kâğıt kokusunu içime çektim. Her ikisini de yatağın üstüne koydum. Üstümü değiştirdim ve yatağın içine girdiğimde onları da yanıma aldım. Babamın defterini duvara dayadım ve annemin elbisesine sarıldım.

Hayalimde babam yelkenlideki küçük masada o gün gördüklerini deftere yazarken annemin sarıldığım elbiseyi giyerek babama sevgi dolu bakışını canlandırdım. Onların birbirleriyle ilk tanıştıkları zamanı ve birbirlerini nasıl sevdiklerini defalarca okumuştum. Şimdi hepsini gözümde canlandırabi-

liyordum. Bunları düşünürken yüzümde oluşan tebessümü saklama gereği duymadım. Sadece yatakta annemle babamı düşünürken mutlu oluyordum, bir de bana sımsıcak bakan ve benimle konuşan Yankı'yı düşündüğümde.

Artık biliyordum, beraber öldükleri için çok şanslıydılar. Hiç kimse bu kadar severken sevdiğinin yokluğuyla sınanmamalıydı.

Bunları düşünürken bütün günün verdiği yorgunlukla babamın defterine bakarken uykuya daldım.

BEŞ

Aradan geçen günlerde üniversite sınavları açıklandı ve evdeki stres azaldı diye düşünürken bu sefer daha büyük bir sorun çıktı. Duru İstanbul'a gitmek istediğini söyleyip durdu ama buna ne babası ne de annesi izin vermiyordu. Her dakika yükselen sesler ve çarpılan kapılar evi daha da yaşanmaz bir hale getirdi. Bu durumda odamdan dışarı çıkmıyor ve olabildiğince onların dikkatini çekmemeye çalışıyordum. Çünkü birbirlerinden sinirlerini alamadıkları için ezilen ben oluyordum. Onlar bağırmaya başladıklarında ben de kulaklıklarımı takar müzik dinliyordum.

Duru'nun İstanbul'u bu kadar istemesine Yankı'nın baskı yapıp yapmadığını merak ettim. Belki de buralardan uzaklara gidip aşklarını kimselerin görmediği bir yerde yaşamak istiyorlardı. Bu düşüncenin üzüntüsü bile kalbimi acıtıyordu ama gerçek olan şey onların sevgili oldukları ve birbirlerini sevdikleriydi.

Sonunda bir akşam yemeğinde Duru tekrar İstanbul konusunu açtığında kıyamet koptu. Dayım yüzümüze baktı ve elini masanın üstüne vurarak Duru'ya doğru döndü.

"Asla İstanbul'a gitmeyeceksin," diye bağırdı.

Birden hepimiz susmuştuk. Bu evde kaldığım bunca sene sonunda dayımın ilk defa bu kadar sinirlendiğine şahit olmuştum. Duru ve annesi göz göze geldi ama Duru'nun geri adım atmaya niyeti yoktu. Sinirle masadan kalktı ve babasına bakarak, "O zaman ben de üniversiteye gitmem!" diye bağırdı.

"Gitmezsen evde otursun o zaman. Bu konu burada kapanmıştır. Bir daha bu konuyu açanın canına okurum," dedi dayım ve o da sinirle kalkarak koltuğa oturdu.

Duru öylece ayakta dikiliyordu ve ben de yengemle birlikte masada oturuyordum. Ne yapacağımı bilmez haldeydim. Yengem ağlamaya başladığında ona doğru döndüm. Bana sinirle bakınca gözlerimi hemen ondan kaçırdım.

Ortam iyice gerilmişti. Duru da ağlamak üzereydi ve ağlayan annesine doğru baktı. "Onu ikna et," dedi fısıltıyla.

"Ben de gitmeni istemiyorum kızım," diyen yengeme sinirle baktı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Ben de kalkıp odama gitmek istiyordum ama yerimden kımıldayamadım. Hiç kimsenin iştahı kalmamıştı. Yemekler öylece olduğu gibi duruyordu. Başımı tabağımdaki yemeğe doru eğdim ve yengemin, "Yemeyeceksen kalk masadan," dediğini işittim.

Hiçbir şey demeden kalktım. Tam kapıdan çıkmıştım ki dayım ve yengem birbirlerine bağırmaya başladılar. Dış kapının önünde dikiliyordum. Hava çok güzeldi, bu havada odama çıkmak istemediğim için yavaşça kapıyı açarak bahçeye çıktım. Bahçede salıncakta Duru oturuyordu ve telefonla konuşuyordu. Yankı ile konuştuğunu anlamıştım. Beni görmemesi için hiç istemeyerek tekrar eve girip odama çıktım.

Duru buradan gitmek istediğini her defasında söylerdi ve bunun için üniversite sınavlarını beklediğini bilirdim. Yankı'nın buradan gitmek istediğine emin değildim. Yankı burayı çok seviyormuş gibi gelirdi bana. Yine de Duru'nun babasını dinlemeyip kafasına göre hareket edeceğini sanmıyordum. İstemeyerek de olsa babasının izin verdiği İzmir'e gidecekti.

Zaman geçtikçe Duru'nun Yankı'yı gerçekten sevip sevmediğine de emin olamıyordum. Yankı'nın onu sevdiği her halinden belliydi. Ama Duru sanki artık eskisi kadar Yankı'ya bağlı değilmiş gibiydi. Çok güzel bir kızdı. Bikinisini

giyip sahile indiğinde bütün gözler ona dönerdi. Duru da bunun farkındaydı.

Duru için Yankı oradaki en yakışıklı ve en popüler çocuktu. Onun kız arkadaşı olmak Duru'nun hoşuna gidiyordu. Her şeyin en güzeline sahip olmak isteyen biri için Yankı'ya ne kadar değer verdiğine emin olamıyordum. Artık on sekiz yaşındaydı ve her defasında annesine kızdığında, "Biliyorsun, istediğimi yapacak yaştayım," der dururdu. İstediğinin buralardan gitmek olduğunu yengem de bilirdi. Bunu ben bile anlamıştım. Büyük ihtimalle bunu tek bilmeyen kişi Yankı'ydı.

Yatağımda otururak Yankı'yı düşündüm. Artık bir yaş daha büyümüştüm ama ona olan sevgim hâlâ aynıydı. Bana her baktığında, benimle her konuştuğunda kalbim mutlulukla doluyordu. Artık bunun yanlış olduğunu bilecek yaştaydım. O, Duru'yu seviyordu. Şimdiye kadar onu hiç başka kızlara bakarken görmemiştim. Ama Duru'nun ne yapmak istediğini anlayamıyordum. Duru fırsat bulduğunda otelde kalan ve kendisine ilgi gösteren gençlerle flört etmekten geri kalmazdı.

Onun bu halleri Yankı'ya daha çok üzülmeme neden olurdu. İnsan kimi seveceğine karar veremiyordu. Yankı hiç hak etmeyen Duru'yu seviyordu ve ben de onun kuzenimi sevdiğini bile bile onu seviyordum. O benim için asla ulaşamayacağım bir yerdeydi. Her şeye rağmen burayı sevmemi ve buraya dayanmamı sağlıyordu. Bana insanca davranan tek kişiydi. Gözlerimin içine bakarak benimle konuşurdu. İleride ben de onlar kadar büyüdüğümde bu sevginin azalacağını biliyordum. Bunun çocukça bir sevgi olduğunun farkındaydım ama şimdilik onu sevmek istiyordum. Tüm bunları düşünerek günlüğümü önüme koydum. Epeydir yazmamıştım. Yazmaya başladığımda kalbimde Yankı'nın sımsıcak görüntüsü dans ederken gülümsedim.

Birkaç hafta sonra sular durulmuş ve Duru İzmir'de okumayı kabul etmişti. Ne kadar inat ederse etsin, ne kadar kapris yaparsa yapsın asla babasını ikna edemeyeceğini anlamıştı. En azından onun kaprisleri ve inadı bittiğinde ev tekrar yaşanabilir hale gelmişti. Yoksa her gece dayımla yengemin kavgalarından bıkmıştım. Birbirleriyle geçinemeyen ve sürekli kavga eden dayım ve yengem için üzülüyordum. Evlilik böyle bir şey olmamalıydı. Annemin günlüklerini elime alır ve babamla nasıl mutlu olduklarını okurdum. Ben de evlendiğimde en az annem kadar mutlu olmayı istiyordum. Evlendiğim adamı da annem kadar mutlu etmek istiyordum.

Dayımla yengeme bakıyor ve ömürlerini boşa geçirdiklerini görebiliyordum. Bazen Duru'ya da hak veriyordum. Bu kadar sevgisiz ve kavganın eksik olmadığı bir evde kim olsa durmak istemezdi. Duru haklı olarak bu evden kurtulmak istiyordu ama onun tek istediği bu değildi. O, Ayvalık'tan da kurtulmak istiyordu. Yankı onun bu istediğini yerine getirecek gibi durmuyordu. Onun burasını çok sevdiğini biliyordum. Ama Duru'yu da çok seviyordu ve belki onun mutlu olması için günü geldiğinde buralardan gidebilirlerdi.

Okullar açıldığında artık burasını sevmediğimi fark etmiştim. Çünkü Yankı İzmir'e gitmişti. Duru'nun da olmaması işime geliyordu ama Yankı'yı görmemek beni üzüyordu ve o buradan gittiğinden beri burası gözüme hiç de güzel görünmüyordu. Benimle alay eden o gruptaki herkes üniversite için bir yerlere gitmişti. Çok azı burada kalmıştı ve artık Duru olmadığı için onlarla çok da karşılaşmıyordum. Belki de uzun zaman üstüne ilk defa mutlu olmam gerekiyordu ama burası hiç bu kadar ıssız gelmemişti bana.

Hayat olağan seyrinde akıp gitmeye devam ediyordu.

Yengem, kızı evde olmamasına rağmen hâlâ beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Tek yapması gereken aslında bana biraz sevgi vermekti. O zaman şimdiye kadar yaptığı her şeyi unutup onu sevebilirdim. Ama ne yazık ki bana bu sevgiyi hiç göstermedi. Hatta okuldan geldiğimde ayakaltında dolaşmamı istemez, hemen odama gitmemi isterdi ve genelde de dayım gelene kadar odamda kalırdım. Ya da bir bahane bularak kendimi sokağa atardım. Bisikletimle soğuk havaya inat sokaklarda dolaşırdım. Soğuktan donma noktasına gelene kadar eve gitmezdim. Eve gitmek demek o havasız odaya tıkılmak demekti ve o odadan gerçekten de nefret ederdim. Odanın tüm yaşam enerjimi aldığını hissederdim. Bütün gün deniz kenarında oturur, günlüğümü yazar ve Yankı'yı düşünürdüm. Uzakta olmasına rağmen kalbimde ona duyduğum sevgide hiç eksilme olmamıştı. Eksilme olmadığı gibi ona duyduğum özlem de canımı yakmaya başlamıştı. Denize bakarak Yankı'nın o anda ne yaptığını ve Duru ile mutlu olup olmadığını düşünür, hayallere dalardım. Saatler akıp giderken sadece onu düşündüğüm zamanlarda mutlu olduğumu hisseder ve güneş battığında eve giderdim. Sadece o anlarda yüzümde mutlu bir gülümseme olurdu.

İlk zamanlar Duru hafta sonları annesine ve babasına ceza vermek için İzmir'den gelmiyordu. İlk birkaç ay Yankı da gelmemişti. Duru'nun inadını biliyordum. Elinde olsa okuldan mezun olana kadar buraya gelmezdi ama Yankı'nın bu kadar uzun süre buradan ayrı kalamayacağını hissediyordum. Yine de onu çok özlemiştim. Eskiden de onu çok sık görmezdim ama burada olduğunu bilmek bana yeterdi. Arada sırada karşılaşmak ve ona bakmak yeterli olurdu. Şimdi burada olmadığını biliyordum ve bazen Ayvalık'a indiğimde onunla karşılaşmayı hayal ederdim ama şimdiye kadar bu hayalim hiç gerçekleşmemişti.

Eninde sonunda bu sevdadan kurtulmam gerektiğinin farkındaydım. Yankı giderek bende takıntıya dönüşmekteydi.

İmkânsızı istediğimin farkında olmak canımı acıtıyordu ama yine de onu düşünmekten vazgeçmiyordum. Dayımın evine, odama ve buraya katlanabilmem için Yankı'ya duyduğum sevgiye ihtiyacım vardı. Yoksa burada yaşamak her geçen gün dayanılmayacak noktaya geliyordu. Başka sevecek kimsem yoktu ve içimden taşan sevgiyi ona yönlendirmiştim. Bu da onu unutmaktan ziyade ona daha çok bağlanmama neden oluyordu.

Üstelik benden artık hafta sonları otelde dayıma yardım etmem beklenmeye başlanmıştı. Ben de hafta sonlarımı otelde geçirmeye başladım. Evden uzaklaşmak beni mutlu etmişti. En azından burada farklı insanlar görüyordum. Hâlâ her şeyimi anlatacak ve beni koşulsuz dinleyecek arkadaşlarım yoktu ama artık beni alaylarıyla rahatsız eden kimse de yoktu.

Ekim sonunda yine kimsenin hatırlamadığı bir doğum günüm daha gelip geçmişti. Yengem umutla kızının İzmir'den gelmesini bekliyordu ama Duru'nun doğum günü gelmesine rağmen Duru gelmedi. Bunun üzerine yengem ve dayım İzmir'e gittiler. O hafta sonu tamamen yalnız kalmıştım. Belki de buraya geldiğimden beri ilk defa huzurlu bir hafta sonu geçirmiştim. Pazar akşamı yengem ve dayım geldiğinde kapıdan girdikleri gibi tartışmaya başladılar. Duru'nun davranışları yüzünden birbirlerini suçlamaya başlamışlardı. Böyle bir durumda öğrendiğim tek şey ayakaltında dolaşmamak ve ortadan yok olmaktı. Böyle stresli bir hayata nasıl dayandıklarını bilmiyordum. Duru'nun neden buradan gitmek için uğraştığını ve neden tatillerde bile gelmek istemediğini anlıyordum. Büyük olasılıkla Duru İzmir'de huzuru bulmuştu. Elimde olsa ben de bu evden gidebildiğim en uzak yere giderdim ama ben daha on üç yaşındaydım ve gidebilecek hiçbir yerim yoktu.

Konuşulmayan ve huzur olmayan bir evde günler geçip giderken Yankı'ya duyduğum özlem de o oranda büyüyordu.

Aralık ayına girdiğimizde hava bisikletle gezemeyeceğim kadar soğumuştu. Bu da beni evde kalmaya zorluyordu. Zaten aydınlık olmayan oda daha da kararmış gibi geliyordu bana ve bu da yaşam enerjimi bitiriyordu.

Bir hafta sonra sabah uyandığımda perdeyi çekerek dışarıda parlayan güneşe baktım. Pencereyi açarak derin bir nefes aldım. Bugün bisikletin üzerinde donsam bile evde kalmaya niyetim yoktu. Giyinerek hemen aşağıya indim. Yengem hâlâ yatıyor olmalıydı, etraf oldukça sessizdi. Sezon henüz açılmadığı için otelde fazla müşteri yoktu ve bu hafta sonu otel tamamen bana kalmış gibiydi. Botlarımı giyerek yavaşça evden çıktım. Bugün akşama kadar eve gelmeye niyetim yoktu. Bisikletimi aldım ve yüzüme çarpan rüzgârı hissederek sürmeye başladım. Deniz kenarına inerek köşedeki büfeden kendime bir tost aldım ve banka oturarak iştahla yedim. Güneş ışınları içimi ısıtmaya yetmişti. Yerimden kalktım ve bisiklete binerek Ayvalık'a doğru gittim. Beni fark etmemelerinin en iyi tarafı nereye gittiğimi de umursamıyor oluşlarıydı. Onun için bana kalan hafta sonlarının özgürlüğünü seviyordum. Okulda hâlâ bir arkadaşım yoktu. Bunca yıldan sonra ben de onlarla arkadaş olmak için uğraşmıyordum. Annemin elbiseleriyle beni gördüklerinde, sanki onları görmek beni çok sevindiriyormuş gibi, birçoğu yolunu değiştirmeye devam ediyordu.

Ayvalık'a geldiğimde marinaya doğru pedal çevirmeye başladım. Marinada demirli teknelere bakmak hoşuma gidiyordu. Onların karşısına oturur, hafızamda kalan babamın teknesini düşünürdüm. Beş yaşından sonra bir daha tekneye binmemiştim ama bazı geceler tekne rüyalarıma girer, o sallantıyı hisseder, rüzgârın saçlarımı havalandırmasını ve burnuma dolan yosun kokusunu düşlerdim. Onun için tekneler her zaman beni dinlendirirdi.

Onu gördüğümde neredeyse bisikletimden düşecektim. Duru üç aydır eve gelmemişti ve Yankı'nın da onunla birlik-

te gelmediğini düşünüyordum ama işte Yankı tam karşımda duruyordu. Marinanın önünde Alp denen arkadaşıyla konuşuyordu. Yolun kenarında durdum. Beni görmesini istemiyordum ama onu o kadar özlemiştim ki oradan ayrılmayı da istemiyordum. Nedense gözüme daha da yakışıklı gelmişti. Aradan sadece üç ay geçmişti ama bana üç yıl gibi gelmişti.

Yüzümde mutlu bir ifade ona bakıyordum ve ne yaptığımı fark ettiğimde yavaşça etrafıma baktım. Bir ayağım pedalda, diğer ayağım kaldırımın kenarında, gözlerim Yankı'nın üstünde, öylece onu seyrediyordum. Kendime geldiğimde beni görmeden oradan gitmek için ayağımı kaldırımdan çekmiştim. Tam ayağımı pedala koyup yoldan dönecektim ki o sırada bana doğru baktı. Yüzünde kocaman bir gülüşle bana bakıyordu. Ben de olduğum yerde kaldım. Yankı yanındaki arkadaşına bir şeyler söyledi ve bana doğru gelmeye başladı. Öylece kalmıştım. Hiç hareket etmiyordum ve bana doğru yürüyüşünü seyrediyordum.

Yanıma geldiğinde ne yapacağımı bilmez haldeydim. Bu kadar heyecanlanacağımı hiç tahmin etmemiştim ama her zamanki gibi kalbim deli gibi atıyordu.

"Selam Ada," dedi Yankı, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak.

"Selam," diye mırıldandım ve başka ne söylemem gerektiğini bilemedim. Bir süre hiçbir şey konuşmadan birbirimize baktık.

"Yalnız mısın?" diyerek konuşmayı başlattı.

"Evet."

"Bu soğuk havada ne yapıyorsun burada? Hadi gel sıcak bir şey içelim."

"Gelemem," dediğim anda buna pişman oldum. Onunla konuşmayı o kadar çok özlemiştim ki.

"Neden, bir yere mi gideceksin?"

"Hayır."

"Eee o zaman? Hadi gel, seni özledim."

Bunu duyduğum anda ayağım yere basmasa uçacağımı hissettim. Yankı beni özlemişti! Bir bilseydi benim onu ne kadar özlediğimi. Onu düşlerimde gördüğümü ve yanında olmayı istediğimi.

Her zamanki gibi sıcacık bir ifadeyle bakıyordu bana. Her zamanki gibi yakışıklıydı. Bense her zamanki gibi onu seviyordum.

Yine de onunla yalnız kalmaya cesaret edemedim. Duru'nun her yerde casusları olabilirdi ve onunla oturdum diye Duru ile aralarının bozulmasını istemiyordum. Üstelik Duru her ne kadar benden kilometrelerce uzakta olsa da oradan bile beni üzmeye devam ediyordu.

"Eve gitmem gerek," diye fısıldadım. Neden fısıldıyordum ben bile farkında değildim.

"Birkaç dakikadan bir şey olmaz, yine gidersin. Geç kalırsan seni arabayla bırakırım, söz," dedi.

Dilim hayır demek istiyordu ama kalbim evet diye bağırıyordu ve sonunda kalbimi dinlemeye karar verdim. Bisikletimden inerek onu kaldırıma çıkardım ve bisikleti iterek yanında yürümeye başladım. Bir süre sonra bisikleti elimden aldı ve kendi yanında yürütmeye başladı.

"Eee, söyle bakalım, ne yapıyorsun?"

"Hiç, okula gidiyorum," dedim. Ne konuşacağımı bile bilmiyordum. Kalbimin gümbürtüsünden başka bir ses duymuyordum.

"Yine seni sinirlendiriyorlar mı?"

"Hayır."

Yat limanının yanından geçerken gözleri teknelere kaydı. Ben de onun baktığı yere baktım. O sırada babamın yazdıkları geldi aklıma. Babam da tekneleri çok severdi ve deniz aşkı ona yıllarca denizde yaşamayı tercih ettirmişti.

"Hava soğukmuş bu hafta sonu, hadi gel, üşüdüm," diyerek yolun karşısına geçti. Bir süre sonra yol kenarındaki bir

pastanenin önüne bisikletimi bıraktı ve içeriye girdik. Cam kenarındaki bir masaya oturdu.

"Ne içersin?"

"Sıcak çikolata."

Garsona iki tane sıcak çikolata söyledi ve sonra da bana baktı. "Üç aydan sonra burayı özlediğimi fark ettim."

"Neden gelmedin?"

"Duru gelmek istemedi. Evdekilere ceza verdiğini söylüyor. Biliyorsun, onun üzerine gitmek gereksizdir."

"Biliyorum," diyerek garsonun getirdiği fincanı her iki elimle de tuttum. O zaman parmaklarımın ne kadar üşüdüğünü anlamış oldum.

"Anlat bakalım, nasıl geçti üç ay?"

"Pek bir şey yok. Burası hep aynı. Okula gidip geliyorum. O kadar," diyerek ona baktım. "Sen ne yaptın?" diye sordum sonunda.

"Ben de okula gidip geliyorum işte," diyerek sustu. "Burasını özledim, daha fazla orada kalamadım. Bundan sonra her hafta sonu gelmeye çalışacağım."

İçim sevinçle dolmuştu. Her hafta sonu onu göreceğim anlamına geliyordu bu. Sanki bulunduğum mekân daha da aydınlanmış gibi geldi bana. Bunun tek nedeni Yankı'nın burada olmasıydı.

Biraz sonra Yankı, "Büyümüşsün," dediğinde içtiğim sıcak sıvı neredeyse boğazıma kaçacaktı. Ondan bu kelimeyi duymak çok hoşuma gitmişti.

"Boyum uzadı sadece," diyebildim.

Hiçbir şey demeden yüzüme baktı. Ben de onun tam gözlerinin içine bakıyordum. Onun benim gözlerimi gördüğünü sanmıyordum ama bir keresinde koyu camların ardından bile gözlerimi gördüğünü söylemişti. Bu aklıma geldiğinde bakışlarımı ondan kaçırdım ve önüme döndüm. Utanmıştım. Kendime sürekli, onun Duru'nun sevgilisi olduğunu hatırlatıyordum. Bana bakışı kardeşçeydi, bunu biliyordum.

Duru'nun kuzeni olduğum için bana iyi davranıyordu ama yine de benimle konuşan tek kişiydi ve yanlış bir şey yaparak aramızda oluşan bu dostluğu bozmak istemiyordum. Onu seviyor oluşum arkadaş olmamıza engel değildi. Bir zaman sonra ona olan sevgim boyut değiştirecekti ama şimdi böyle düşünmüyordum. Oraya birkaç dakikalığına gitmiş ama iki saat kadar kalmıştık. Dışarı çıktığımızda artık hava kararmaya başlamıştı. Bisikletimi yasladığım yerden aldım.

"Teşekkür ederim, ben artık gideyim, geç oldu."

"Seni ben bırakacağım."

"Gerek yok bisikletim var."

"Seni geç bıraktım. Hem hava daha da soğumuş, eve kadar donarsın. Gel, marinanın önünde arabam," diyerek bisikleti elimden aldı ve oraya doğru yürümeye başladı. Ben de mecburen arkasından gittim. Bagajı açarak bisikleti yerleştirdi ve kapanmayan bagaj kapağını sabitledi. O bunları yaparken ben de onu seyrediyordum.

"Hadi bin," dedi işi bittiğinde.

Aynı anda arabaya bindik. Eve gidene kadar konuşmadık. Evin önüne yakın bir yerde durdu. Tam inecekken, "Dayınlara beni gördüğünü söyleme. Duru'nun orada yalnız kaldığını bilmesinler," dedi.

"Söylemem."

"Güzel bir gündü Ada."

"Evet."

"Kendine iyi bak."

"Sen de," dedim ve kapıyı açtım. O da inerek bagajdan bisikletimi alıp önüme koydu.

"Bu havada bisikletle fazla dolaşma, hasta olursun."

"Bir şey olmaz," diyerek yanından ayrıldım.

Bahçe kapısından içeri girerken ona doğru baktım. Yankı hâlâ arabanın yanında dikilmiş bana bakıyordu. Ona baktığımı gördüğünde elini kaldırıp salladı ve ben de ona gü-

lümsedim. Yüzümde kocaman bir tebessümle eve girdim. Hiç kimse nerede olduğumu bile sormadı.

O günü takip eden hafta sonunda Duru eve geldi. Onu Yankı'nın ikna ettiğini biliyordum. Bu, evdeki stresli havayı biraz yumuşatmıştı. Duru'nun hafta sonları eve gelmesi Yankı'yı bir daha görmeme engel oldu. Duru hafta sonlarını, tıpkı onlar gibi hafta sonları eve gelen arkadaşlarıyla geçiriyordu. Ondan sonra da yazın okul kapanana kadar onunla hiç karşılaşmadım.

ALTI

Artık çoğu zaman Yankı'yı uzaktan görüyordum. Çünkü Duru beni her defasında uyarmaya devam ediyordu. Ben de araları bozulmasın diye Yankı ile ne konuşuyor ne de onu gördüğümde kafamı kaldırıp bakıyordum. Artık on yedi yaşındaydım ve hâlâ beni sevmeyen kuzenim ve yengemle birlikte yaşamaya çalışıyordum. Büyüdükçe Duru'nun bana olan düşmanlığı daha da artmıştı. Evde olduğu sürelerde sürekli kavga çıkarıyor ve her şey için beni suçlamaya başlıyordu. Artık dayanılacak noktayı geçmek üzereydim. Duru'nun kaprislerine ve gereksiz suçlamalarına tahammülüm kalmamıştı. Tek bir şey istiyordum; bir an önce liseyi bitirmek ve üniversiteyi kazandığım anda buradan gitmek. Her yer bu evden daha iyi olabilirdi ne de olsa.

Hafta sonuydu, sınavım olduğunu söyleyerek otele gitmedim. Bunun için yengemden ve dayımdan azar işitsem de her hafta sonu otelde çalışsam bile takdir edilmediğimi biliyordum. Duru ve Yankı'nın okul bitince evleneceklerini düşünüyordum ama Duru'nun bilmediği şey, yengem ve dayımın Yankı'yı onaylamadıklarını söyleyen konuşmalar yapmaya başlamış olmalarıydı. Hâlbuki bildim bileli Yankı buraya çok rahat gelip giderdi ve şimdiye kadar ona karşı bir şey dediklerini de duymamıştım. Neden bu şekilde düşündüklerini uzun bir süre anlamadım ama sonra kızlarına daha iyi bir koca adayı bulmak istediklerini öğrendim. Yankı'dan daha iyi biri nasıl olabilirdi ki? O tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.

Yankı bana göre Duru için en mükemmel koca adayıydı.

Yıllardır Duru'nun her türlü kaprisini çekmişti ve onu çok seviyordu. O yaz yengem Duru'yu birkaç gençle tanıştırdı ama Duru her defasında bir bahane bularak onlarla görüşmeyi reddetti. Duru artık yirmi iki yaşındaydı ve bir sene sonra okulu bitip buraya gelecekti.

Bu hafta sonunu kendi başıma geçirmek istiyordum. Hava sıcaktı ve üzerime annemin elbiselerinden birini giymiştim. Kimseler uyanmadan gitmek istiyordum. Kapının önünde duran, önceki gün giydiğim botları görünce başka ayakkabı aramak için uğraşmadım. Onları da giyerek kendimi bahçeye attım. Sessiz ve huzur dolu sakinlikte bir süre deniz kenarında yürüdüm. Okulların kapanmasına az kalmıştı ve yakında her yer kalabalıklaşacaktı. Bir saat sonra karnım acıkmıştı. Büfenin önünde durarak kendime Ayvalık tostu yaptırdım, bir banka oturarak yemeye başladım. Bu ay bana verdikleri harçlığımın son kısmıydı bu. Bu parayla daha bir hafta geçinmem gerekiyordu ama umurumda bile değildi. O gün hiç kimseyi düşünmeden kafamı dinleyecektim. Bir süre sonra yanıma gelen köpek yavrusuna baktım. Onun da karnı açıkmış olmalıydı. Tostumun içinden çıkardığım bir parça sosisi köpeğin önüne koydum. O kadar hızla yedi ki gülümsedim. "Annen nerde?" diyerek ona baktım.

Başını eğerek gözlerimin içine baktı. Belli ki hâlâ açtı. Tostun içinden çıkardığım bir parçayı daha önüne koydum. Onu da hemen bitirdi. Köpek gözlerimin içine bakmaya devam ederken tostumu yiyemedim ve ekmeğin yarısını koparak önüne koydum. Yemesi birkaç dakikayı almadı. Elimdeki parçaya baktım. Onun buna benden daha çok ihtiyacı varmış gibi geldi ve yavaşça elimdekini köpek yavrusunun önüne bıraktım. Onu yemesini seyrettim. Bir süre sonra sadece bir ısırık aldığım tostan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Karnım aç olmasına rağmen tostumu yavruyla paylaşmaktan pişman değildim. Yavru yanımda mutlu mutlu oynamaya başlamıştı. Gülümseyerek onu seyrediyordum.

Biraz sonra yavrunun susamış olduğunu fark ettim. Elimdeki suyu ona nasıl vereceğimi düşünürken arkamdaki büfeye baktım. Büfedeki adamın dikkatle bana baktığını gördüğümde rahatsız oldum. Sonra eliyle beni çağırdı. Ben de yerimden kalkarak oraya doğru gittim ve köpek yavrusu da peşimden geldi. Bana plastik küçük bir kap uzattı. Teşekkür ederek onu aldım ve tekrar yerime oturdum. Kabın içine suyu koyarak yavrunun içmesini sağladım. Çok susamıştı. Onun su içişine bakarak midemin guruldamasını dikkate almamaya çalıştım. Benim de bir şeyler yemem gerekiyordu ama cebimdeki parayla tekrar bir tost almam mümkün değildi. Belki bir bisküvi alabilirdim. O sırada omzuma dokunan elle irkildim. Arkamı döndüğümde büfedeki adamın elinde tuttuğu tostu gördüm.

"Al bakalım küçük hanım, tostun," diyerek elinde tuttuğunu bana doğru uzattı.

"Ben tost istemedim," dedim. Bir yanlışlık olmalıydı.

"Biraz önce istedin ya."

"Hayır, tostumu almıştım."

"Evet, ama onu sen yemedin. Köpeğe verdiğini gördüm. Bu senin için."

"Teşekkür ederim, alamam. Buna verecek param yok."

"Bu benim ikramım kızım. Sen de kendininkini biraz önce bu yavruya ikram ettin. Hadi al, soğumadan ye."

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," diyen adam gülümseyerek yanımdan uzaklaştı.

Yanımda karnı doymuş yavruyla oturdum ve denizi seyrederek ben de karnımı doyurdum. Mutlu bir şekilde oradan kalktığımda yavru da benimle birlikte gelmeye başladı. Annesi neredeydi merak ediyordum. Uzun bir süre yürüdük. Sonunda deniz kenarına doğru indim ve botlarımı çıkararak ayaklarımı suya soktum. O da benimle oynamaya başladı. Suya girip çıkıyor ve yanımda gayet mutlu görünüyordu. So-

nunda yanıma gelip kıvrıldığında başını okşamaya başladım. "Sana bir isim verelim," dedim ona. Başını kaldırıp bana baktı.

"Adın 'Kimsesiz' olsun. Bende kimsesizim ama sen benden de kimsesizsin. En azından benim kaldığım bir ev var. Her ne kadar içindekiler beni sevmese de sokaklarda değilim."

Elim yavrunun başını okşarken hayatımı düşündüm. Aslında bu yavrudan daha kimsesizdim. Annemle babamdan sonra hiç kimse bana sarılmamıştı. Hiç kimse başımı okşamamıştı ve hiç kimse ne istediğimi sormamıştı. Yıllar bu şekilde geçmişti. Şimdi buradan yürüyüp gitsem hiç kimse beni merak etmezdi. Sonra başımı çevirip yavru köpeğe baktım. "Yalan söyledim, aslında ben senden daha kimsesizim," dedim.

Deniz kenarında saatlerce oturduk. Yavru yanımda oynarken ben de uzaklara bakarak düşündüm. Artık vakit öğleyi geçmişti ve hava iyice ısınmıştı. Yerimden kalktım ve eve doğru yürümeye başladım. Belki bu sefer annesine rastlayabilirdik. Çarşıya kadar gittik ama Kimsesiz'in annesine rastlayamadık. Peşimden hiç ayrılmadan beni takip ediyordu.

Dondurmacının önünden geçerken çok susadığımı hissettim ve cebimdeki son parayla dondurma almaya karar verdim. Önümdeki sıraya bakarken bir süre cebimdeki parayı aradım. Cebimde o kadar çok şey vardı ki sonunda parayı bulduğumda sevindim. Sıra bana geldiğinde çok sevdiğim sakızlı ve limonlu dondurmayı aldım. Yanımda duran yavruya bakıp, "Biraz ben yalayayım sonra sana vereceğim, söz," dedim.

Tam arkamı dönüp yalayacaktım ki bana bakan çocukla göz göze geldim. Çocuğun gözlerinden o kadar etkilendim ki bir türlü elimi ağzıma götürüp dondurmayı yalayamadım ve çocuğa gülümseyerek elimdeki dondurmayı ona doğru uzattım. Çocuk hiçbir şey demeden gülümseyerek geldi ve dondurmayı elimden alıp yanımdan uzaklaştı. O son paramdı

ama umursamadım. Sonra da bana bakan yavruya, "Kusura bakma artık dondurmamız yok," diyerek yavaşça yürümeye başladım. Şimdi tek sorun bu yavruyu ne yapacağımdı. Yengem eve havyan götürmemden hiç hoşlanmıyordu. Kendim bile o evde sığıntıyken ona nasıl bakacaktım? Bir süre daha yanımda yavruyla sokaklarda dolaştım durdum. Peşimden ayrılmaya niyeti yoktu ve artık yorulmuştum. Eve doğru yürümeye başladım.

Sonra Yankı'yı gördüm. Bana doğru geliyordu. İlk önce ne yapacağımı şaşırdım. Ne zaman dönmüştü bilmiyordum ve eğer buradaysa Duru da gelmiş demekti. Her zamanki gibi kalbim yine önden koşmaya başlamıştı.

"Merhaba," dediğinde tedirgin oldum.

Duru ya da arkadaşlarından birinin bizi görmesi ihtimaline karşı etrafıma şöyle bir göz gezdirdim. Bugün keyfim yerindeydi ve bunu bozacak bir şey yapmak istemiyordum. "Merhaba," dedim ona.

Yankı yanımdaki köpeğe bakarak gülümsedi ve ona doğru eğildi. Ama Kimsesiz ondan korkmuştu ve arkama doğru saklandı.

"Bu da kim böyle?" dediğinde onu yakalamış ve havaya kaldırmıştı.

"Bilmiyorum, çarşıdan beri peşimde. Annesini kaybetmiş."

"Öyle görünüyor," dedi gülümseyerek. Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Peşimi bırakmadı. Yengem eve hayvan getirmemden hoşlanmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman onu bırakmalısın."

"Evet, ama ne yaptıysam beni takip etmekten vazgeçiremedim onu."

Onunla konuşmak hoşuma gitmesine rağmen hiç kimseler görmeden, bir an evvel buradan gitmek istiyordum.

"Hava çok sıcak, dondurma yer misin?" diye sordu.

"Benim eve gitmem gerekiyor."

"Tamam, gidersin," diyerek dondurmacıya doğru gitti. Yavru hâlâ elindeydi. Aslında onları bırakıp gitmem gerekiyordu ama peşlerinden gittim.

"Nasıl istersin?" diye sorduğunda, bir süre vitrinden dondurma çeşitlerine baktım. "Limonlu ve sakızlı," dedim sonunda.

Dondurmaları aldığımızda bir an önce ondan uzaklaşmak istedim ama nedense onun yanında yürümek hoşuma gitmişti. Kıyıda yürüyerek dondurmalarımızı yalıyorduk. Yavru hâlâ peşimizden geliyordu. Arada sırada ona bakıp gülümsüyordum. O kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Şu anda Yankı ile yan yana yürüdüğüme inanamıyordum. İlk defa hayatımda birini tüm kalbimle kıskandım. Bu kişi elbette Duru'ydu. Duru bu çocuğun sevgisine sahipti. Onun sevgisine sahip olabilmek için neler vermezdim. Yankı her zamanki gibiydi. Sıcacık, sevgi dolu gözlerle bana bakıyordu. Onun yanında kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki neredeyse ayaklarım yerden kesilecekti. Sonunda bir duvarın üstüne oturduğumuzda o kadar yakınımdaydı ki kolu kolu ma değiyordu ve ben bu sahneleri rüyamda görmek için bile kendime izin vermiyordum.

"Senden ayrılmaya niyeti yok."

Ona doğru döndüm. Bana gülümseyerek bakıyordu. "Farkındayım. Onu gizlice eve sokmaya çalışacağım ama yengem görürse ne yaparım bilmiyorum."

"İstersen senin için onu ben eve götürebilirim."

Duyduklarıma çok sevinmiştim. Benim olan bir şeyin onda kalması fikri beni o kadar heyecanlandırmıştı ki sanki kalbimi göğsümden sökmüş ve onun ellerine bırakmıştım. "Gerçekten yapar mısın bunu?"

"Evet, bizimkiler bayılır buna."

"Çok küçük, sokaklarda açlıktan ölür. Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Beni nasıl mutlu ettiğini bir bilse ne

yapardı merak ettim. Ondan vazgeçmeye çalıştığım her an ona daha çok âşık oluyordum. Bugün ona bir kez daha âşık olmuştum. Kendimi bundan kurtarmam gerekiyordu ama hiçbir şey düşünemeyecek kadar kafam karışmıştı. Onun Duru'nun sevgilisi olması bile bana engel değildi. Bundan rahatsız olmam gerekiyordu ama ben bir şey yapmıyordum. Onları ayırmaya çalışmıyordum sadece ona âşıktım ve bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu. Sadece benim bilmem yeterliydi. Dünya dönmeyi durdurmuş ve zaman durmuştu sanki. Bu şekilde sonsuza kadar kalmak istiyordum.

"Neden bunları giyiyorsun?" diye sordu birden. Kendimi düşüncelerime o kadar kaptırmıştım ki şaşkınlıkla ona baktım. Hayaller bitmiş, gerçeklere dönmüştük ve gerçekler çok acıydı.

"Nasıl?" dedim anlamazdan gelerek. Eğer bu kıyafetim hakkında kötü bir şey söylerse kalbimin kırılacağını biliyordum ve ondan sonra ne yaparsam yapayım bir daha asla eskisi gibi olmayacağına emindim.

"Bu sana büyük gelen, modası geçmiş elbiseleri," dedi üstümdeki elbiseyi göstererek.

Başımı eğerek kendi üstüme baktım. "Bunlar annemin elbiseleri," dedim fısıltı halinde ama içimdeki coşku çoktan kaybolmuş, biraz önce pırıl pırıl olan hava bulutlanmıştı.

"Annenin mi?" dedi şaşırarak.

Cevap verip vermemeyi düşündüm bir an ama ilk defa biri bana özel bir şey sormuştu ve bunu soran kişi de herhangi biri değildi. Yedi yaşından itibaren sevdiğim, sevgimin her geçen sene biraz daha katlandığı ve biraz önce tekrar âşık olduğum kişi soruyordu bunu. Başımı kaldırmadan üzerimdeki elbiselere bakarak cevap verdim.

"Evet, ondan bana kalan tek şey bunlar. Onları giydiğimde kendimi ona yakın hissediyorum ve sanki..." diyerek sustum. Bunu söylediğim takdirde benim gerçekten bir ucube olduğuma karar vermesinden korkarak hiçbir şey demedim.

"Sanki ne?" dedi. Ne kadar ısrarcı olduğunu biliyordum. Cümlemi bitirene kadar soracaktı. Ama artık konuşmak istemiyordum.

"Önemli değil," dedim omzumu silkerek ve dondurmamı yalamaya devam ettim. Ama artık dondurmanın tadı bile aynı değildi. Dilimde bıraktığı tat acıydı ve kalbim de acıyla dolmuştu.

"Hadi, söylemeni istiyorum."

"Söylesem de anlayamazsın, zaten diğerleri de anlamıyor."

"Bir dene, belki anlarım."

Anlar mıydı gerçekten? Tüm o acılarımı, kimsesizliğimi anlayabilir miydi? Sevgiye ne kadar aç olduğumu ve onun yanı hariç hiç mutlu olamadığımı anlar mıydı? Hayatımdaki boşluğun ne kadar derin olduğunu anlayabilir miydi?

"Bunları giydiğimde sanki bana sarılmış gibi, beni kollarında tuttuğunu hissediyorum," dedim sesimi kısarak.

Söylediklerimi kulaklarım duyduğunda ne kadar zavallı olduğumu da anlamış oldum. O anlamasa bile ben gerçekten de kimsesizliğimi iliklerime kadar anladım. Bir şeyler söylemesini bekledim ama hiçbir şey demedi. Başımı kaldırıp ona bakmak istemiyordum. Gözlerinde göreceğim en ufak bir alay beni herkesten daha çok kıracak ve yaralayacaktı. Keşke hiç söylememiş olsaydım ama bu sessizliğe daha fazla dayanamadım. Ona doğru döndüm. Bana bakıyordu. Gözlerinde alaycı bir ifade aradım ama sadece hüzünle karşılaştım. Yine öyle güzel bakıyordu ki. Ona gülümsedim.

"Anlamayacağını söylemiştim."

"Anlıyorum."

Gerçekten anlıyor muydu? Yoksa anlamayacağını söylediğim için mi böyle söylemişti? Ama bunu hangi koşulda söylemiş olursa olsun, işte Yankı'yı bunun için seviyordum, o beni anlayan tek insandı. Şimdiye kadar bunu bir tek Duru ve yengeme söylemiştim. Günlerce benimle dalga geçmişlerdi. Duru

hâlâ beni kırmak istediğinde bana bunu hatırlatmaktan ayrı bir zevk alırdı. Kalbimin bu adamı seçmesi tesadüf değildi. Yankı içimi görebiliyordu. Oradaki minik Ada'yı görüyor ve onu anlayabiliyordu. O benim bu hayattaki acılı ruhumun diğer yarısıydı. Hayallerimin kahramanı ve şimdiye kadar beni ayakta tutan tek kişiydi. Her ne kadar ulaşamasam bile o benim ilk aşkımdı. İleride hayatıma bir başkası girse bile asla yeri doldurulamayacak tek kişiydi. İlk aşkımdı ve hep öyle kalacaktı. Asla unutulmayacaktı. Annem günlüklerinde ilk aşkın yerinin hep başka olduğunu yazmıştı. Kendini şanslı olarak hissettiğini söylemişti. İlk aşkıyla mutluluğu yakalayan özel bir insan olarak görmüştü kendini. Ben Yankı ile mutluluğu yakalayamayacaktım. Çünkü o Duru'yu seviyordu. Sonunda onunla evlenecekti. Onun da ilk aşkı Duru'ydu. Ama ihtiyar bir nine olduğumda bile onu hatırladığımda hep yüzümde bir gülümseme olacaktı.

"Bu küçük yaramazı beraber eve götürelim mi?" dediğinde ona doğru döndüm. Çok isterdim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Orada çok bile kalmıştım, artık eve gitmem gerekiyordu.

"Bilmiyorum, uzun zamandır evde değilim."

"Seni tekrar buraya bırakırım, hem bir saati geçmez, merak etme"

Aslında hayır demem gerekti ama bir anda, "Tamam," dedim. Sanki çok doğal bir şeydi onunla beraber onun evine gitmek. Eğilerek yavruyu kucağıma aldım. "Sonunda sana bir ev buldum," dedim ona. "Artık karnın doyacak," diyerek onu göğsüme bastırdım. Kimsesiz çok şanslı olacaktı, artık Yankı'ya daha yakın yaşayacaktı.

Dönüp ona baktım. Bana gülümseyerek bakıyordu. "Annen arada görmeme izin verir mi acaba?" diye sordum.

"Verir, merak etme. Hadi gidelim." Yerinden kalktı ve ben de peşinden kalktım. Yürümeye başladık. Arabanın yanına geldiğimde durdum. Son kez kendime bunun doğru olup ol-

madığını sordum ama aklım doğru değil dese de kalbim bana tam aksini söylüyordu ve kalbimi dinledim. Bir kez daha kalbimi dinleyerek onun peşinden gittim. İlk defa evine gidecektim. Nerede oturduğunu bile bilmiyordum. Onun dışında ailesinin hiçbir ferdini tanımıyordum. Çarşıyı geçtiğinde bir süre daha gitti. Daha önce hiç buralara gelmemiştim. Kapının önünde durduğunda buraya gelmekle iyi yapmadığımı anladım. Üstüm başım burası için uygun değildi. Sabahtan beri sokaklardaydım ve dağılmış halimle ailesiyle tanışmak istemiyordum. Bir de Kimsesiz'i istemezlerse ne yapardım.

Ona doğru döndüm "Şey gerçekten isteyeceklerine emin misin?"

"Evet, hadi gel."

Bahçeden içeri girdiğimizde beni oldukça bakımlı bir bahçe karşıladı. Dayımın evi de bahçe içindeydi ama bu kadar bakımlı sayılmazdı. Daha evi görmeden bahçeye hayran olmuştum. Yankı'nın baktığı yere baktığımda terasta oturan kadınlar dikkatimi çekti. Bir tanesi genç, diğeri yaşlıydı. Genç olanın saçlarına hayranlıkla baktım. Hiç bu kadar açık sarı saçlı birini görmemiştim. Onlara doğru gittik. Elimde hâlâ Kimsesiz'i tutuyordum. Heyecandan biraz sıkmış olmalıydım ki hayvan huzursuzca ellerimde kıpırdanınca tutuşumu gevşettim.

Terasa çıktığımızda Yankı bana bakarak kadınlara gülümsedi. "Anne, büyükanne, bu Ada. Duru'nun kuzeni."

Duru'nun bu eve çok sık geldiğini kadınların yüzüne bakarak anlamış oldum.

"Memnun oldum Ada, gel otur," diyen annesine çekinerek baktım. Konuşmasından onun Türk olmadığını anladım. Aksanı Türkçe'yi sonradan öğrenen yabancılar gibiydi. Gösterdiği yere çekinerek oturdum. Gözüm yaşlı kadına kaydı. Dikkatle bana bakıyordu. Yüz hatları sertti ama gözleri o sertliğe karşı sevgiyle bakıyordu. Benden hoşlanıp hoşlanmadıklarını anlayamadım. Ama içimden benden hoşlanmaları için dua

ettim. Nedense Yankı'nın annesinin ve büyükannesinin benden hoşlanmalarını, hatta beni sevmelerini istiyordum. Bunu o kadar derinden istedim ki neden bu kadar istediğimi bile bilmiyordum. Birden gözleri kucağımdaki yavruya kaydığında hâlâ Kimsesiz'i göğsüme bastırdığımı fark ettim ve utanarak onu yere bıraktım.

Büyükanne, "Duru'nun bir kuzeni olduğunu bilmiyordum. Sen yoksa Hülya'nın kızı mısın?" dedi.

Onun annemi tanımasına o kadar sevindim ki içimden birden kalkıp ona sarılmak geldi. Duru hiçbir zaman beni kuzeni olarak kabul etmediği için kadının bunu söylemesine şaşırmamıştım.

"Evet efendim."

"Annen ve baban için üzgünüm. Hülya çok tatlı bir kızdı."

Ne söylemem gerektiğini bilemedim. Annem hakkında hiç kimse benimle konuşmazdı. Keşke büyükanneyle annem hakkında konuşabilseydim. Bana onu anlatabilseydi keşke. Heyecanlanmıştım ve üzerimdeki elbiseyi çekiştirmeye başladım. Bu kötü bir alışkanlıktı ama çok heyecanlandığımda ya da endişelendiğimde hep bunu yapardım. Kendime bunu yapmamam gerektiğini söylememe rağmen kendime engel olamadım.

"Bu yavrunun adı ne?" diye sordu büyükanne.

Bu soru karşısında hepsi bana baktı. Yankı bir şeyler söyledi ama heyecandan ne dediğini anlamadım. Utanmıştım. Köpeğin adını söyleyip söylememeyi düşündüm. Belki ona kendileri bir isim verebilirlerdi ama bana bakmaya devam edince istemeyerek de olsa onlara adını söyledim.

"Kimsesiz."

"Kimsesiz mi?"

"Evet, sokakta peşime takıldı. Hiç kimsesi yok."

Yankı'nın annesi gözlerimin içine baktı. Gerçi gözlükle-

rimden gözlerimi görmüyor olabilirdi ama tam içine bakıyordu, bunu görebiliyordum.

"Artık kimsesiz değil. Biz varız," dedi.

İşte o an bu cümleyi benim için de birilerinin söylemesini o kadar çok istedim ki. Bu cümle tüm savunma duvarlarımı yerle bir etmişti. Benim de yanımda birilerinin olmasını ve kimsesizliğimi *biz varız* diyerek gidermelerini istedim. Yüreğim kanamaya başlamıştı. Orada daha fazla kalmak istemiyordum. Yavru adına çok mutluydum ama kendim için üzülmüştüm. Bunun üzerine annesi bir şeyler dedi ama ne dediğini anlamadım. Gözlerim dolmuştu, bir an önce bu sevgi dolu evden gitmek istiyordum.

"Rahatsız etmeyeyim, geç oldu, benim gitmem gerek. Yengem merak eder," dedim. *Günlerce eve gitmesem hiç kimse merak etmez,* diyemedim.

"O kurabiyeyi kesin tatmalısın, böylesini hiç yemediğine iddiaya girerim," dedi Yankı. Hangi kurabiyeden bahsediyordu, anlayamadım. Düşüncelerim ve duygularım arasında o kadar kaybolmuştum ki ne konuşulduğunu bile anlayamamıştım. "Siz ellerinizi yıkayın, ben de kurabiyeleri getireyim," diyerek içeri giren annesinin arkasından baktım.

"Gel hadi," diyen Yankı'nın peşinden bahçeye indim. Bahçedeki muslukta ellerimizi yıkadık ama burada kaldığım her saniye bana acı veriyordu. Bana ne kaybettiğimi hatırlatıyordu ve bir daha asla bu kaybettiklerime ulaşamayacağımı idrak etmeme neden oluyordu. Ama ikram edilecek olan kurabiyeden yemeden gidemeyeceğimi anlamıştım. Tekrar terasa döndüğümüzde annesi kurabiyeleri getirmişti. Çekinerek tabaktan bir tane aldım. Bir an önce yiyip gitmek istiyordum. Ağzıma attığımda tadının çok güzel olduğunu anladım. Sabahtan yediğim tosttan başka hiçbir şey yememiştim ve karnım acıkmıştı ama görgüsüzlük olmasın diye başka bir tane almadım.

"Teşekkür ederim, gerçekten çok güzelmiş," dedim. Son-

ra Yankı'ya doğru döndüm. "Artık gitmeliyim," diyerek yerimden kalktım. Kadınlarla vedalaştım ve bahçede oynayan yavru köpeği okşayarak bahçeden çıktım. Kimsesiz arkamdan bile gelmemişti. Kim burayı terk edebilirdi ki? Elimde olsa ben de hiçbir yere gitmezdim. Arabada hiç konuşmadım. Boğazıma bir yumru oturmuştu. Kalbim acı içindeydi ve Duru'nun ne kadar şanslı olduğunu bir kere daha düşündüm. Yankı'yla evlendiklerinde, sevgiyi bilmeyen kendi ailesi yerine koyabileceği yeni bir ailesi olacaktı.

Yankı bana, elinde tuttuğu ve peçete içine sarılmış olan şeyi uzattığında gülümseyerek aldım. İçinde kurabiye olduğunu biliyordum. Bir tane yemiştim ve tadı damağımda kalmıştı. Eve yaklaştığımızı anladığımda, "Burada inebilirim, görmesinler," dedim.

"İstediğin zaman Kimsesiz'i görmeye gelebilirsin."

"Teşekkürler ama geleceğimi pek sanmıyorum. Onun güvende olduğunu bilmek bana yeter. Her şey için teşekkür ederim," diyerek arabadan indim.

Yankı'nın ailesinden uzak durmalıydım. Bir kez daha oraya gidersem bir daha bu eve dönmek istemeyeceğimi biliyordum. Orası her zaman hayalini kurduğum yuva gibi gelmişti bana ve o hayale ulaşmam neredeyse imkânsızdı. Ellerimde annesinin yaptığı kurabiye ve kalbimde Yankı'nın sevgisiyle, arkama bakmadan eve doğru yürüdüm.

Eve girdiğimde Duru kanepeye uzanmış televizyon seyrediyordu. Bana bakmadı bile. Doğruca odama çıktım. Kurabiyeleri, içinde annemle babamın defterleri olan kutuya koydum. Yatarken onları yiyecektim. Ağzımda en son o kurabiyelerin tadı olsun istedim. Sonra da yatağımın üstüne uzanarak öylece tavana baktım.

Bunca yıl sonra ilk defa Duru'nun yerinde olmak istedim.

YEDİ

Benim için, annemle babamın ölümünden sonra en acı gün, üniversite sınavlarına giremediğim gün oldu. Sınavın olduğu hafta sonu kimliğim kaybolmuştu. Birkaç gün önce kimliğimi cüzdanıma koyduğumu çok net bir şekilde hatırlıyordum ama o sabah kimliğim yok olmuştu. Kimliği saatlerce aradım ve şansımı denemek için sınavın olduğu okula gittim ama ne yazık ki beni içeri almadılar. Kapının önünde oturup ağladım. İlk defa gözyaşlarımı kimin göreceğini umursamadım. Bütün bir yıl çalışmış ama sınava bile girememiştim. Etrafımdaki insanların beni teselli etmesi bile fayda vermedi. Orada öylece oturdum.

Eve döndüğümde ağlamaktan gözlerim kıpkırmızıydı. Yengem beni kapıda gördüğünde hiçbir şey demedi. Neden ağladığımı ya da neden sınavda olmadığımı bile sormadı. Yüzüme bakmış ve hiçbir şey demeden mutfağa girmişti. Odama çıkarak şansızlığıma bir kez daha ağladım. Saatler sonra sustuğumda ağlamaktan yorgun düşmüştüm. O sınava girememek demek bu eve bir sene daha katlanmak demekti.

Akşama kadar odamda kaldım. Canım ne bir şey yemek istiyordu ne de evdekilerle konuşmak. O gece yatmaya hazırlanırken başucumdaki sehpanın çekmecesini açtım ve kimliğimi gördüğümde şok oldum. Sabah belki de elli kere oraya baktığımı hatırlıyordum. Kimliğin orada olmadığına o kadar emindim ki o anda bunun kasıtlı olarak yapıldığını anladığımda içimdeki öfkeyi nereye sığdıracağımı bilemedim.

Yıllarca kasıtlı olarak bana yaptıklarına göz yummuş ve

isyan etmemeye çalışmıştım ama bu bambaşka bir şeydi. Bu geleceğimdi. Bu kadar kötü olabileceklerini asla düşünmemiştim ama bu yaptıklarıyla sınırı aşmışlardı. Sonunda öfkeme yenik düştüm. Bunun hesabını vermelerini istiyordum. Kimliğimi alarak aşağıya indim. Yengem ve dayım akşam yemeği yiyorlardı. Yengem beni elimde kimliğimle gördüğümde yüzü değişti ve o anda tüm bunlardan onun sorumlu olduğunu anlamış oldum. Masanın önüne giderek yengemin gözlerinin içine baktım. Eğer bakarak bir insanı öldürmek mümkün olmuş olsaydı yengemi oracıkta öldürmüştüm.

"Kimliğimi sen mi aldın?" diye bağırdım.

Bunun üzerine dayım sinirle bana bakarak, "Bu evde sesini yükseltme," dedi bana.

"Ben bugün sınava giremedim," diyerek bakışlarımı ona çevirdim.

"O zaman daha dikkatli olmalıydın!"

"Neden? Neden dayı? Tüm bunların neden olduğunu söyler misin? Ben size ne yaptım? Tek istediğim sınava girmekti."

"Üniversite okumanı istemiyorum. Masraflarını karşılayamam."

"Devlet üniversitesine giderdim. Bunu bana söyleyebilirdin! Bu çok zalimce."

"Bana sesini yükseltme Ada. Yıllarca sana baktık zaten. Artık senin için daha fazla para harcamayacağım."

"Nasıl bu kadar kötü olabilirsiniz?"

"Yeter artık! Hâlâ benim velayetimdesin ve ben ne istersem onu yapacaksın. Lise bitince bana otelde yardım edeceksin."

"Etmeyeceğim," diye bağırdım.

Bunun üzerine dayım ayağa kalkarak kolumu sıkıca tuttu. "Yeter artık bu evde bedavadan yaşadığın hayat. Bundan sonra bir de okumak yok!"

"Buna engel olamazsın!"

"Olurum."

"Neden? Neden beni sevmiyorsun?" dedim sesim kısılarak. Gözyaşlarıma engel olamamıştım. Yıllarca onların her türlü eziyetlerine katlanmış ve asla yanlarında ağlamamıştım. Ama bu yaptıkları o kadar kötülük doluydu ki bunu anlayamıyordum.

Yüzlerine baktım. Biraz olsun vicdan azabı duymalarını istiyordum ama o kadar duygusuzdular ki bu benim yüreğimi daha da acıtıyordu. Hiçbir şey demeden odama çıktım ve sabaha kadar ağladım.

O günü takip eden günlerde odamdan dışarı çıkmadım. Bu yaptıkları için onları asla affetmeyecektim. Ne yaparlarsa yapsınlar okumama engel olamayacaklardı. Bu sene elimdeki fırsatı kaçırmış olabilirdim ama seneye tekrar başvuracaktım. Yıllar geçse bile bundan asla vazgeçmeyecektim.

Hayatımda ilk defa bu evden ve içinde yaşayan dayım ve yengemden ölesiye nefret ettim. Aradan geçen günlerde acımı içime gömdüm. Günler geçip giderken artık her şeye rağmen yaşama umutla bakışım da yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Mutsuzluk her hücremde yoğun bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Okuldaki öğretmenlerimle konuşurken olayı, kimliğimi kaybettiğimi söyleyerek geçiştirdim. Daha da içime kapandım, yine tek tesellim annemin günlükleri oldu. Onlar olmasaydı belki de hiç istemediğim şeyleri yapacaktım. Beni hayatta tutan tek şey günlüklerdi.

Bu süre içinde Duru, İzmir'den eve gelmedi. Benim durumumu bilip bilmediğini merak ettim. Biliyorsa Yankı da biliyor demekti. Olayın nasıl anlatıldığını bilmediğim için onun gözünde nasıl göründüğümü merak ediyordum. Beni aptal olarak görmesine dayanamazdım.

Sonunda tatilde Duru eve geldi. Geldiği gün ev birbirine girdi. Artık hiçbiri umurumda değildi. Ekim'de on sekiz yaşını bitirecektim ve bana istediklerini yaptıramayacaklardı. Tek sorunum kalacak bir yerimin olmamasıydı. Uzun geceler boyunca ne yapacağımı düşünerek sabahı ettim. Umutsuzluk

her yanımı sarmıştı. Bu yaptıklarını herkese anlatmak istiyordum ama bunu yapamadım. Çünkü onlar kadar kötü olamadım. Artık zorunlu olmadıkça ben de onlarla konuşmuyordum. Onlarla aynı ortamda bile bulunmak istemediğim için yemeklere de inmiyordum. Tabii ki bu hiçbirinin umurunda olmadı. Belki beni görmemeleri onların da işine gelmişti.

Böylelikle günler geçti. Her geçen gün biraz daha sakinleşmemi sağladı. Duru evde yeteri kadar terör estiriyordu. Onun için onların işlerine karışmamak en iyisiydi. Dayım hâlâ bana otelde çalışmam için baskı yapmamıştı ama bunun da kısa sürede olacağına artık emindim.

Duru'nun tekne turu yapacağını bir gece arkadaşıyla konuşurken duymuştum. Sabah erken kalkmama rağmen aşağıya inmedim. Duru'nun çığlık çığlığa bağırmasını duyuyordum. Olup biten her neyse, umurumda bile değildi. Aşağıya inerek onun sinirini üzerime çekmek istemiyordum. Ama yengemin adımı söylemesi üzerine kapımı aralayıp konuşmalarını dinlemeye başladım. Daha doğrusu birbirlerine bağırmalarını.

"Kesinlikle gelmeyecek!" diyerek bağırdı Duru.

"Baban Ada'yı da götürmen şartıyla sana izin verdi."

"Bunun için izin alacak yaşı geçtim, gelmesini istemiyorum."

Kapının şiddetle çarpmasıyla yerimden sıçradım. Bir süre daha odamda kaldım ve sessizce kapıyı kapattım. Duru gitmiş, ev sessizliğe bürünmüştü. Pencereden Yankı'nın arabayla gelip onu almasına baktım. Tam dönmüştüm ki kapım açıldı. Yengem kapının önünde dikiliyordu ve oldukça sinirliydi. Duru'ya söz geçiremiyordu. Gözleriyle odamı taradı. Ne diyeceğini bilmediğimden huzursuz oldum.

"Hazırlan, gidiyorsun," dedi.

"Nereye?"

"Duru ile birlikte tekne gezintisine."

"Gitmek istemiyorum. Hastayım," dedim. Aklıma gelen tek bahane buydu.

"Hasta olmadığını biliyorum. Çok sinirliyim, şimdi sinirimi senden çıkarmayayım. Beş dakikaya kadar aşağıya gel!" diyerek merdivenleri inmeye başladı.

Gitmek istemiyordum. Duru bu gezide canımı sıkacaktı ve üstelik yüzmeyi kendi kendime öğrenmiştim ve ancak kıyıda yüzebiliyordum. Boyumu geçen yerlerde denize giremiyordum. Sıcakta teknede bütün gün pişmek istemiyordum. En kötüsü de Duru'nun ve Yankı'nın arkadaşlarıyla o küçücük yerde akşama kadar kalmak demek, onların bütün alaylarına ve hakaretlerine maruz kalmak demekti. Bir de bunu Yankı'nın yanında yapacaklardı. Bu da daha çok utanmama neden olacaktı. Artık on sekiz yaşındaydım. Küçükken alaylarını kaldırabiliyordum ama bu yaşta onları çekmek istemiyordum.

Bunları düşünürken yengem aşağıdan acele etmem için bağırdı. Gitmediğim takdirde bu sefer onun hakaretlerine maruz kalacaktım ve bunu asla unutmayacaktı. Yengemin böyle bir huyu vardı. Geçmişte yaşanan en kötü anılarını hatırlar ve kimsenin unutmasına izin vermezdi. Annemi neden sevmediğini artık biliyordum. Kendi evliliği bu kadar kötüyken annemin mutlu bir evlilik yapmış olması ve yaşadığı o kısa zaman diliminde çok mutlu olması onu hep kıskanmasına neden olmuştu. Kendi yetersizliklerini hep başkalarını kıskanarak gidermeye çalışıyordu. Bunları, bir sene önce arkadaşına annemi anlatırken öğrenmiştim. Üstelik bir de kızının karakteriyle benim karakterimi karşılaştırıyor ve benim gibi olmadığı için Duru'ya kızıyordu. Ama bana daha çok kızıyordu.

"Geliyorum," diyerek ona seslendim. Yine de ağırdan alıyordum ve sürekli olarak, ben iskeleye gidene kadar teknenin gitmiş olması için dua ediyordum.

Tekrar bağırdığında artık daha fazla oyalanamayacağımı anladım. İçime mayomu, üzerine de askılı bir tişörtle bir kot şort giydim. Hiç olmazsa kıyafetimle dalga geçmelerini

önlemek istiyordum. Evden çıkarken yanıma bir havlu alarak hasır çantaya attım ve ayağıma parmak arası terliklerimi giyerek evden çıktım. Kapının önündeki arabada yengem beni bekliyordu. Arabaya yerleştiğimde yengem iskeleye kadar söylendi. Onu duymazdan gelmeye çalışarak hiç sesimi çıkarmadım. Arabayı park etti ve iskeleye doğru yürüdük. Onları gördüğümde sinirimden ağlayacak haldeydim. Hepsi iskelede dikiliyordu ve tekne daha iskeleye yeni yanaşıyordu. Duru bizi gördüğünde sinirle bize doğru yürüdü. Yanımıza geldiğinde hiç durmadan kalabalığa doğru ilerledim. Annesiyle ne konuşacaksa yanlarında dikilmek istemedim. Yanlarına varana kadar Yankı gözleriyle beni takip etti. Ona bakmamaya özen göstererek biraz uzakta durdum. Zaten hiç kimse benimle konuşmadığı için sorun yoktu.

Göz ucuyla Duru ve annesine bakıyordum. Duru'nun ne kadar sinirli olduğunu gördüm. Bu sinirin benden çıkacağına o kadar emindim ki. O an büyük bir felaketin olmasını ve o tekneye asla binememeyi diledim ama böyle bir şey olmadı. Sonunda tekne iskeleye yanaşmış ve herkes binmeye başlamıştı. Duru Yankı'nın yanına geldiğinde onlardan iyice uzaklaştım. Ben en son binecektim. Dilediğim felaket olmayınca düşerek ayağımı kırmayı bile diledim ama hiç şanslı bir kız olmadım. Kalabalığın binmesini seyrettim. Annesi ona ne demişse Duru çok sinirli duruyordu ve ona yaklaşmamak benim hayrımaydı. Herkes bindikten sonra en son ben bindim ve herkesten uzağa, kenara oturdum. Üstelik aceleden yanıma bir kitap bile alamamıştım. Bu aptallığım beni daha da sinirlendirdi, en azından kendimi kitaba verir, onlarla ilgilenmezdim. Yol boyunca hiçbiriyle göz göze gelmemek için sadece denize baktım. Yankı ve Duru'nun tarafına hiç dönmedim. Kendi kendilerine eğlenmelerine bile bakmadım. Onlar da benimle ilgilenmedikleri için rahattım. Beni unutmuş gibi duruyorlardı, bu da işime gelmişti.

Sonunda tekne koylardan birinde durduğunda herkes

suya atlamaya başladı. Hava çok sıcaktı ama içim gitmesine rağmen duruşumu hiç bozmadım. Tentenin altında oturmaya devam ettim. Zaten buradan atlayıp denize giremezdim. En son Duru'nun atladığını gördüğümde rahatladım. En azından buradan ayrılana kadar benimle uğraşmayacaklardı.

Teknenin kenarından iyice sarkmış, denizin içinde şakalaşan ve yüzenlere bakıyordum. "Denize girmiyor musun?" diyen sesi duyduğumda başımı kaldırıp baktım. Yankı gülümseyerek bana bakıyordu. Bir an önce buradan gitmesini istiyordum. Duru denizdeydi ve başını kaldırdığında bizi görecekti.

"Canım istemiyor."

"Çok sıcak, hadi sen de gel."

"Gelemem," dedim. Daha fazla ısrar etmesini istemiyordum. Sonunda biri ona seslendiğinde o da denize atladı. Denize doğru döndüğümde Duru'nun bakışlarını gördüm ve hemen başımı çevirdim. Teknede görevlilerden başka kimse kalmamıştı. Öğlen güneşi artık iyice yakmaya başlamıştı ve havada hiç esinti yoktu. Kendimi denizin soğuk sularında hissederek gözlerimi yumdum. Teknenin hafifçe sallanması ve denizin kokusu burnuma geldikçe çocukluğumun sisli anılarına daldım. Anılar bölük pörçük gözlerimin önüne geliyordu. Annemin rüzgârda salınan saçları ve babamın ona bakarken gülümsemesi. Gözlerimi açarak bu görüntüyü kaybetmek istemediğim için orada öylece kaldım. Özlem tüm hücrelerimde dolaşırken yalnızlığımın acısı bir kez daha yüreğimi yakmaya başlamıştı. Sonra da Yankı'nın annesini ve büyükannesini düşündüm. Beni tanımadıkları halde bana bakışlarındaki sıcaklığı ve sevecenliği düşündüm. Yıllar birbiri ardına hızla geçip giderken beni düşünen hiç kimsenin olmaması ne kadar acıydı. Yalnızlık insanı incitiyordu.

Denizden gelen sesler yükseldiğinde gözlerimi açtım ve denizin içinde çığlık çığlığa bağırarak yüzenlere baktım. Ne kadar mutlu görünüyorlardı. Güneş beni yakmaya başladı-

ğında yerimi değiştirdim ama artık iyice bunalmıştım. Zamanın bir an önce geçmesini ve eve gitmeyi istiyordum. Tekrar gözlerimi yumdum ve başımı teknenin demirine dayayarak oturdum. Sonra yüzüme gelen soğuk suyla irkildim ve gözlerimi açtığımda Yankı'yı gördüm.

Yankı ıslak bedeniyle önümde dikilmişti, bedenine vuran güneş ışıklarıyla adeta gökkuşağının içinden çıkan bir Tanrı gibiydi. Dünya dışı bir güzelliğe bakar gibiydim. Gülümseyerek bana bakıyordu ve ben de ona gülümsedim. O anda ne denizdeki çığlıklar ne de Duru'nun orada olması umurumdaydı. O an sadece bana gülümseyen Yankı ve ben vardık. Yerimden kalkarak gökkuşağının dans ettiği o bedene sarılmak ve onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Bunun için yerimden kıpırdadığım anda Yankı, "Madem gelmiyorsun, seni böyle serinletelim," dedi.

Birden gözlerimi kırpıştırdım. Büyülenmiş gibi ağzım bir karış açık ona baktığıma emindim. Kendime gelerek gülümsedim. Eğer konuşmasaydı içimden geçenleri yapabileceğim gerçeğiyle bir an dehşete kapıldım. Buna bir son vermem gerektiğini bir kez daha anladım. Bir gün tüm bunları hiçe sayarak onu sevdiğimi haykırmaktan korktum. Kendimi hayallere kaptırmamalıydım çünkü gerçekler kaldıramayacağım kadar acıydı.

Gözlüklerim ıslandığı için bakışlarımı onu yüzümden çektim. Güneş gözüme girince gözlerimi kıstım. Bunu anladığı için önüme gelerek güneşi kesti. Gözlerimin içine o kadar dikkatle bakıyordu ki ilk defa onun bakışlarından rahatsız oldum. Gülen yüzü yavaşça soldu. Ne görüyordu ve bana neden böyle bakıyordu anlamadım. Sonra da ömrümün sonuna kadar asla unutmayacağım o kelimler dudaklarından döküldü.

"Gözlerini bu gözlüklerinin arkasında saklama Ada."

O kadar şaşırmıştım ki ne söyleyeceğimi bilemedim. Aynı zamanda utanmıştım. Kıpkırmızı olduğuma emindim. Ya-

naklarım alev alev yanıyordu. Bir şeyler söylemek gerektiğini düşünerek dudaklarımı araladım ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Aptal gibi görünmemek için ağzımı kapattım.

"Akşama kadar bu şekilde kalırsan burada pişersin. Hiç olmazsa üzerindekileri çıkar."

"Ben iyiyim," dedim zorla.

Bunun üzerine hiçbir şey söylemeden yanımdan gitti. Yankı ilk defa bana hiç bakmadığı gibi bakmıştı. Tüm bunları bana, biraz önce ona bakarken hissettiğim duygular hissettiriyordu anlayamıyordum ama o bakışın farklı olduğuna yemin edebilirdim. Bir erkeğin çok hoşlandığı bir kıza baktığı gibi bakmıştı bana.

Artık kesinlikle deliriyor olmalıydım. Böyle şeyler düşünmemeliydim. On sekiz yaş hormonları beni delirtiyor olmalıydı. Yankı, Duru'yu seviyordu ve o bakışları yanlış değerlendirdiğim için ben de delirmiş olmalıydım. Duygularım yüzümden anlaşılmasın diye onu görmeyecek şekilde oturuşumu değiştirdim. Artık gerçekten de bu işkencenin bir an önce bitmesini diliyordum.

Bir süre sonra herkes tekneye çıktığında teknede dağıtılan yemeklerimizi yedik. Ben hâlâ aynı yerde oturmaya devam ediyordum. Bir tek ben herkesten ayrıydım. En azından şimdiye kadar hiç kimse bana sataşmamıştı. Bunun akşama kadar sürmesini istiyordum. Dikkatlerini çekmemek için kımıldamadan oturmaktan her yanım tutulmuştu. Tüm bunların üzerine benimle dalga geçmelerine dayanabileceğimi sanmıyordum. Duygularım karman çorman olmuştu ve Yankı'nın bana bakışını düşünmemek için aklıma başka şeyler getirmeye çalışıyordum ama o bakışlar aklımdan hiç gitmiyordu.

Yemekten sonra düşüncelerime o kadar dalmıştım ki teknenin gittiği koyu gördüğümde teknelerin buraya gelmediklerini anladım. Genelde tekne turuna çıkanlar kıyılardan denize girmeyi sevmezler ve böylelikle tekneler kıyılara ya-

naşmadan koylarda demirlerler. Ama içinde bulunduğumuz tekne kıyıya gelip demir attığında bunu ayarlayanın Yankı olduğunu anladım. Onu denizden çıktıktan sonra kaptanla konuşurken görmüştüm. Herkes inmeye başladığında ben hâlâ aynı yerde oturmaya devam ediyordum. Yüzmeyi çok iyi bilmediğimi nereden anlamıştı bilmiyordum ama bu kıyıda denize girebilirdim. Sabahtan beri artık güneşten pişmiştim. Bana doğru gülümseyerek geldiğinde düşüncelerimde haklı olduğumu anladım.

"Hadi kalk bakalım. Burada sen de denize girebilirsin, öyle durma."

"Tekneler buraya gelmez."

"Biliyorum ama bunu biz tuttuk, istediğimiz yere giderler."

Durup onunla daha fazla konuşmak istemedim. Duru görmesin diye yerimden usulca kalktım. Ona doğru baktım. "Bunu senin yaptığını biliyorum. Teşekkür ederim. Sen diğerleri gibi değilsin."

"Aslında onlar gibiyim. Hadi gel," diyerek yanından ayrıldı.

Birkaç dakika sonra ben de onun peşinden iskeleye indim ve yine onlardan uzak bir yerde denize girdim. Sonunda rahatlamıştım. Akşama kadar o sıcakta kalmam işkence olacaktı. Bunu yaptığı için bir kez daha Yankı'ya âşık olmuştum. Bu gidişle onu unutmam mümkün olmayacaktı.

İnsan sevdiği ve âşık olduğu birine defalarca âşık olabilir miydi? Asla kavuşamayacağı birini bu kadar sevebilir miydi?

Kendime onun hayalini kurmak için bile izin vermezken yaptıklarını nasıl görmezden gelecektim? Bu sevgi içimi günden güne yakarken nasıl kayıtsız kalabilecektim? Kalbim onu Duru ile gördüğüm her an parçalara ayrılırken onların mutluğunu kıskanmadan nasıl kabul edebilecektim? Bu sevgiye bir yerde dur demeliydim. On sekiz yaşındaydım ve her gün biraz daha büyürken ve Yankı'nın talihsiz hayatımı kolaylaştırmak

için yaptıklarını görürken bu sevgiden nasıl vazgeçecektim? Belki seneye üniversite sınavlarına girip buradan gittiğimde kalbimde ona karşı oluşan bu imkânsız aşk da bitebilirdi. Okullarının bitmesine az kalmıştı ve biter bitmez evleneceklerini biliyordum. İşte o zaman benim de artık buralardan gitme zamanım gelecekti. Ve bir daha buralara asla gelmeyecektim.

Akşam olmak üzereyken tekrar tekneye binmiş, günü hiçbir sorun çıkmadan sonunda tamamlamış ve akşam yorgun argın eve dönmüştük. Bizi iskeleden eve Yankı bıraktı. Duru'nun elinde olsa beni arabaya almaz ve o kadar yolu yürümemi isterdi ama Yankı buna fırsat vermemişti. Araba kapının önünde durur durmaz teşekkür ederek indim. Bahçeden içeri girdiğimde arkama bile bakmadım. Kapıyı açtığımda Duru hâlâ Yankı ile arabada oturuyordu ve ne konuştuklarını merak bile etmiyordum. Tek üzüntüm benim yüzümden Yankı'ya kızması olurdu ve bunun için elimden bir şey gelmezdi. Eve geldiğimde karnım aç olmasına rağmen akşam yemeğe inmedim. Bir duş aldım ve unutmamak için o gün olan her şeyi defterime yazarak yatağın üstünde Yankı'nın bana, "Gözlerini bu gözlüklerin arkasına saklama" dediği kelimeleri hafızama kazımak istercesine defalarca tekrarladım ve o bakışın ne ifade ettiğini saatlerce düşündüm.

O günü takip eden günlerde Yankı'yı bir daha görmedim ve Duru da evden dışarı çıkmadı. Her ikisinin de aynı yerde olmasına karşın neden görüşmediklerini merak ediyordum. Büyük olasılıkla kavga etmişlerdi ve yine büyük olasılıkla bu benim yüzümdendi. Gerçi Duru tek kelime etmemişti. Genelde benim yüzümden kavga ettiklerinde Duru benim de canıma okumaktan ayrı bir zevk alırdı ama bu sefer bana tek kelime etmemiş olması aklımı karıştırıyordu. Belki başka bir şey vardı aralarında ve ben ne olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Bir kaç gün sonra da Duru'nun üniversiteden arkadaşları geldi ve hep birlikte Bergama'ya gittiler. Onlar evdeyken ortaya çıkmadım. Duru arkadaşları olduğunda benim ortalıkta dolaşmamı asla istemediği için odamda kalmaya özen gösterirdim. Bitmek bilmeyen iki koca günden sonra arkadaşlarıyla evden çıktığında ben de hemen hazırlandım. Güzel havalarda bu sıkıcı ve kasvetli odada oturmak işkencelerin en büyüğü gibiydi. Onların gittiğini gördüğümde ben de içime mayomu giyerek hasır çantamı hazırladım ve üzerime annemin elbiselerinden bir tanesini geçirdim. En son yatağın üstünde duran kitabımı da çantaya attım ve hiç kimseye bir şey demeden sahile doğru yürüdüm. Bugün tamamen bana aitti. Akşama kadar eve dönmeyi düşünmüyordum. Kendime sakin bir yer bularak havlumu kumlara serdim ve üzerine oturdum. Sabah erken olduğu için üzerimdeki elbiseyi çıkarmadım ve kitabımı elime alarak huzurla denize bakmaya başladım.

Sahile vuran deniz kabuklarının üzerine gelen güneşin parlak ışıkları yanardöner bir etki bırakıyordu. Olağanüstü bir tabloya bakar gibi hissediyordum kendimi. Deniz kabukları kumların üzerinde birer mücevher gibi parlıyorlardı. Yerimden kalkarak sahil boyunca yürüdüm. Önüme çıkan kabuklarından birkaç tanesini eğilerek aldım. İçlerindeki canlılar kabuklarını terk edip gideli çok olmuş olmalıydı. Hepsinin içi boştu. Terk edilmişliğin yalnızlığıyla baş başa bırakılmışlardı. Tıpkı benim gibi. İçlerinde yaşayan canlıya yuva olmaktan çoktan çıkmış, sahile vuran her dalgada istemsizce bir geri bir ileri hareket eden kabuklar nedense içimi acıtmıştı. Artık içleri boşalmış olduğu için onlar da ölüydü. Sanki tüm sahil boyunca terk edilmişliğin acısını yaşıyor gibiydiler. Avucumun içinde duran deniz kabuklarına baktım. İçlerinde

büyük olan bir tanesini kulağıma yaklaştırdım. Denizin uğultusu içlerinde yankılanıyor gibiydi. Bu terk edilmişliğin verdiği bir haykırış mıydı yoksa denizdeki yuvalarından koparılıp sahilde sürüklenmenin çığlığı mıydı? Hüzünlü bir şarkıyı dinler gibi içim acıyarak dinledim onları. Kabuklarını terk eden canlıları düşündüm. Arkalarında bıraktıkları bu deniz kabuklarının hüzünlü çığlıklarını duyuyorlar mıydı merak ettim. Yoksa bu hüzünlü şarkı onları hiç etkilemiyor muydu?

Kıyı boyunca yürüdüm ve topladığım deniz kabuklarını elbisemin eteğine doldurdum. Sonra da yerime gelip havlumun üstüne oturdum. Eteğimdeki kabukları havluya bıraktım. Önümde uzanan masmavi deniz yanımda, hüzünlü deniz kabuklarıyla öylece oturup gözümü ufka diktim. Ben de en az onlar kadar içimdeki isyanı haykırmak ve çığlık çığlığa bağırmak istiyordum. Hayatın acımasızlığı ve insanların kötülüğü içimdeki huzuru, iyiliği ya da içimdeki en güzel şeyleri yavaş yavaş emiyordu. Bir zaman sonra ben de içleri boş deniz kabukları gibi sadece bir kabuktan ibaret kalacaktım. Ruhum beni terk edecekti. Tüm bunlar gerçekleşmeden önce ne yapmalıydım? Bu hayatla nasıl başa çıkacaktım? Bu soruların cevaplarını çok geç olmadan ben de kendime vermeliydim.

Uzun bir süre denizin sahile vuran dalgalarını dinledim. Kendimi her şeyden soyutladığımda içimin huzur dolduğunu hissettim. Saçlarımı açtım ve rüzgârın içlerinden geçerek çıkardığı sesi dinledim. Her bir telinin rüzgârda sağa sola savrulmasını gözlerim kapalı hissettim. Sabahın bu saati huzur dolu oluyordu. Birazdan insanlar bu sahili doldurur, gürültü bu huzuru bozar ve akşama doğru gün kirlenmiş olurdu.

Yavaşça gözlerimi açtım. Deniz masmavi ve pırıl pırıldı. İyi şeyler düşünmeli ve kendimi umutsuzluğa bırakmamalıydım. Çok şey atlatmıştım ve bu günler de geçecekti. Sadece biraz daha sabretmeliydim. Kıyıya vuran dalgaların sesleri sanki bir notası hüzün, diğer notası neşe dolu bir şarkıyı söy-

lermiş gibiydi. O şarkıyla ruhumun huzur bulmasını diledim. Güneş ışıklarının denizin üzerindeki yakamozlarını seyrettim ve her zamanki gibi bana mutluluk veren Yankı'yı düşündüm.

Son zamanlarda onu daha çok düşündüğümü fark etmiştim. Hâlbuki artık onu unutmam gerektiğini biliyordum. Bu sene ikisinin de son senesiydi. Buraya döndüklerinde her ne kadar yengem ve dayım Yankı'ya karşı olsa da Duru'nun Yankı ile evleneceğini biliyordum. Benim sorunum ondan vazgeçemiyor oluşumdu. Artık bunun sevgiden çok hastalıklı bir takıntıya döndüğünü biliyordum. Sevmekten vazgeçemiyordum. Onu düşünmek, yaşadığım tüm o zorluklara katlanmamı sağlıyordu. Şimdi de onu düşünerek mutlu olduğum sabahlardan birini yaşıyordum. Artık günlüklerimi daha da zor yerlere saklıyordum. O günlükleri birinin bulması demek gizli aşkımın açığa çıkması demekti. Sevgim aynı bu günün sabahı gibi tertemiz kalmalıydı. Başka gözler ve başka eller o defterlere değdiklerinde sevgim kirlenecekti. Buna dayanamazdım. Belki de bu aşkın sihri, onu benden başka hiç kimsenin bilmemesinde saklıydı. Biliyordum geçecekti ama şimdilik buna sarılmak istiyorum. Yıllar geçtiğinde sadece kalbimde ince bir sızı kalacak, yıllar içinde yüzler unutulacak ve o sihirli sevginin izleri kaybolacaktı. Yıllar sonra adı geçtiğinde ince bir sızı kalbimi yalayıp geçecekti. Ama o zamana kadar ona olan aşkım burada her şeye rağmen mutlu olmamı sağlayacaktı.

Sonunda düşünmekten başıma ağrılar girdiğinde ben de kitabımı açarak okumaya başladım. Saatler ilerlemiş, sahil kalabalıklaşmaya başlamıştı. Başımı kaldırıp önümde dikilen gölgeye baktığımda onu gördüm. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki sesinden neredeyse sağır olacaktım. Güneş yüzünü tam olarak görmemi engellese de o sımsıcak gözlerinin bana yine öyle baktığını biliyordum.

Onun da Duru ve arkadaşlarıyla gittiğini düşünmüştüm.

Ama buradaydı, tam önümde dikiliyordu ve bana gülümsüyordu. Bu görüntüyü hafızamda uzun bir süre tutmak için ben de ona baktım.

"Selam Ada," diyerek yanımda dikilmeye devam etti.

"Selam. Sen gitmedin mi?" diye sordum ona.

"Hayır," dedi "Sen niye gitmedin?"

Gitmek istesem bile Duru'nun beni götürmeyeceğini bilmezmiş gibi bu soruyu sormuştu. Zaten çağırsa bile gitmeyeceğimi biliyordu. "Canım istemedi," dedim başımı önüme eğerek. Bir şeyler daha söylememi beklermiş gibi hiçbir şey demedi. Belki de gitmeli ve beni yalnız bırakmalıydı. Duru'nun burada olmaması görülmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

"İstersen sana daha iyi yüzmeyi öğretebilirim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzmeyi iyi bilmediğimi nereden anlamıştı? Hiçbir zaman onlarla denize girmemiştim. Fakat sonra hatırladım. Bunu gittiğimiz tekne gezisinde anlamıştı. Oysa ben o kadar da kötü değildim. Su boyumu aşmadığı sürece pekâlâ yüzebiliyordum. Yine de bunu anladığı için kendime kızdım. "Gerek yok, boğulmayacak kadar biliyorum," dedim başımı kitaba eğerek. Birden sanki hava bulutlanmış gibi hissettim. Günün güzelliği kaybolmuş gibiydi. Onun bana acımasını istemiyordum ama acıdığını fark etmiştim.

"Hadi, hazır kimse yokken bu fırsatı değerlendirelim."

"İstemiyorum, sonra Duru bana çok kızıyor," diyerek ona tekrar baktım. Böyle bir şey söylediğim için kendimi tekmelemek istiyordum. Sadece istemiyorum demek yeterli olurdu.

"Söylemezsek haberi olmaz," dedi bana göz kırparak.

Göz kırpması zaten karışık kafamı daha da bulandırdı. Yine de gülümsedim. Onun bu hali komiğime gitmişti. Onu, bana sadece arkadaşça yaklaştığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Kalbim gitmem gerektiğini söylese de mantığım bunun tehlikeli olacağını ve Duru'nun duyması halinde canımın daha çok yanacağını söylüyordu. Sonunda mantığımı dinle-

meye karar verdim. Kalbimi her dinlediğimde canım daha çok yanıyordu.

"Gelemem, gören olur."

"Hadi, bildiğim bir yer var ve orada kimse yok. Hiç kimse seni görmez."

Bu kadar ısrar edince etrafıma baktım. Tanıdık birilerini görmekten çekiniyordum ama hiç kimse yoktu. Tereddüdümü anlamış gibi, "Hadi Ada, çekinecek bir şey yok," dedi bana.

Ona dikkatlice baktım ve sonunda, "Tamam," diyerek yerimden kalktım.

Eşyalarımı topladım ve arabasına doğru onun yanında yürüdüm. Hâlâ yaptığım şeyin doğru olup olmadığını düşünüyordum. Onun için de arabaya binip sessizce yanında oturdum. Bu duyulursa Duru'nun bana hayatı zindan edeceğini biliyordum. Birkaç kere geri dönelim dememek için kendimi zor tuttum. O da konuşmayınca iyice huzursuz oldum. Acaba o da bu teklifi yaptığına pişman olmuş olabilir miydi? Suskunluk artık arabanın içinde iyice ağırlığını hissettirdiği anda, "Okul nasıl?" diye sordu.

"İyi."

"Sınav zamanını kaçırmışsın?"

Ona doğru döndüm. Duru sadece sınav zamanını kaçırdığımı mı söylemişti yoksa başka şeyler de anlatmış mıydı? Her türlüsü beni daha da aptal göstermekten başka bir işe yaramayacaktı. Hangi aklı başında insan geleceği için hayati önem taşıyan bir sınavı kaçırırdı ki? Başka bir şey söylemedim ama bu benim neşemi kaçırmaya yetmişti. Sadece "Evet," diyerek önüme döndüm.

"Üzülme, seneye tekrar girersin."

"Öyle yapacağım."

Konunun kapanmasına sevinmiştim. Yine de hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Bunu ona soramazdım. Konuşmasını istememe rağmen susunca ben de konuşmadım.

Bir süre sonra arabayı ıssız bir yerde durdurdu. Hemen arabadan indim. Buraya ilk defa geliyordum. Etraf çok güzel görünüyordu ve neden burayı şimdiye kadar keşfetmemiştim bilmiyordum. Hâlbuki her yeri gezdiğimi sanırdım. Üstelik burası eve çok da uzak sayılmazdı. Küçük bir kıyı vardı ve etrafta hiç kimse yoktu. Ama büyük olasılıkla onun grubu burayı biliyordu. Denize doğru yürüdüm ve o zaman neden bomboş olduğunu da anladım. Deniz yosun doluydu ve ben yosunlu denize girmeyi sevmezdim. Yosunların ayaklarıma dolanması beni ürpertirdi. Kıyıdan ayağımı denize soktum ve suyun sandığımdan daha soğuk olduğunu anladım. En iyisi hâlâ arabada oturan Yankı'nın yanına gitmek ve burada yüzemeyeceğimi söylemekti. Arkamı döndüm ve ona baktım. Yankı bana doğru geliyordu ve yüzünde gördüğüm ifade kalbimi çoktan kırmıştı. Yüzünde pişmanlık vardı. Zaten benimle birlikte arabadan inmediğinde bunu anlamam gerekiyordu ama o kadar çok ısrar etmişti ki ona inandığım için kendime daha da kızmıştım. Yüzünde sanki beni buraya getirdiği için mutlu değilmiş, hatta belki de kendi özel yerlerini bana gösterdiği için pişman olmuş gibi bir ifade vardı. Her ne olursa olsun, artık yüzmek için hiç hevesim kalmamıştı. İçimdeki coşku saman alevi gibi söndü. Artık burası gözüme o kadar da güzel görünmüyordu. Yankı bana acıyordu. Bu o kadar belliydi ki artık burada kalmak istemiyordum. Ona doğru yürüdüm. "İstersen dönebiliriz," dedim. Onu bu zorunluluktan kurtarmak istedim.

"Beğenmedin mi?"

"Beğendim ama burada zaten yüzemem, deniz yosun dolu."

"Biz de burada yüzmeyeceğiz zaten, kayanın diğer tarafında yüzeceğiz," diyerek yanımızda duran kayayı işaret etti.

Başımı oraya doğru çevirdim. Kayanın diğer tarafının da buradan farklı olacağını sanmıyordum ve oraya giden bir yol da yoktu üstelik. Ona doğru döndüğümde yüzündeki ifade-

nin değişmemiş olduğunu gördüm.

"İstemiyorum Yankı," dedim gözlerimi ondan kaçırarak, yüzüne daha fazla bakmak istemedim.

"Buraya kadar geldik. Bu kadar zor olmak zorunda değil, Ada. Bir kere de itiraz etme."

Hiçbir şey demedim. Önümden geçip yandaki kayaya doğru yürüdü ve kayanın dibine geldiğinde arkasını dönerek bana baktı. Hâlâ aynı yerde dikiliyordum.

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin? Gel benimle," diyerek beni bekledi.

Önümüzde bir yol olmadığı için nereye gideceğimizi merak ederek ona doğru yürüdüm.

"Bana havlunu verir misin?"

Çantamın içindeki havluyu çıkarıp ona uzattım. Yankı havluyu elimden alarak önümüzdeki dikenli telleri tuttu ve geçebileceğim kadar bir yer açtı. Bana dönerek, "Hadi geç, ben tutuyorum," dedi.

Açtığı yerden dikenlerin bacaklarıma batmamasına dikkat ederek geçtim ve dar patikada birkaç adım attım. O da benim arkamdan geçti. Havlumu elinde tutarak önüme geçti. "Dikenlere dikkat et," diyerek önümde yürümeye başladı. Nereye gittiğimizi bile sormadım. Sesi sert çıkmıştı ve neden kızdığını da bilmiyordum. Birkaç saniye yerimde durarak önümde yürüyen Yankı'ya baktım. Belki de geri dönüp oradan gitmeliydim ama her şeye rağmen peşinden gitmeye karar verdim. Sonunda epey yukarıda bir yere çıktığımızda burada yüzmeyi nasıl öğreneceğimi merak ettim. Deniz çok aşağıda kalmıştı. Sonra ne yapmak istediğini anladım. Oradan atlayacaktık. Asla böyle bir şey yapamazdım. Onun durduğu yere gidip aşağıya baktım. Çok yüksek görünüyordu.

"Geri dönmek istiyorum. Buradan atlayamam."

"Ömrünün sonuna kadar kıyıdan mı gireceksin denize?"

"Ben şikâyetçi değilim," dedim. Zaten artık yüzme isteğim de yoktu. Arkamı dönerek geldiğim patikadan inmek

için yürümeye başladım. Sertçe kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi.

"Göründüğü kadar zor değil."

"Yapamam, çok yüksek. Beni geri götür."

"Duru senin korkak olduğunu söylemişti, onu dinlemeliydim."

Bunu duyduğumda ona bir tekme atma isteği duydum içimde. Duru ile benim hakkımda konuştuklarına inanamıyordum. Ne yapıyorlardı? Arkamdan gülüyorlar mıydı?

Bu kalbimi o kadar acıtmıştı ki ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Sadece, "Korkak değilim ben," diye fısıldadım.

"O zaman ispat et."

"Hiçbir şey ispat etmek zorunda değilim. Buradan atlayamam."

"Korkaksın..."

"Değilim!" diye bağırdım. Tam ona o tekmeyi atmayı düşünürken beni çok şaşırtan bir hareket yaptı ve uzanarak gözlüklerimi yüzümden aldı.

"Ver onu bana," dedim öfkeyle.

"Bir de gözlüksüz bak, o kadar yüksek değil," diyerek kolumu bırakmadan beni tekrar az evvel durduğumuz yere getirdi ama aşağıya bakmam yetmişti.

"Yapamam..." diyerek elinden kurtulmak istedim.

"Bak, yalnız atlamayacaksın, beraber atlayacağız. Sana bir şey olmasına izin vermem."

"Çok yüksek."

"Bana güveniyor musun?"

"Güveniyorum."

"O zaman hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum."

Ona bakarak bir süre bekledim. Bu söze güvenmeli miydim? Yıllarca bana çok sevdiklerim tarafından sözler verilmiş ama hiçbiri tutulmamıştı. Gözlerinin içine baktım ve ona güvenmem gerektiğini anladım. O gözlerin verdiği sözleri tutacağına emindim. Ondan biraz uzaklaşarak üzerimdeki elbi-

seyi çıkardım. Yine de Yankı'ya rağmen bu kadar yüksekten atlamak beni endişelendiriyordu. O kadar endişelenmiştim ki nereye bakacağımı bile bilmiyordum. O sırada Yankı elimi tuttu ve sanki içimde binlerce kelebek kanat çırpmaya başladı.

O an kendimi havada uçacakmışım gibi hissettim.

O an onunla hiç korkmadan ölüme bile gidebileceğimi hissettim.

O an, artık elimi hiç bırakmayacağını hissettim.

O an, artık ölsem bile umurumda olmadığını hissettim.

O an, onu çok sevdiğimi ve bu sevginin hiçbir zaman bitmeyeceğini hissettim.

O an, dünyada sadece ikimizin olduğunu hissettim.

Bana sımsıcak gülümseyerek, "Üç dediğimde..." dedi. Artık ne söylediğini anlayacak durumdaydım, ne de atlayacağımız yüksekliği dert ediyordum. Avucunun sıcaklığı kolumu yakmaya başlamıştı. Biraz daha bu şekilde durursak tüm bedenim yanacaktı.

"Üç dediğimde," diyerek tekrar gülümsedi.

"Elimi bırakma, olur mu?" dedim. Elimi bir kere tutmuştu ve artık hiç bırakmasını istemiyordum.

"Olur."

"Bir" ve "İki" dediğini duydum, sonra kendimi havada süzülürken buldum. Boş bulunup çığlık atmıştım. Hızla suya çakıldık ve hızla derine doğru indik. Gözlerimi kocaman açmıştım. Ağzım da açık olmalıydı çünkü bol bol su yuttuğumu hissettim. Yankı elimi bırakarak belimden tuttu ve su yüzüne doğru çıkmaya başladık. Boğulmak üzere olduğumu hissediyordum ama onun ellerinde ölmek bile güzeldi. Suyun üstüne çıktığımızda öksürmeye başladım. Ciğerlerim havasız kalmıştı, aldığım nefesler bana yetmiyordu. Sonunda biraz kendime geldim. Suyun üstünde sırt üstü yatıyordum ve Yankı'nın elleri hâlâ vücudumdaydı. Ellerinden birinin, sırtımın altından bana destek olmak ister gibi baskısını hissediyordum.

Diğer elini de saçlarımı yüzümden çekmek için kullanıyordu. Parmaklarını yüzümde hissettiğimde gözlerimi yumdum. Bu yakınlık beni benden almak üzereydi. Soğuk denize rağmen dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. Nefesimi düzene sokmak için uğraşmama rağmen kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki bir daha aldığım nefes bana yetmeyecekmiş gibiydi. Yavaşça gözlerimi açtım ve bana doğru eğilmiş olan Yankı'yı gördüm. Bana gülümseyerek, "İyi misin?" diye sordu.

İyi miydim? Harikaydım. "Evet," diye fısıldadım.

"Tamam o zaman, hadi yüzelim," diyerek beni yavaşça bıraktı ve yanımdan ayrılmadan benimle birlikte kıyıya doğru yüzdü. Derin bir nefes alarak denizden çıktım. Ayaklarımın üzerinde durduğumda bacaklarım titriyordu ve bunu onun da gördüğüne emindim. Çıktığımız kıyı diğer kısma göre daha güzeldi. En azından burada, ayaklarıma dolaşan yosunlar yoktu. Arkamı döndüğümde hâlâ denizin içinde bana bakarak gülüyordu. Onun gülmesi sinirime dokunmuştu. Ona doğru yürüdüm ve ben de dizlerime kadar denizin içine girerek ellerimi belime koydum. "Manyak, neredeyse boğuluyordum!" diyerek ona baktım.

"Ama boğulmadın," dedi gülerek.

"Üç deyince atlayacaktık. Sen ikide atladın."

"Üç deseydim, büyük ihtimal sen kendini geri çekecektin, bense ileriye doğru gidecektim ve sonunda birimiz yaralanacaktık."

"Sen delisin."

"Bir de yukarıya bak, oradan atladın," dedi gülerek.

Başımı kaldırıp yukarıya baktım. Gerçekten oradan atlamıştım. Yankı'nın neşesi bulaşıcıydı ve ben de onunla birlikte gülmeye başladım. Yanıma gelerek elimden tuttu ve denizden çıktık.

"Sana bir şey olmayacağına söz vermiştim."

"Biliyorum."

Sonra ona baktım. Gülüşüm yavaşça dudaklarımda soldu.

Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki gözlerimi o gri gözlerden alamıyordum. Aynı o teknede bana baktığı gibi bakmıştı. O an sonsuza kadar bana öyle bakmasını istedim. O bakışlar içimdeki kimsesiz Ada'ya kadar ulaştı. Ve o Ada artık kimsesiz değildi. Gözlerini benden ayırmadığı için daha fazla bakamadım ve istemeyerek de olsa gözlerimi ondan çektim. Tekrar yukarıya baktım. Belki de bir şeyler söylemem, aramızdaki bu büyüyü yok etmem gerekiyordu.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedim.

"İstersen her şeyi yapabilirsin."

İstediğim halde yapamayacaklarım da vardı. Bunu ona söylemedim. Gülüşüne ben de eşlik ettim. Bu sefer çıktığımız yer daha düz gibiydi. Yukarıya çıktığımda havlumu alarak kurulanmaya başladım. Gözlerim ona kaydığında bana dikkatli ve ciddi bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Birden o bakışlardan rahatsız oldum. Gözlerinde gördüğüm bir şey beni rahatsız etti. Bir insan ancak bu kadar derin sevdiği birine böyle bakardı. Sanki sevdiği kişi bendim. Bu bakışlara daha fazla dayanamadım. Onun Duru'yu sevdiğini bilerek böyle bakması bana acı vermişti.

"Bana öyle bakma," diyerek arkamı döndüm ve giysilerimin yanına doğru gittim. Havluya sarındım. Yankı yanıma doğru yürüdü. Yanında havlusu yoktu. "İster misin?" dedim ona, havlumu uzatarak.

"Gerek yok, şimdi kururum. Hava sıcak," diyerek kayaların üstüne oturdu.

Ben de üzerime elbisemi geçirip onun yanına oturdum. Nedense onun yanında mayolu durmak istemedim. Gözlüklerimi taktım. Görebilmek için onlara ihtiyacım vardı. Bir süre hiç konuşmadan denizi seyrettik. Uzaktan geçen kocaman yelkenleri olan tekne dikkatimi çekmişti. Babamın teknesine benziyordu. Parmağımla uzaktaki yelkenliyi gösterip, "Bir gün öyle bir yata binip buradan gitmek istiyorum," dedim.

"Burayı sevmiyor musun?"

"Hiç arkadaşım yok. Benimle bir tek sen konuşuyorsun. Sence neden benimle arkadaş olmak istemiyorlar?"

"Çok şey kaçırdıklarının farkında değiller."

"Sen neden benimle konuşuyorsun?" dedim ona dönerek. Bir an bana baktı ve sonra yüzünü denize doğru çevirdi. Ben de tekrar denize baktım.

"Bilmiyorum, seninle konuşmak hoşuma gidiyor."

Bu bahaneye güldüm. "Ben çok konuşan biri değilim."

"Biliyorum."

"O zaman?"

"Bazen hiç konuşmadan da birileriyle anlaşabildiğini düşünüyor musun?"

"Evet."

"Belki de bundandır," dedi. Bana doğru dönmüştü.

Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sonra aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Herkes buradan gitmek isterken sen buradan gitmek istemiyor musun?"

"Hayır, burayı seviyorum. Başka kim gitmek istiyor ki?"

"Duru istiyor," dedim ve bunu söylediğim an pişman oldum. Belki de bu konuyu aralarında hiç konuşmamış olabilirlerdi ve ben Duru'nun gizli bir sırrını vermişim gibi hissettim. Hiç tepki vermeden yüzüme baktı. "Sen de istiyorsun," dedi.

"Aslında burayı seviyorum, benim gitmek istememin nedeni burada hiç arkadaşımın olmaması."

"Ben senin arkadaşınım, bu yetmez mi?"

"Evet, yeter," diye mırıldandım.

Yedi yaşımdan beri benimle tek konuşan arkadaşım oydu. Onun sevgisi benim burada kalmamı sağlıyordu. Onun benimle konuşması ve bana sıcacık bakması hayatı yaşanılır kılıyordu. Ama kısa bir süre sonra artık Duru'nun kocası olacaktı ve benim de buradaki varlığım son bulacaktı.

İkimiz de hâlâ denizin üzerinde beyaz yelkenlerini açmış süzülürcesine giden yelkenliye bakıyorduk.

"Biliyor musun, bir gün ben de öyle bir yelkenli alacağım. İleriye yönelik tek hayalim bu."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Oldukça şaşırmıştım. O da babam gibiydi. Hayali bir yelkenliye sahip olmaktı. Bunu duyduğumda ona bakıp gülümsedim. "Hani buradan gitmek istemiyordun?"

"İstemiyorum."

"O zaman neden yelkenli alacaksın?"

"Sevdiğim insanlarla denize açılmak istiyorum. Denizi seviyorum ve onun olmadığı hiçbir yerde yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Aklıma Duru'nun bundan hoşlanmadığı geldiğinde onun için üzüldüm. Duru bu hayali onunla paylaşmayacaktı. Fakat belki de yanılıyor olabilirdim. Annem de babamla tanışana kadar denizden korkan bir kadın olmasına rağmen aşkı için denizi sevmişti. Belki Duru da ileride Yankı ile evlendiğinde onun hayalini paylaşabilirdi.

"Duru'nun bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Biliyorum, o tekneleri sevmiyor. Ama bu benim hayalim. Sen seviyor musun?"

"Evet. Denizi seviyorum. Bir gün ben de denizin üstünde yaşamak istiyorum."

"Ben de," diyerek bana baktı. "O zaman ileride böyle bir teknem olduğunda seninle beraber uzun yolculuklar yaparız."

Bu düşünce içimi sımsıcak yapmıştı ama sadece hayal olarak kalmaya mahkûmdu. Duru ve Yankı evlendiğinde o evin bana yasaklanacağı o kadar belliydi ki doğal olarak tekne de yasaklı olacaktı. Gerçi ben de onların evine asla gitmezdim. Eğer o zamana kadar bu sevdadan kurtulamazsam bu benim için bir yıkım olurdu.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Duru benden hoşlanmıyor," diyerek gülümsedim.

"Ben hoşlanıyorum. Bu yetmez mi?"

Yeterdi. İlk defa benden hoşlandığını söylemişti. Kalbim bir an tekledi ama hayallere kapılmamam gerektiğini bilecek kadar büyüktüm. Gerçekler acıydı. "Bilmiyorum ama sanırım yetmez," dedim. Gözlerimi onunkilerden ayırarak yelkenliye bakmaya devam ettim.

"Tekrar atlamak ister misin?"

"Evet."

"Hadi kalk, piştim."

Yine el ele tutuştuk. O elimden tuttuğu sürece onunla her yere atlardım. Ölüme bile.

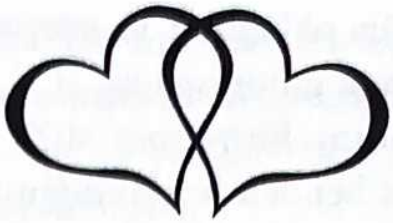
"Bir dediğimde atlıyoruz," dedi.

"Beni bırakma," diye fısıldadım. *Beni hiç bırakma, hep böyle kal. Hep böyle bana yakın.* Fakat bunları düşünmek bile beni dehşete düşürdü. Yankı ile kendimi asla bu şekilde düşünmemeliydim.

"Bırakmam," dedi. Sanki bana bir söz verir gibiydi.

Bırakmam...

O gün Yankı'ya tekrar âşık olarak artık iflah olmaz bir kara sevdaya tutulduğumu anlamıştım. Artık onun Duru ile olması ya da onunla evlenmesi beni o kadar da üzmeyecekti. O benim gözlerimin içine bakarak beni bırakmayacağını söylemişti. Bu bile bana yeterdi. Birlikte bir geleceğimiz olmasa bile benim için yalnızca o olacaktı. Onun yerini hiç kimse almayacaktı.

SEKİZ

O günün üstünden aylar geçmesine rağmen bir daha Yankı ile bir araya gelemedik. Sonunda okulları bitmiş ve Ayvalık'a geri dönmüşlerdi. Duru çok mutsuz görünüyordu ve ben neden mutsuz olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Bir akşam Yankı Duru'yu almaya geldiğinde evde bir kavga koptu. Dayım sinirle kızına bağırıyordu.

"Yeter artık, şimdiye kadar ses çıkarmamış olmam o çocuğu onayladığım anlamına gelmiyor."

"Ne demek bu baba?"

"Daha iyilerine layıksın demek oluyor, Duru."

"Eveleneceğim kişiye sen karar vermeyeceksin, ben vereceğim baba."

"Bak kızım..."

"Sen karışma anne. Neden Yankı'ya karşısınız anlamış değilim. Biz yıllardır birlikteyiz."

"Şimdiye kadar ses çıkarmadık ama hiçbir arkadaşına ses çıkarmadık. Artık yirmi beş yaşındasın. Hep burada mı kalmayı düşünüyorsun?"

Duru'nun bir şeyler söylemesini bekledim ama sustu. Yıllar önce okumak için İstanbul'a gitmek isteyen Duru'ya izin vermeyen babası ve annesi şimdi kızlarına hep burada kalmak isteyip istemediğini soruyorlardı. Üstelik neden Yankı'ya karşı olduklarını da bilmiyordum. Kendilerinden daha zengin birini mi bekliyorlardı, emin değildim. Yankı'nın ailesinin durumunun kötü olmadığını biliyordum. Ayvalık'ın en güzel yerinde çok güzel bir evleri vardı ve markasını bü-

yütmek istedikleri bir de zeytinyağı fabrikaları olduğunu biliyordum. Sadece bir kere görmeme rağmen çok sevdiğim, düzgün bir ailesi vardı. Yine de yıllarca birlikte olmalarına ses çıkarmadıkları halde şimdi neden karşı çıktıklarını anlayamıyordum.

"Okul bittiğinde onunla evleneceğimi biliyordunuz."

"Duru..." diyen yengem araya girdi. "Evlilik hemen verebileceğin bir karar değil."

"Size baktığım zaman bunu zaten görebiliyorum."

"Bizimle doğru konuş Duru!" diye bağırdı dayım. "Bir gün bu verdiğimiz karar için bize teşekkür edeceksin."

"Hayatım üzerinde söz söyleme hakkınız bitti. Artık yirmi beş yaşımda olduğumu hatırlatırım size. Kiminle istersem onunla evleneceğim."

Bağırışlar arasında kapının birden çarpılmasıyla Duru'nun evden gittiğini anladım. Pencereden bakarak Duru'nun Yankı'nın arabasına binmesini seyrettim. Dayım ve yengemse aşağıda birbirlerini suçlamaya devam ediyorlardı.

Bense otelde çalışmaya başlamıştım. Bütün bir yaz beni evde oturtmayacaklarını biliyordum ve dayım okulun bittiğini, artık çalışmam gerektiğini söylediğinde yanılmadığımı anladım. Belki otelde çalışmak ve para kazanmak benim buradan gitmemi daha da kolaylaştırırdı. Onun için bu teklifi kabul ettim. Bütün bir yaz para biriktirecek ve zamanı geldiğinde tekrar sınavlara girerek gidebileceğim en uzak yere gidip onlardan kurtulabilecektim.

Artık tek yaptığım otele gitmekti. Oteldeki garsonlarla konuşmuştum. Yenmeyen yemekleri bir yerde toplamaya başlamışlardı. Onları sokak hayvanlarına veriyordum. Hatta bunu öğrenen birkaç müşteri, hayvanların aşılarını yaptırmam için bana para bile vermişti. İnsanları tanıdıkça aslında o kadar da kötü olmadıklarını düşünüyordum. Gerçekten duyarlı ve yardımsever insanlar da vardı.

Yine bir gün, böyle bir müşteri sokak hayvanları için bana

para verirken Yankı bunu gördü. Onun orada olduğunu bile bilmiyordum. Yanımdaki adam uzaklaştığında parayı hemen cebime koydum. Dayımın görmesini istemiyordum. Bunun için bana çok kızacağını biliyordum. O da yengem gibiydi, hayvanları sevmiyordu. Otelin önünde duran kedi ve köpekleri gördüğü an hepsini kovalardı.

Yankı'ya doğru baktığımda kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. Sonra da yanıma geldi. Onunla konuşmamak için etrafıma baktım ama gidecek bir yer olmadığı için olduğum yerde durdum. Yanıma geldiğinde sinirli olduğunu anlamıştım.

"Nasılsın Ada?"

"İyiyim."

Kolumdan tutarak beni kimsenin görmeyeceği bir yere doğru çekti. Bir şeyler söyleyeceğini anlamıştım ama burası konuşmak için doğru yer değildi.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Evet," diye mırıldandım.

"Bak, yalnız olduğunu biliyorum ama biraz etrafına bakarsan arkadaşlık yapabileceğin insanlar olduğunu göreceksin."

Tüm bunları neden konuştuğumuzu hâlâ anlamamıştım. Benim bilmediğim bir şey mi olmuştu?

"Anlamadım."

"Yaptığın şey doğru değil."

"Doğru olmayan ne?"

"O müşteriden para alman. Biliyorum, bu senin hayatın karışmaya hakkım yok. Çok yalnız olduğunun da farkındayım ama bu doğru değil Ada."

Neyin doğru olmadığını anlamadığım için sadece ona bakmakla yetindim. Konuşmayacağımı anladığında bana biraz daha yaklaştı.

"Bak, sen çok güzel bir kızsın ve izin verirsen seni sevecek birini bulacağına eminim. Bunu yapma. İlerideki yaşamını pişmanlıkla geçirme."

"Ben sadece..." dediğim an "Yankı!" diye seslenen kişiye doğru döndüm. Benimle birlikte Yankı da dönmüştü. Büyükannesini o zaman tanıdım. Yanında kendi gibi yaşlı bir kadınla bize bakıyordu.

"Bunu sonra konuşalım," diyerek yanımdan ayrılan Yankı'ya baktım. Ne demek istediğini hâlâ anlamamıştım. Adamın sokak hayvanları için verdiği parayla benim arkadaşımın olmamasının ne alakası olduğunu düşündüm ama bir şey bulamadım.

Bir süre sonra lobide oturan Yankı'nın büyükannesine ve yanındaki kadına hizmet etmek için onlara doğru yürüdüm. Yankı'yı ise bir daha görememiştim.

"Hoş geldiniz efendim, bir şey ister misiniz?"

Yankı'nın büyükannesi başını kaldırıp bana baktığında gülümsedi. "Merhaba, seni tanıyorum. Sen yavru köpeği torunumla bize getiren kız değil misin?"

"Evet efendim."

"Adın neydi?"

"Ada."

Yanındaki kadın içecekleri şeyleri söylediğinde bara doğru giderek istediklerinin hazırlanmasını bekledim. Sonra da onlara servis yaptım. Bir süre sonra Duru ve Yankı otele gelmişler ve Duru, Yankı'nın büyükannesinin masasına giderek onunla sohbet etmeye başlamıştı. Bense diğer müşterilerle ilgileniyordum. Duru ve Yankı gidene kadar onların masasına bir daha gitmedim. Biraz sonra büyükannenin yanındaki diğer kadın tuvalete gittiğinde ben de masadakileri toplamak için oraya gittim. Yankı'nın büyükannesiyle vakit geçirmeyi çok arzu etmeme ve ondan bana annemi anlatmasını istemeyi düşünmeme rağmen böyle bir şey yapamayacağımı biliyordum. Büyükannenin, ilerlemiş yaşına rağmen capcanlı

bakan, kahverengi gözleri vardı. Renkleri farklı olsa da tıpkı Yankı'nınkiler gibi sımsıcak bakan gözlere sahipti.

"Başka bir şey ister misisiniz efendim?"

"Teşekkür ederim kızım. Yankı'yı bekliyorum, birazdan kalkacağım. Sen burada mı çalışıyorsun?"

"Evet efendim, dayıma yardım ediyorum."

"Yankı'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum efendim ama isterseniz bakabilirim."

"Yok, sorun değil. Nasıl olsa gelecek. Neden bir daha gelmedin bize? Kimsesiz'i merak etmiyor musun?"

"Büyümüştür, değil mi?"

"Evet, büyüdü."

"Şey, gelemedim... Hem uzak hem de bana alışsın istemedim."

"Ama o senin köpeğindi, arada sırada onu görmeye gelmeliydin."

"Haklısınız," diyebildim sadece.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim. Annene hiç benzemiyorsun."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Daha çok babama benziyorum."

"Baban çok yakışıklı olmalı, sen bu kadar güzel olduğuna göre."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Annen de güzel bir kızdı. Büyükanneni tanırdım. Öldüklerinde çok üzüldüm."

Bir şey demedim. O da bir şey söylemedi. Gözleri üzerimdeydi. Uzandı, yanımda duran elimi tuttu. Bakışlarımı elimizden çekerek onun gözlerinin içine baktım.

"Yankı seni üzüyor mu?" dedi. Durup dururken neden böyle bir şey dediğini anlamadım.

"Üzmüyor."

"Biraz önce tartışıyor gibiydiniz?"

"Şey, ne dediğini ben de anlamadım ama Yankı beni asla üzmez."

"O hiç kimseyi üzmez ama bence seni üzmüş."

Bir şey demedim. Bu konuya nereden girdiğimi bile anlamamıştım. Yaşlı kadın hâlâ elimi tutuyordu. Ben de onun gözlerine bakıyordum.

"Benim yaşıma geldiğinde pişman olmaman için bazı şeyleri saklamayacaksın," dedi.

Şaşırarak ona baktım. Neden böyle bir şey dediğini anlamamıştım. Bu onunla ikinci karşılaşmamdı ve birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk.

"Bir şey saklamıyorum."

Hiçbir şey demeden bir süre daha bana baktı. Gözlerimi daha fazla onun gözlerinde tutamayacaktım. Başımı önüme eğdim ve tekrar elimi tutan eline baktım. Aklımı mı okuyordu? Neden böyle dediğine bir anlam veremedim.

"Bu hayatta öğrendiğim en büyük tecrübe, ne istediğini bilirsen hayatın sana onu vereceğidir. İstediklerin için mücadele etmelisin. Her zaman mücadele edenler kazanır."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Yaşamda seyirci olma Ada, oyuncu ol. Mutlu olanlar oyunculardır. Seyirciler sadece başkalarının mutluluğuna bakarlar. Bunu sakın unutma."

"Unutmam."

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Anladım efendim."

Kısa bir sessizliğin ardından yaşlı kadın, "Kimsesiz'i yalnız bırakma," diyerek konuyu değiştirdi.

"Bırakmam."

Büyükanne, Yankı ve Duru yanımıza geldiğinde elimi bırakarak yavaşça yerinden kalktı. Bana dönerek, "Seni tekrar gördüğüme sevindim Ada," dedi. Sonra torunu ve Duru ile otelden ayrıldı.

Birkaç saat sonra mola zamanımda oturup büyükanne-

nin söylediklerini düşündüm. Düşününce ne demek istediğini anladım. Ben hayatta seyirciydim. Başkalarının mutluluğuna uzaktan bakıyordum. Kendi mutluluğum için hiçbir şey yapmıyordum. Oyuncu olmam ve o mutluluğu yaşamam gerekiyordu. Mutlu olmak için mücadele etmem gerekiyordu. Ne istediğimi bilmem gerekiyordu. Ama ben tek bir şeyi her şeyden daha çok istiyordum.

Yankı'yı.

Fakat ben ne kadar istersem isteyeyim hayat bana onu vermeyecekti.

Birkaç gün sonra yanılmadığımı anladım. Duru bana Yankı'nın büyükannesiyle nerede tanıştığımı sordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Yankı'nın ona ne anlattığını bilmediğim için öylece suratına bakmıştım. Konuşmayacağımı anladığında arkasını dönerek gitti.

Sonunda Duru da yaptığı tatili uzatabildiği kadar uzatıp otelde çalışmaya başlamıştı. Üstelik beni her defasında başka çalışanların ya da otel müşterilerinin yanında azarlamaktan geri durmuyordu. Hatta bu ona ayrı bir zevk veriyormuş gibiydi. Artık otel de benim için yaşanmaz bir yer olmaya başlamıştı.

Sonbahara geldiğimizde okullar açılmış ve yazlıkçılar gitmişti. Otel müşterileri de azaldığı için dayım haftada bir gün tatil yapmama izin vermişti. O günlerde evden sabahın erken saatinde çıkıyor ve akşam olana kadar da eve dönmüyordum. Yine böyle günlerden birinde bisikletime bindim ve uzaklardaki sahillere doğru gittim. Sabahın erken saati olmasına rağmen sahil kalabalıktı. Gölgelik bir ağaç altı bularak bisikletten indim ve yandaki duvarın üzerine oturdum. Bir süre dinlenip sonra gidecektim. Havanın bu kadar sıcak

olacağını tahmin etmemiştim. Keşke içime mayo giyseydim, diye düşünüyordum. En azından denize girerdim ama evden çıkmak için o kadar acele etmiştim ki. Gerçi zaten amacım denize girmek değil, biraz dolaşmaktı. Neden buraya geldiğimi bile bilmiyordum. Kalabalıklardan hoşlanmazdım. Etrafa göz gezdirirken Yankı'yı gördüm. Uzun zamandır onu görmemiştim. Bir grup arkadaşıyla sahilde güneşleniyor ve önlerinde denize giren kızlara bakıyorlardı. Duru evdeydi. Birkaç gündür hasta olduğunu bahane ederek odasından dışarı çıkmamıştı. Nesi olduğunu bilmiyordum ama bana pek hasta gibi gelmiyordu.

Evde her zaman bir bağırış çağırış vardı. Duru hem annesiyle hem de babasıyla sürekli tartışıyordu. Onlarla tartışmadığı zamanlarda da yengemle dayım birbirleriyle tartışıyorlardı. Artık bu kavgalar başladığında onlarla aynı ortamda durmamak için yanlarından ayrılıyordum. Onların bu bitmez tükenmez kavgaları beni iyice yormuştu. Öylece onlara dalmış bakarken Yankı'nın yerinden kalktığını ve bana doğru yürüdüğünü gördüm. Beni görüp görmediğini bilmiyordum ama bana yaklaştıkça gülümsemeye başladığı için beni gördüğünü anlamıştım. Yanıma geldiğinde iyice huzursuz oldum. Duru'nun arkadaşları buradaydı ve Yankı'nın benimle konuştuğunu Duru'ya daha ben eve gitmeden yetiştireceklerdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Yankı'nın bir an önce yanımdan gitmesi için onu umursamamaya karar verdim.

"Sana ne?" dedim. Benden böyle bir cevap beklemediği için şaşırmıştı. Kimseler görmeden gitmesini istiyordum. Üstelik beraber oturduğu arkadaşları kalkmış, bize doğru yürümeye başlamışlardı. O ise aynı tonda konuşmaya devam ediyordu.

"Evden çok uzaksın. Kiminle geldin?"

"Hiç kimseyle."

Benim ters cevaplarımdan sonra sinirle bana baktı. Sonunda onu sinirlendirmeyi başarmıştım.

"Derdin ne senin?"

"Beni rahat bırak," dedim. Arkadaşlarından biri tam Yankı'nın arkasındaydı ve benim dediğimi duymuştu. Onun omzuna vurdu. Yankı ona doğru döndüğünde çocuk gülümseyerek beni göstererek, "Bırak şu ucubeyi," dedi.

Utanmıştım. Koskoca kızdım ve hâlâ bana ilkokuldayken taktıkları isimle hitap ediyorlardı. Ne yaparsam yapayım onların gözünde hep ucube olarak kalacaktım.

Yankı ise hiç beklemediğim bir şey yaptı ve arkadaşını iterek, "Sakın bir daha ona ucube deme," dedi.

"Ne oluyor? Seni gören de ona âşık olduğunu sanır."

"Kes sesini!" diye bağırdı Yankı.

Çocuk onun bana âşık olduğunu söylediğinde yerimden kalkmıştım. Çevredeki tipler bize bakmaya başlamıştı. Artık görmeyenler bile bizi görmüş olmalıydı. Ne yapacağımı bilmez halde orada öylece dikildim. Eğer çocuk bir şey daha söylemiş olsaydı Yankı'nın ona yumruk atacağını anlamıştım. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordum. Yıllardır bana ucube diyorlardı. Sonra bakışlarını çocuktan çekti ve bana döndü. "Gidelim buradan," diyerek elimi tuttu.

O kadar şaşkındım ki elimi bile çekmeyi düşünemedim. Çevremizdeki arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında oradan el ele ayrıldık.

"Bırak beni, bisikletim orada."

Elimi bırakarak arkasını döndü ve bisikletimi alarak yanıma geldi. Tekrar elimi tuttuğunda elimi çeksem de ondan kurtaramadım. Artık Duru kesin beni öldürecekti. Kıpkırmızı olmuştum ve Yankı elimden tutmuş, beni peşinden sürüklüyordu. Bu akşam evde kıyamet kopacaktı ve Duru'nun son günlerde bana bakışları da buna eklendiğinde beni hiç kimse kurtaramazdı. Üstelik aylardır kendimi hem ondan hem de Duru'dan uzak tutmama rağmen herkes hakkımızda birçok

şeyler uydurup Duru'ya anlatacaktı. Buna bir son vermem gerektiğinin farkındaydım. Yankı'nın neler çekeceğimden haberi bile yoktu. Olduğum yerde durdum. Benim durmamla o da durdu ve bana doğru döndü.

"Bırak beni Yankı, herkes bize bakıyor."

"Baksınlar, umurumda bile değil. Benimle gel."

Orada durmam daha çok dikkat çekmeye başlamıştı ve sesimi çıkarmadan peşinden gittim. Hâlâ elimi tutuyordu ve ondan elimi kurtaramamıştım. Artık bundan sonra bıraksa da iş işten geçmiş ve ortak arkadaşlarının hepsi bu halimizi görmüştü. Kafelerden birine girdiğinde elimi bıraktı. Sinirliydim, kızgındım ve başıma gelecekleri düşünerek endişeleniyordum. Yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Bana öyle bakma."

"Herkes bizi gördü. Bunu Duru da duyacak."

"Biz kötü bir şey yapmadık Ada. Kendine gel. Sana hiç kimsenin hakaret etmesine izin vermem," dedi ve uzanıp gözlüklerimi çıkardı. Yüzüne bakamıyordum.

"Ben alıştım. Umurumda bile değil."

"Ama benim umurumda. Benim yanımda yapamazlar."

"Bu yaptığını Duru duyacak."

"Duysun, önemli değil. Biz artık akraba sayılırız," diyerek gülümsedi.

Başımı kaldırarak ona baktım. Mavi gri gözleri daha da koyulaşmıştı sanki. Biraz önceki sinirli halinden eser kalmamıştı. Daha sakin duruyordu ve bana her zamanki gibi sıcacık bakıyordu. Ama bu seferki bakışlarında başka bir şeyler de vardı. Ne olduğunu ve neye yoracağımı bilmediğim özel bir şeyler vardı. Bundan aylar önce kalbimin hızla çarpmasına neden olan o bakış vardı gözlerinde. Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki gözlerine daha fazla bakamadım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunu onun da gördüğüne emindim. Bu kadar dikkat ettikten sonra bu hale nasıl gel-

miştik anlayamıyordum. Derken, rüyalarımda bile göremeyeceğim bir şey yaptı ve uzanarak elinin birini yanağıma koydu. Başımı kaldırdım ve kocaman gözlerle ona baktım. Sanki kalbim elinin altında, yanağımda atmaya başlamıştı. Yapma demek için ağzımı açtım ve ne kadar uğraştıysam da sesimi çıkaramadım. Sonra bundan da vazgeçtim. Felç geçirmiş gibiydim. Sonra o gözlere daha fazla bakamayacağımı anladım ve gözlerimi ondan kaçırdım ve o zaman da bize bakan Alp'i gördüm. Direkt olarak bize bakıyordu ve hem Yankı'nın hem de Duru'nun en samimi arkadaşıydı. Kendimi geri çekerek elini yanağımdan ayırdım.

Yankı bakışlarımı takip edip başını çevirdiğinde onun da Alp'i görmüş olduğunu anladım. Ama hiç duruşunu bozmadı ve bana doğru eğilerek, "Bir şey içer misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim başını kaldırmadan. Burada daha fazla kalamazdım. "Benim gitmem gerekiyor."

"Gitmen gerekmiyor Ada. Bana bakar mısın?"

"Tüm bunları Duru duyacak."

"Duysun, gerçekten önemli değil. Bu kadar korkma Ada. Kimse bir şey diyemez, herkes onu ne kadar sevdiğimi biliyor. Biraz rahat olur musun?"

"Benim için önemli."

Neden böyle konuşuyordu? Duru ile sürekli benim yüzümden kavga ettiklerini bana Duru söylemişti. Bundan sonra benim yüzümden araları bozulmasın diye onu görebileceğim hiçbir yere gitmiyordum. Şimdi neden bunun önemli olmadığını söyleyip duruyordu, bir türlü anlamıyordum.

"Keşke..." dedi ve sustu.

Cümlesini bitirmesini bekledim bir süre ama hiçbir şey demedi. Neden *keşke* demişti. Ondan sonra ne söyleyecekti? Deli gibi merak ediyordum. Yine de bunu ona sormayacaktım. Artık buradan gitmem gerekiyordu. Bu şekilde daha fazla onunla oturamazdım. Aramızdaki elektrik hiç olmadığı

kadar yoğundu ve sonunda her ikimizi de yakacaktı. Yerimden kalktım.

"Görüşürüz," diyerek bisikletimi aldım ve oradan ayrıldım.

Aklım karışmış, duygularım altüst olmuştu. Sanki bu Yankı tanıdığım Yankı değildi. Bambaşka biriydi. Benimle ilgilenen ve Duru'nun bunu duymasını umursamayan Yankı aklımı iyice karıştırmıştı. Hele bana bakarken gözlerinde gördüğüm o ifadeyi nasıl açıklayacağımı bilemeden hızlı adımlarla bisikleti yanımda iterek eve doğru yürüdüm. Başıma ne geleceğini bilmiyordum ama oradaki arkadaşlarının Duru'ya tüm bunları anlatacağını biliyordum.

Bir yandan da kendi kendime kızıyordum. Eğer bugün evden dışarı çıkmamış olsaydım, tüm bunları yaşamamış olacaktım. Eve yaklaştıkça huzursuzluğum iyice arttı. Eve girmeden önce bir süre yoldaki bir ağaca dayanıp öylece durdum. Duru sorduğunda ne demem gerektiğini bulmalıydım ama ne dersem diyeyim bana inanmayacaktı. Yankı herkesin içinde elimi tutmuş, elini yanağıma koymuştu. Sanki sevgili gibiydik. Tüm bu olanlara nasıl bir bahane bulabilirdim ki? Ayaklarım geri geri giderek evin önüne geldim ve bahçeden içeri girdiğimde Duru'nun bahçedeki salıncakta oturduğunu gördüm. Telefon da elindeydi. Dönüp bana baktı. "Sahil kalabalık mıydı?" dedi.

Olduğum yerde durdum. Haberi almıştı. Bunun bu kadar çabuk olmasını da bekliyordum ama bu kadar sakin olması beni şaşırtmıştı. Hiçbir şey demeden olduğum yerde dikiliyordum. Başını çevirerek bana baktı.

"Soruma cevap vermeyecek misin?"

"Evet, kalabalıktı."

"Yankı gitti mi?"

Ne diyeceğimi bilmez halde orada dikildim. Cevap vermemenin daha kötü olacağını düşünerek, "Bilmiyorum," dedim.

Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Sonra başını tekrar elindeki telefona çevirdi ve ben de eve doğru yürüdüm. Duru ne yapmaya çalışıyordu? Eğer bu da onun işkence yöntemlerinden biriyse işe yaradığını söyleyebilirdim. Doğruca odama çıktım ve kapımı kilitledim. Yatağın kenarına oturduğumda hâlâ ellerim titriyordu. Bu olayı bu kadar kolay mı atlatmıştım? Yoksa bu sadece başlangıç mıydı?

Kafamda dönen binlerce soruyla üzerimi çıkardım ve yatağa yattım. Henüz çok erken olmasına rağmen bir daha aşağıya inme cesaretini gösteremezdim. Duru ile tekrar yüz yüze gelemezdim. Yaşadığım heyecandan dolayı hiç uykum yoktu. Bir süre yatakta sağa sola dönüp durdum ve sonra ışığı açarak dolabın kapaklarını açtım. Günlüklerimi sakladığım yerden yavaşça çıkardım. Bunların okunup okunmadığından hâlâ emin olamıyordum. Duru bütün bunları okuduğunda tepki vermeden duramazdı. Yankı ile konuşmamı bile günlerce sorun eden bir kız, burada yazılanları okuduğunda beni öldürebilirdi.

Yavaşça defterimi açtım ve yatağın içine girerek kalemi elime aldım. Madem uyuyamıyordum, ben de yazardım. Bugün olanlardan başlayarak neler hissettiğimi kâğıda aktardıkça endişelerim de kayboluyordu. Kalemin arkasını ağzıma alarak hafifçe ısırmaya başladım. Yankı, *Keşke...* dedikten sonra ne diyecekti? Bir süre o kelimenin bana neler ifade ettiğini düşündüm. Sonra da o *keşke* sözcüğünün arkasından neler gelebileceğini düşündüm.

"Keşke Duru'yu sevmeseydim?"

"Keşke sevdiğim kız sen olsaydın?"

"Keşke bugün buraya hiç gelmeyip benim de başımı belaya sokmasaydın?"

Ne diyebilirdi? O kadar uzun bir süre düşündüm ki saate baktığımda çoktan gece yarısı olduğunu fark ettim. O sözcüğün ardından gelecekleri asla öğrenemeyecektim. Yazdığım üç tane soru cümlesine bakarak öylece düşündüm ve

sonunda onun, *Keşke sevdiğim kız sen olsaydın,* diyeceğini düşünerek mutlulukla gülümsedim.

Yerimden kalkarak kalemi masanın üstüne bıraktım ve günlüğümü yine aynı yere koyarak sakladım. Yatağa girdiğimde Yankı takıntısından en kısa sürede kurtulmam gerektiğinin farkındaydım. Oysa şimdi düşüncelerimdeki o cümleye sımsıkı sarılıp huzur içinde uyumak istiyordum.

"Keşke sevdiğim kız sen olsaydın."

DOKUZ

O olayın üzerinden birkaç hafta geçmesine rağmen Duru tek bir söz etmedi. Günlerce diken üstünde yaşadıktan sonra, Duru'nun davranışları da değişmedi. Bana her zaman nasıl davranıyorsa öyle davranmaya devam etti. Bana o akşam salıncakta otururken sorduğu soru, öylesine sorulmuş bir soru muydu, yoksa her şeyi bilerek mi sormuştu, bunu hiç öğrenemeyecektim. En iyisi benim de bu olayı unutmamdı.

Ekimin sonlarına geldiğimizde doğum günümün yine öyle sessiz sedasız geçeceğini bildiğimden, moralimin bozulmasını istemiyordum. Bunca yıl doğum günüm bir kere bile kutlanmamıştı. Tam çalışmak için otele gidecekken yengem kapının önüne geldi. Bu şaşırmama neden oldu. Bunca zaman burada yaşamıştım ve ne giderken ne de gelirken hiç kapıda karşılanmamıştım. Ayakkabılarımı giydiğimde ona doğru döndüm.

"Bir şeylere ihtiyacın var mı?"

O kadar şaşırdım ki ağzım açık yengemin suratına baktım. Yıllardır bu evde yaşıyordum ve şimdiye kadar böyle bir soruyla hiç karşılaşmamıştım.

"Yok," diyerek karşılık verdim. O da hiç üstelemeyince konu değişti.

"Dayın bu akşam doğum gününü kutlamak istiyor."

Şaşkınlığı üzerimden atamamışken bu daha çok şaşırmama neden oldu. Üstelik doğum günümün ne gün olduğunu bile bilmiyorlardı. Durup dururken bunun nereden çıktığını merak ettim.

"Daha doğum günüme iki hafta var yenge."

"Biliyorum, bu sefer de erken kutlayalım."

Sanki hep zamanında kutlanmış gibi.

"Zahmet etme yenge, zaten çağıracağım bir arkadaşım da yok. Onun için istemiyorum."

"Sen bilirsin," diyerek arkasını döndü ve odaya girdi.

Ben de kapının önünde öylece kaldım. İnsanca konuştuğumuz ender anlardan biriydi bu ve kısa sürmüştü. Bu saatten sonra bunları kafama takacak değildim. Yıllarca bu davranışlarına üzülmüştüm. On üç yıldır bu evde yaşıyordum ve yaptığımız en sıcak konuşma bu olmuştu. Doğum günü istememem işine gelmişti. Zaten o da benim doğum günümü kutlamak için yanıp tutuşmuyordu. Yine de bunu sorması bütün gün düşünmeme neden olmuştu.

O sahildeki günden sonra Yankı'yı hiç görmemiştim. Görmemek için de elimden geleni yapıyordum. Zaten haftanın altı günü otelde çalışıyordum. Onunla tesadüfen bile karşılaşmamak için odamdan dışarı çıkmıyordum.

Akşam olmadan yorgun bir halde eve döndüğümde havadaki durgunluk nedeniyle eve giremedim. Bahçedeki ağacın altındaki salıncağa doğru gittim ve oturdum. Evde hiç ışık yoktu. Yengemin nerede olduğunu bilmiyordum ve çok da umurumda değildi. Bir süre sonra bahçe kapısının önünde duran arabayı gördüğümde eve girip girmemek arasında gittim geldim. Ben daha yerimden kalkmadan Yankı ve Duru bahçeye girmişlerdi.

Yankı'ya baktım. Her zamanki gibi yakışıklı ve mutlu görünüyordu. Bunca seneden sonra hâlâ sevgisini yüreğimde taşıdığımı ve oradan onu nasıl çıkaracağımı bilmediğimi adam. Onunla konuşmama gerek yoktu. Onunla aynı yerde olmak bile bana yetiyordu. Ben yıllarca onu uzaktan sevmiştim ve bu şekilde sevmek artık iyi bildiğim bir şeydi. Ona dokunmasam da, onunla konuşmasam da burada olduğunu ve mutlu olduğunu bilmek bana yetiyordu. Bu hep böyle olmuştu ve yıllar geçse de böyle olacaktı.

Beni gördüklerinde Yankı bana doğru geldi, Duru da eve gitti. Tedirgin olarak yerimde kıpırdanmaya başladım. Benim de Yankı ile yalnız kalmamam için eve gitmem gerekiyordu ama ben kalkamadan Yankı yanıma geldi ve "Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Bugün herkesin nesi vardı bilmiyordum ama yıllarca kutlanmayan doğum günüm nedense herkes tarafından kutlanmaya başlamıştı. Üstelik henüz doğum günüm bile değildi.

Gülümsedim. "Doğum günüme daha çok var," dedim.

"Sadece on beş gün var."

"Nereden biliyorsun?"

"Hep biliyordum," dedi omuz silkerek.

Bunu söyleyiş tarzı gülümsememe neden oldu. Ben de onun doğum gününü biliyordum ama şimdiye kadar hiç kutlamamıştım. "Ben de seninkini biliyorum ama biliyorsun işte," dedim.

"Biliyorum Ada, önemli değil. Doğum gününde burada olmayacağım için şimdiden kutlayayım dedim."

"Teşekkür ederim."

Bir an önce yanımdan gitmesini istiyordum. Ama gidecek gibi durmuyordu. Duru'nun içeriden bizi seyrettiğine emindim. Onun karşısında daha fazla oturmak gibi bir niyetim yoktu.

"Bir yere gitmeme gerek," diyerek ayağa kalktım ve bahçeden çıktım. Biraz yürümeye ihtiyacım vardı.

Geç saate kadar eve gelmedim. Duru'nun beni bekliyor olduğunu düşünüyor ve şimdiye kadar sorulmamış diğer şeyleri de bana sormasından korkuyordum.

Eve döndüğümde bahçe kapısının önünde Yankı'nın arabasını görmediğim için sevinmiştim. Artık gitmiş ve beni Duru'nun gazabı ile baş başa bırakmıştı. Bahçe kapısından girdiğim anda onu gördüm. Duru bahçe ışıklarının loş aydınlığında, salıncakta sallanıyordu. Hiçbir şey demeden yanından geçip eve girmek için yürüdüm.

"Ada, buraya gelir misin?"

İsmimi söyleyiş tarzı mı yoksa yanına gitmemi isteyiş tarzı mı beni durdurdu bilmiyordum ama olduğum yerde durdum. Eve gitmekle onun yanına gitmek arasında kısa bir tereddüt yaşadım ve sonra ona doğru yürüdüm. Ne olacaksa olsundu. Artık bu stresle yaşamak istemiyordum. Gözlerini bana dikip baktığı için iyice rahatsız olmuştum.

"Otursana."

Hiçbir şey demeden, birkaç saat önce Yankı'nın salıncağın yanına çekmiş olduğu sandalyeye oturdum.

"Neredeydin?"

"Hiç, dolaştım biraz."

"Nereye gittin?"

Neden bunları sorduğunu bilmiyordum. Sinirli gibi durmuyordu. Belki de şimdiye kadar Duru ile ilk doğru düzgün konuşmamız bu olacaktı.

"Çarşıya indim."

"Çarşı kalabalık mı?"

"Evet," diyerek sustum.

Bir süre benim yüzüme baktı. Sonra boynundaki kolyenin zincirini çözdü ve eline alıp baktı. Ardından kolyeyi parmaklarının arasında tutarak bana uzattı.

"Bu senin."

"Benim mi?"

"Evet."

Hâlâ parmaklarının arasındaki kolyeye bakıyordum ama kolyeyi bulunduğum yerden net olarak göremiyordum. Duru bana günahını bile vermezdi. Annesi onun giysilerini bana verdiğinde bile Duru her zaman bunun için ona bağırıp çağırırdı. Bu yüzden, onun giysilerini giymektense her zaman annemin elbiselerini giymeyi tercih etmiştim. Bu da onun yeni oyunlarından biri olmalıydı.

"Senin kolyeni istemiyorum."

Gülmeye başladı. Bu beni daha da sinir etmişti. Tam kalk-

mak üzereydim ki, "Bu benim kolyem değil senin," dedi.

"Benim mi?"

"Evet, bugün sana Yankı aldı doğum günün için."

"Ama..."

"Neden bende olduğunu merak ediyorsundur."

"Evet, ediyorum."

"Uzun hikâye ve canım anlatmak istemiyor."

Kolyeyi hâlâ parmaklarının arasında tutuyordu ama ben onu almak için hiçbir şey yapmadım. Hâlâ onu bana Yankı'nın aldığına inanamıyordum ve inanamadığım bir başka şey de bunu bana Duru'nun vermiş olmasıydı. Yankı'nın benim için aldığı kolye neden onun boynunda duruyordu bilmiyordum ve bunu bana anlatmayacağını anlamıştım. Ben hiçbir şey yapmayınca kolyeyi salıncağın üstüne bıraktı ve yerinden kalktı. Tam karşıma gelince durdu. Başımı kaldırarak ona baktım.

"Yankı'yı sevdiğini biliyorum Ada. Bunu çok uzun zamandır biliyorum."

Tam itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki, "İnkâr etmenin hiç kimseye bir yararı olmaz," dedi.

Bir şey demedim. Nefesimi tutmuştum. Son zamanlardaki davranışları beni yeteri kadar geriyordu zaten. Bütün tüylerim diken diken olmuştu ve bundan sonra gelecek kelimeleri bekliyordum. Benim konuşmayacağımı anladığında, "Doğum günün kutlu olsun," diyerek eve doğru yürüdü.

Şoke olmuş vaziyette aynı yerde oturmaya devam ettim. Duru bunu nasıl anlamıştı? Günlüklerimi okumuş olabilir miydi? Ya da sadece tahmin etmişti. Bu tip şeyleri kadınların erkeklerden daha önce anladığına dair bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Kafam karışmıştı ve ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gözüm salıncağın üzerinde duran kolyeye takıldı. Ne yerimden kalkabiliyordum ne de onu elime alabiliyordum. Biraz sonra yerimden kalktığımda saat oldukça geç olmuştu. Salıncağa doğru giderek onu parmaklarımın arasına

aldım. Loş ışıkta parlayan kolyeye baktım. Üzerinde yelkenli figürü vardı. Kolyenin sivri yerlerinin avucuma batmasına bile aldırmadan onu avucumun içine aldım. Orada öylece durmuş, avucumda Yankı'nın bana aldığı kolyeyi tutarak hayatımda aldığım ilk hediyeye ağlıyordum. Bunu kayalıklarda konuştuğumuzu hatırladım. Aradan bir seneden fazla geçmiş olmasına rağmen Yankı'nın bunu hâlâ hatırlıyor oluşuna ağlıyordum.

Sanki avucumda kolyeyi değil de Yankı'nın yüreğini tutuyordum.

Gözyaşlarımı silerek eve gittim. Kimseye bir şey demeden odama çıktım. Ve elimdeki kolyeyi boynuma taktım. O an sanki Yankı'nın parmaklarını boynumda hissettim. Elim kolyenin üstünde öylece, üstümü bile değiştirmeden yattım. Uyuyana kadar ağladım. Ağlamam üzüntüden değildi. Hayatımda ilk defa mutluluktan da ağlanabildiğini öğrenmiştim.

Sabah kalktığımda her şeyin bir rüya olmadığına emin olmak için elim boynuma gitti. Kolyeyi hissettiğimde bu sefer yüzümde mutlu bir gülümseme vardı. Hemen yerimden kalkarak üzerimi değiştirdim ve aşağıya inerek mutfağa girdim. Ayaküstü bir şeyler yedim. Henüz kimse kalkmamıştı. Bahçeden bisikletimi alarak evden dışarı çıktım. Tek bir yere gitmeye odaklanmıştım. Yankı'ya. Bunun için ona teşekkür etmem gerekiyordu. Yol uzundu ama benim için sorun değildi.

Bacaklarım pedal çevirmekten ağrıyordu ama ben durmak istemiyordum. Durduğum takdirde bir daha oraya gitmek için aynı cesareti bulacağımdan emin değildim. Tek bir şeye odaklanmak istiyordum. Boynumda hissettiğim o kolyeye. Hâlâ onu bana neden Duru'nun vermiş olduğunu düşünsem de kolyeyi bana Yankı almıştı.

Sonunda Yankı'nın evinin önüne geldiğimde bir süre hiç hayat belirtisi olmayan eve baktım. Çok erken olduğunu biliyordum. Evlerinin bir iki metre ilerisindeki banka doğru bisikletimi ittim ve bisikleti banka dayayarak ben de oturdum.

Bir süre kalbimin normal ritmine gelmesini bekledim. Önümde uzanan kıpırtısız denize baktım. Neden bu kadar erken geldiğimi ve Yankı'ya ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Evden çıkarken kendimde bulduğum cesaret çoktan uçup gitmişti. Arkamı dönerek tekrar eve doğru baktım. İçeride hâlâ yaşam belirtisi yoktu. Oturdukça huzursuzluğum arttı. Ayağa kalkarak kaldırımda bir ileri bir geri gezinmeye başladım. Zaman geçmek bilmiyordu. Neden bu kadar geç kalkıyorlardı ki? Yürümek heyecanımı bastırmıştı bastırmasına ama ben yine de ne diyeceğimi kafamda sürekli olarak düşünsem de bir süre sonra bulduğum bahanelerin hepsi saçma geliyordu. Belki de buraya gelmekle hata yapmıştım.

O anda aklıma gelen düşünceyle olduğum yerde kaldım. Ya durum sandığım gibi değilse? Ya bu Duru'nun oyunlarından biriyse? O kolyeyi gerçekten bana Yankı almadıysa?

Tüm bunları düşündükçe sırtımdan aşağıya doğru inen ter damlası beni ürpertti. Duru bu tip şeyleri küçükken bana çok yapardı ve ben her defasında ona inanacak kadar aptal olabiliyordum. Şimdi de aynı şeyi yapmış olabilir miydi? Ondan bana, Yankı'nın elimden tutarak beni bir kafeye götürmesinin hesabını sormasını beklediğim halde Duru bunu hiç yapmamıştı. Ya bu yaptığı o günün karşılığıysa? Tüm bunları düşündüğümde durdum. Avuçlarım terlemişti. Keşke buraya gelmeden önce tüm bunları düşünmüş olsaydım.

Geri dönmeliydim. Hiç kimse beni görmeden geri dönmeli ve buraya geldiğimi unutmalıydım. O kolyeyi eğer Yankı almış olsaydı, onunla bahçede yalnız kaldığımız zaman bana söylerdi.

Ne salaktım...

Duru'nun dostluğuna, hâlâ buna inanacak kadar güveniyordum. İflah olmaz biriydim. Bulunduğu yerden bisikletimi alıp hemen buradan uzaklaşmalıydım. Fakat arkamı döndüğümde onu gördüm.

Yankı'yı...

Acaba ne zamandır orada dikilip bana bakıyordu? Gülerek bana doğru geldi. "Ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Sesi sinirli ve sert çıkmıştı. Ne bekliyordum? Keşke beni görmeden buradan gitmiş olsaydım. Şimdi ne diyecektim ona?

"Hiç," dedim, aklıma bir şey gelmeyince.

"Hiç mi?" diyerek bir adım daha yaklaştı. "Bu kadar yolu hiç için mi geldin?"

"Ben..." dedim ve durdum. Beynim çalışmayı bırakmış gibiydi. Bir bahane aradım ama aklıma bir şey gelmiyordu. Orada öylece onun yüzüne bakan bir aptaldım.

"Ada?"

"Ben... sadece teşekkür etmek için geldim," diyebildim.

"Neden?"

Tam tahmin ettiğim gibi. Yankı'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Kıpkırmızı oldum. O kadar utanmıştım ki yer yarılsa, içine girsem ve bir daha oradan hiç çıkmasam diye düşündüm. Ama ne yer yarıldı ne de ben içine girdim. Yankı'nın karşısında kıpkırmızı olmuş suratımla ona bakmayı sürdürdüm. Sonra elim yavaşça boynuma doğru gitti ve tişörtümüm içindeki zinciri çekerek çıkardım. Ona gösterdim.

"Bunun için," dedim. "Dün gece Duru verdi bunu. Bana almışsın." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı çıktı ki bir an önce buradan çekip gitmek istedim.

Yankı bir an şaşırdı ama sonra yüzünde beliren gülümsemeye baktım.

"Beğendin mi?"

Onun sorusu karşısında o kadar rahatladım ki. Doğruydu. Kolyeyi o almıştı. Rahatlamanın verdiği cesaretle konuştum. "Evet, teşekkür ederim. Uzun yıllardır aldığım en değerli hediye bu. Unutmamışsın."

"Unutmadım."

"Artık gitsem iyi olacak. Tekrar teşekkürler," dedim. Burada daha fazla aptal gibi dikilmenin anlamı yoktu.

"Ada, neden eve gelmedin? Bizimkilerle tanışmıştın."

"Çekindim," diyebildim. Bisikletimi dayandığı yerden aldım.

"Gel hadi, kahvaltı yapalım."

"Gelemem. Nereye gittiğimi bilmiyorlar, merak ederler."

"Bunu yapmayacaklarını ikimiz de biliyoruz. Hem Kimsesiz'i görmek istemez misin?"

Buraya kadar gelmişken bunu çok istiyordum ama bunu bahane olarak kullanmayı da istemiyordum. "Artık beni hatırlamıyordur."

"Bence seni çok özlüyor."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Evet, hadi gel," diyerek elini uzattı. Ama elini tutmaya cesaret edemedim. Bir an ne diyeceğimi bilemedim ve onunla yolun karşısına geçtim.

Bahçeden içeri girdiğimizde hâlâ buradan gitmek için bir neden bulmam gerektiğini düşünüyordum. Bu eve ikinci gelişimdi. Bahçede duran köpek yanıma doğru geldi. Sonra da kuyruğunu sallayıp beni koklamaya başladı. Onun Kimsesiz olduğuna inanamıyordum. Büyümüştü ve beni tanıdığını anladığım hareketler yapmaya başladığında güldüm. Benimle birlikte Yankı da güldü.

"Ne kadar büyümüş, gördün mü?"

"Evet."

"Üstelik seni de unutmamış."

"İnanamıyorum. Gel oğlum," diyerek onun başını okşamaya başladım.

Yankı bunun üzerine kahkaha atmaya başladı. Ona doğru döndüm. Neden güldüğünü anlamadım.

"Ne?"

"Kimsesiz'e bunalım yaşatacaksın. O erkek değil, dişi."

"Dişi mi?" diyerek tekrar elimi yalayan kimsesize baktım. Utanmıştım.

"Evet, Seni özlediğini söylemiştim."

"Ben de onu özledim."

"Hadi gel," diyerek elini tekrar uzattı ama ben yine elini tutmadım. O eli nasıl tutabilirdim? O bana ait değildi. Hiç olmayacaktı. Benim için erişilmezdi. Ben sadece uzaktan bakarak onu sevmeye devam edecektim. Yankı benim için yasaktı.

"Şey," diyerek ona döndüm. "Şimdi aklıma geldi, benim bir işim var. Gitmem gerek," diyerek bisikletimi aldım ve onun bir şey söylemesini beklemeden bahçeden çıktım. Arkamdan, "Ada!" diye bağırmasını duymazdan geldim.

Buraya hiç gelmemeliydim. Nasıl böyle bir şey yapmıştım? Ben buraya ait değildim. Yengemin soğuk bakışlarından sonra annesinin sımsıcak bakışlarına dayanamazdım. Yankı'yı bu kadar severken bunu yapamazdım. Bir süre ağlayarak bisikleti sürmeye çalıştım ama artık önümü göremediğimde ara sokağın birine girerek gözyaşlarımı sildim. Bir süre kendime gelmeyi bekledim ve sonra eve doğru gittim.

İki hafta sonra doğum günümde hiç kimsenin aklına gelmemiştim. Bu seferkinin farklı olacağını düşünmek, o gün geldiğinde hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu. Yıllarca aynı şeyleri yaşamış biri olarak hâlâ beni görmezlikten gelen insanlardan bir şeyler bekliyordum. Bu da benim asla vazgeçmeyen yanım mıydı yoksa kalbimin bir köşesinde hâlâ beni sevmelerini beklediğim iyi niyetli yanım mıydı bilmiyordum. Vaktinden önce akıllarına gelen doğrum günüm yine unutulup gitmişti.

Duru'nun annesiyle İzmir'e gittiği bir hafta sonu ben de dayımdan izin istedim ve otele gitmedim. Nedense sabah kalktığımdan beri içimde kocaman bir sıkıntı vardı. Öğlene kadar oyalandım ama evde durmak beni daha da bunalttığı için hava serin olmasına rağmen dışarıya çıktım. Tek yapabildiğim çarşıya doğru yürümekti ve bu bile bana şimdiden iyi gelmişti. Adımın seslenilmesi üzerine yola doğru döndüm. Yankı arabanın içinden bana el sallıyordu. Her zamanki gibi

çevreme bakınıp ona doğru yürüdüm.

"Selam Ada."

"Selam. Duru evde değil."

"Biliyorum."

Ona neden burada olduğunu sormak istedim ama bunun uygun olmayacağına karar vererek sustum.

"İşin var mı?"

"Yok."

"Hadi gel o zaman, biraz dolaşalım."

"Gelemem."

"Neden? İşin de yokmuş."

Bir bahane aradım ama bulamadım. Bana bakarak gülümsedi. "Hadi Ada, artık çekinmeyi bırak. Yakında akraba olacağız," diye gülümsedi. "Hem sen benim arkadaşımsın, değil mi? Ben bugün arkadaşımla olmak istiyorum."

Hâlâ kararsız bir şekilde dikiliyordum. Yankı ile olmayı ve benim için sıkıntılı olan bu günü onunla geçirmeyi ben de çok istiyordum ama bunun doğru olmayacağını biliyordum. Duru olmasa bile bizi gören birileri bunu Duru'ya söyleyebilirdi. Son zamanlarda hayatımda birazcık huzur vardı ve bunun bozulmasını istemiyordum.

"Hadi."

Bunun üzerine, etrafından dolanarak arabaya bindim. Yankı gülümseyerek bana baktı. "Herkes bir yerlere gittiğine göre biz de bugünü seninle geçirelim."

"Bu doğru değil," dedim. Onun arabasında olmak beni tedirgin etmişti. Belki de bunun için böyle konuşmuştum.

"Doğru olmayan ne? Sen Duru'nun kuzenisin ve benim de kuzenim sayılırsın," diyerek güldü.

"Senin kuzenin değilim."

"O zaman arkadaşımsın. Arkadaşlar birbirleriyle güzel zaman geçirebilir, değil mi?"

Bir şey demedim. "Gitmek istediğin özel bir yer var mı? Yoksa bana mı bırakıyorsun?"

"Yok."

"Peki, hiç Hasan Boğuldu'ya gittin mi?"

"Hayır."

"Gerçi bu mevsimde biraz serindir ama oraya gidebiliriz."

"Olur."

Konuşmadan bir süre gittik. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve bu umurumda bile değildi. Onunla olmak benim için yeterliydi. Her nereye gidiyorsak epeydir yoldaydık. Sadece önümde akıp giden yola bakıyordum. Bir süre sonra endişelerimin de azaldığını hissettim. Yankı bana doğru döndü. "Bugün çok durgunsun? Seni gördüğümde şaşırdım. Otelde çalışırsın sanıyordum."

"Bugün izinliyim."

"Kalabalık azalmıştır sanırım."

"Evet azaldı."

"Bakalım burayı beğenecek misin?" diyerek arabayı parka çekti ve durdu.

Arabadan indiğimde derin bir nefes aldım. Hava serin olmasına rağmen etraf yine de kalabalıktı.

"O zaman sana buraları tanıtayım. Tam yerine gidelim, orası daha güzel. Hem şelaleyi de görürsün," dedi.

Beraber ağaçların arasında yürümeye başladık. Yankı bana oranın tarihçesinden bahsediyordu. Ayağım bir ağaç dalına takıldığında bana dönerek elini uzattı. Onunla bir temasım olmasını istemediğim için elini görmezden geldim.

"Yürüyebilirim."

"Biliyorum."

Vazgeçmedi. Bana doğru yaklaştı ve elimi tuttu. O anda bütün endişelerim yerle bir oldu. O anda sevdiğim tek adamın elimi tutması beni bambaşka bir yerlere götürdü. Artık Duru da bizi görebilecek olan diğer insanlar da önemini yitirdi. Tek düşündüğüm, elimi tutan Yankı'ydı. Gideceğimiz yere vardığımızda çok güzel bir manzara bizi bekliyordu. Şelaleye yaklaşırken elimi bıraktı. Sanki birden içimdeki yaşam

enerjisi parmaklarımın arasından akıp gitmişti. Yankı tam yanımda dikiliyordu ama artık aramızda olmasını istediğim o yakınlık yoktu. Ben de önümdeki manzaraya döndüm ve hayranlıkla baktım. Bunca sene burada yaşamıştım ve buraya ilk defa geliyordum. Benim bilmediğim ne kadar çok güzellik vardı.

"Çok güzel."

"Evet, çok güzeldir. Buraya gelmediğine inanamıyorum."

"Kimse getirmedi. Aslında bir sürü yere gitmedim. Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Artık geldiğine göre izlenimlerini söyle bakalım."

"Çok güzelmiş, bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim."

Bir süre etrafa bakınarak orada dikildim. Manzaranın dinginliği ve suyun sesi beni rahatlatmıştı. İçimdeki o sıkıntı gitmiş, yerini adlandıramadığım bir heyecana bırakmıştı. Bunun nedeni yanımda Yankı'nın olmasıydı. Onunla geçireceğim bir gün, bana verilmiş bir hediye gibiydi. Hiçbir şey düşünmeyecek ve bu güzel günün keyfini çıkaracaktım. Arkamı döndüğümde bana gülümseyerek bakıyordu.

Büyük bir ağacın yanına giderek altına oturdu. Ben de yanına gittim ve ondan biraz daha uzak bir mesafeye oturdum. Bana bakarak tekrar güldü. Komik olan neydi bilmiyordum ama gülmesine bozulmuştum. Yerinden biraz kayarak yanıma iyice yaklaştı. Bana dikkatle bakıyordu. Uzandı, gözümden gözlüklerimi aldı.

"Hâlâ bunları mı takıyorsun?"

"Evet."

"Sana yakışmıyor."

"O zaman burnumun ucunu bile göremiyorum."

"Neden sana yakışan bir gözlük almıyorsun? Ya da lens kullanmıyorsun?"

"Gözlerimin görünmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Çocukken hiç kimse gözlerimin içine bakarak konuşmazdı. O zamanlar gözlerimde insanları rahatsız eden bir şeyler var sanırdım. Ondan belki." Bunları söyler söylemez pişman oldum. Neden kendimi sürekli, hiç kimseye söylemediğim sırlarımı Yankı'ya söylerken buluyordum?

"İnsanlar çok acımasız Ada, yıllar içinde bunu daha çok anlayacaksın. Çocukluğun kolay geçmedi, biliyorum ama sen çok güzel bir kızsın. Bunun arkasına saklanma. İnsanlardan bu şekilde korunamazsın."

"Biliyorum."

"O zaman bana söz ver, kendine yakışan bir gözlük alacaksın."

Bir şey demediğim için eğilerek tekrar yüzüme baktı. Gülümseyerek, "Söz mü?" dedi.

"Söz."

"Gözlerin çok güzel Ada, onları bu gözlüklerin arkasına saklamamalısın. Üstelik de saçların da çok güzel. Onları da kuş yuvası gibi toplama."

Gülmeye başladım. Saçlarımı o şekilde görmesi komiğime gitmişti. Biraz daha bana baktı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı. Uzandı ve tokamı çıkarmaya çalıştı, biraz saçımı çekmişti ama olsun, ellerini saçımda hissetmek çok güzeldi. Saçlarım omuzlarıma dökülüverdi. Bana bakarken yüzündeki gülümseme soldu. Kızardığımı hissediyordum. Elleri hâlâ saçlarımdaydı.

"Sen güzel bir kızsın. Sadece bu gözlüklerden kurtulup saçlarını açman yeterli."

"Değilim."

"Güzelsin Ada. Etrafına biraz baksan sana hayranlıkla bakan erkekleri göreceksin."

"Bence sen yanlış görüyorsun."

"Ben çok net görüyorum. Görmeyen sensin, unutma," dedi gülerek.

Onunla birlikte ben de güldüm. Çok uzun zamandır ol-

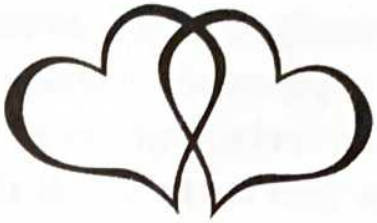
madığım kadar mutluydum. Yankı'nın Duru ile evlenmesi demek, bir daha bu gibi mutlulukları onunla yaşayamayacak olmam demekti. O gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadık. Şelalenin sesini dinleyerek geçen zaman huzur doluydu. Sonra aşağı inerek arabayı park ettiğimiz yerde yemek yemeyi teklif etti.

"Aç değilim."

"Ama ben açım."

Bunun üzerine boş bir yer bularak oturdu. Yanı başımızdan akan derenin sesi eşliğinde yemeklerimizi söyledi. Yemeklerimizi sessizce yedik. Hava kararana kadar orada kaldık. Konuştukça bambaşka bir Yankı tanıdığımı görüyordum. Böyle anların onu unutmamı zorlaştırdığını fark ettim.

Beni aldığı yere bıraktığında yüzümde mutlu bir gülümsemeyle eve doğru yürüdüm. Hava iyice soğumuştu. Üşüdüğümü hissetmeme rağmen dışarıda geçirdiğim günden sonra evin o boğucu ortamına girmek istemediğim için acele etmeden yürüdüm. O gün bir kez daha Yankı'ya âşık olmuştum ve bu sevda artık benim için vazgeçilmeyecek bir noktadaydı.

ON

Günler geçip giderken yastığa başımı koyduğum bazı geceler vardı ki ne yaparsam yapayım Yankı'yı düşünmeden edemiyordum. Varlığı bir yorgan gibi beni sarıp sarmalayan, onu düşündüğüm anlarda mutluluğu ve hüznü aynı anda yaşatan geceler. Bu gece de o gecelerden biriydi. Elim boynuma, o günden beri hiç çıkarmadığım kolyeye gitti. Parmaklarım küçük, altın yelkenliye değdiğinde Yankı'nın tenine dokunmuş gibi yanıyordu.

O gecelerde bedenim burada olsa da aklım ve kalbim Yankı'da kalıyordu. Kulaklığımda Sezen Aksu'nun *Kalbim Ege'de Kaldı* şarkısı çalarken ben de o sözleri yüreğimin en derin yerinde hissediyordum. Benim de bu uzun ve hasret kokan gecelerde tek şahidim aydı. Bir elimde boynumda tuttuğum ve Yankı'ya dokunduğumu hissettiğim kolye, diğerinde ona duyduğum sevdayla, kalbim Yankı'da kalmıştı. Duygularımı, özlemlerimi, hissettiklerimi, Yankı'yı hissederek neler kaybettiğimi düşünüyordum. Yaşadığım yerden hiçbir yere gidemeyeceğimi o an anlamıştım. Meğer kaçıp kurtulmak istediğim Ayvalık, kalbime o kadar işlemişti ki şimdi her koyunu, yosun kokan kıyılarını, rüzgârını ve Kaz Dağları'ndan gelen o mis gibi havasını başka yerde bulamayacağımı biliyordum. Annemin ve babamın mezarının bu topraklarda olması da beni buraya derinden bağlıyordu. Özlemim artık sadece Yankı değildi. İçime işleyen bu küçük kıyı şehriydi.

O duygular ve özlemler beni sardığında onunla geçirdiğim o günlerin sıcaklığını yaşamak için kilitli kutumu açar, yedi

yaşından itibaren yazdığım günlüklerimi okur ve duygularımı beyaz sayfalara yazardım. Sayfalar doldukça özlemim büyürdü ve sevgimin hiç eksilmediğini görürdüm. Aşkım hep aynı yerde, kalbimin gizli kuytularında durur, bu yalnızlığın ve özlemin tavan yaptığı gecelerde tüm kalbimi ele geçirirdi.

O gecelerde yatağıma yatıp da başımı yastığıma koyduğumda aklıma gelen Yankı'nın şimdi, o anda ne yaptığını merak ederdim. Beni düşünmediğini biliyordum. Onun düşüncelerinde Duru vardı. Ama ben onu düşünmeden edemiyordum. Onu unutmak için yıllarca kendime izin vermemiştim ve her an Duru ile evlenmelerini bekleyerek kendime işkence ettiğimi bilmeme rağmen Yankı'yı unutmayı başaramamıştım. Her akşam günlüğüme ona olan özlemimi yazıyor ve günlük koynumda uykuya dalıyordum. Bir gün bu sevgiyi bırakacağımı biliyordum. Sadece o gün bu gün değildi.

Otelde çalışmaya başladığım günden beri Duru'daki değişiklikleri daha çok görmeye başlamıştım. Duru her sabah bir havayla otele geliyor ve çalışanlara bir sürü emir vererek ortalıkta geziniyordu. Bir arkadaşına parmağındaki yüzükten bahsederken bunu ona Yankı'nın aldığını öğrenmiştim. Ailelerin haberi olmadan yüzük takmış olmaları nedense garibime gitmişti ama Duru'yla samimiyetim, bunu ona soracak kadar ileri boyutta olmadığından, öğrendiklerimi kendime saklamaya karar vermiştim.

Otele gelen ailenin genç oğluyla Duru'nun samimiyetini fark ettiğimde Yankı için üzülmüştüm. Duru bu huyunu hiç değiştirmemişti. Onu başkalarıyla çok samimi görmesem de küçük flörtleri her zaman olmuştu. Bu insanların dayımın arkadaşları olduklarını öğrendiğimde onları neden evde değil de otelde misafir ettiğini anlayamamıştım. Kadın oldukça kibirli biri gibi görünüyordu ve kocasının da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Duru birkaç gün üst üste oğullarıyla bir yerlere gitmişti. Duru'yu gördüğümde Yankı ile aralarında bir şeylerin değiş-

tiğini anlamıştım. Duru o gençle birlikteyken, son zamanlarda olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

O gün Yankı otele geldiğinde onu içeri girerken görmüştüm. Bir süre sonra Duru da onu görünce o tarafa doğru gitti. Bense lobide hizmet ediyordum. Bir ara gözlerim onlara takılsa da Duru'nun Yankı'yı gördüğüne pek memnun olmadığını anlamıştım. Çünkü daha birkaç dakika önce o genç adamla bir yere gitmeyi planlıyorlardı. Duru'nun telefonu çaldığında Yankı'nın yanından biraz uzaklaştı. Ben de o sırada bir müşterinin soğuk içeceğini götürüyordum. Lobinin ortasında duran Duru aniden dönünce bana çarptı ve elimdeki tepsi ona doğru savruldu. Üzerindeki içecek onun şık elbisesine dökülmüştü.

Ne yapacağımı bilmez halde ona bakakalmıştım. Duru benden önce kendine geldi ve bana herkesin içinde bağırdı.

"Dikkat etsene!"

"Özür dilerim," diyebildim sadece. O ise üzerime gelerek bana şimdiye kadar yapmadığı bir şeyi yaptı ve olanca hızıyla yüzüme bir tokat attı. Üzerine bir de, "Geri zekâlı!" diye bağırdığında kıpkırmızı olmuştum. Tüm bunların herkesin yanında olması bir yana, bir de Yankı'nın önünde olması daha çok utanmama neden olmuştu. O an herkesin bize baktığına emindim. Tam o sırada yanımıza gelen Yankı, "Duru!" dediğinde hızlıca oradan uzaklaştım.

Kapıdan çıktığım an gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadım. Otelin bitimindeki bahçe duvarına oturdum ve ağlamaya başladım. Bir daha asla orada çalışmayacaktım. Beni kapının önüne koysalar bile artık hiçbir şey umurumda değildi. Tüm bunların Yankı'nın önünde olması ise kalbimi her şeyden daha fazla acıtıyordu. Yakı, "Duru!" diye bağırdığı anda gözlerinde gördüğüm acıma ifadesi canımı Duru'nun tokadından daha çok acıtmıştı. Ben onun için, onu istemeyen bir ailenin yanında sığıntı gibi yaşayan acınacak biriydim, o kadar. Bir süre orada öylece durup ağlamaya devam et-

miştim. Sonra da kapıdan çıkan Yankı'yı gördüm. Yerimden kıpırdamaya fırsatım olmadan yanıma geldi. Yine de onun yüzüne bakamayacağım için kalktım ama Yankı kolumdan tuttu.

"Bırak beni," dedim gözyaşları içinde.

"Üzülme, sen haklıydın."

"Haklı olmam tokat yememe engel olmadı."

Daha fazla konuşamayacaktım. Bir an önce buradan gitmek istiyordum. O ise beklemediğim bir şey yaptı. Bana daha çok yaklaştı ve parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Parmaklarını yanağımda hissettiğim anda onun acıyan bakışlarına rağmen kalbim ritmini hızlandırdı. Yeni bir gözyaşı damlası yanaklarıma doğru süzülürken, "Hadi, üzülme Ada," dedi bana.

Tam bir şeyler söyleyecekken Duru'nun kapının önünde ellerini göğsünde bağlamış kızgın gözlerle bize baktığını gördüm. Benim baktığım yere o da başını çevirdiğinde Duru'yu gördü. Duru bize doğru yürümeye başladığında hemen oradan uzaklaştım ve tam ters istikamette yürümeye başladım. Nereye gittiğimin önemi yoktu, sadece orada olmak istemiyordum.

Eve gittiğimde üzerimdeki üniformayı çıkarmış ve kendimi odaya kilitlemiştim. Kapımın aniden açılmasını ve sinirleri geçmeyen Duru'nun odama dalmasını istemiyordum. Tedirgin bir şekilde akşam olmasını bekledim ama hiç kimse bana bugün neler olduğunu ve neden oteli terk edip eve geldiğimi sormadı.

Ertesi gün otele gitmedim, ondan sonraki gün de gitmedim. Dayım ne olduğunu öğrenmiş ama hiçbir şey yapmamıştı. Duru'yu görmek bile istemiyordum. Hele Yankı ile karşılaşmayı hiç istemiyordum. Bir hafta boyunca evde onlar varken odamdan hiç çıkmadım.

Sonunda dayım kalabalık olduğunu ve otelde çalışmaya devam etmem gerektiğini söylediği için tekrar otele gittim.

Dayımın arkadaşlarının oğlu hâlâ oteldeydi. Çocuğun anne ve babasının İstanbul'a döndüğünü öğrenmiştim. Duru ve o neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuş gibiydiler. Bu duruma Yankı'nın ne dediğini merak etsem de bunu hiç kimselere soramazdım.

Sorunsuz geçen birkaç günün ardından bir akşam geç saatlere kadar çalıştım. Otelde yapılan düğün için kalmıştım. Gecenin ilerleyen saatlerinde dayım son kontrolleri yaparken bana dönerek konuştu.

"Yarım saat işim var Ada, bekle beraber çıkalım."

"Tamam."

Bütün gün ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyordu. Teras kapılarından çıkarak sahile doğru yürüdüm. Etraf karanlıktı. Tahta iskelenin ışıkları sönmüştü. Bir an neden söndüklerini merak ettim. O ışıklar bütün gece yanardı. Yine de bunu dert edecek değildim. Sadece ayaklarımı serin sulara sokmak istiyordum. Hava, yaprak kımıldamayacak kadar sakindi. Etrafta, denizin kıyıya vuran dalgalarından başka ses yoktu. Havada asılı olan huzurun gelip beni bulmasını dileyerek ayakkabılarımı çıkardım ve birkaç adım atarak ayaklarımı denize soktum.

Serinlik, yorgunluktan ağrıyan ayaklarıma o kadar iyi gelmişti ki gözlerimi kapatarak bir süre sessizliği dinledim. Kahkaha seslerini duyduğumda gözlerimi açarak etrafa bakındım. Hiç kimse yok gibiydi. Fakat biraz sonra karanlığa alışan gözlerim, iskelenin ucunda oturan çifti gördü. Bunların, romantik takılmaya çalışan bir çift olduklarını düşünerek gülümsedim. O kadar yakın oturuyorlardı ki arada sırada öpüştüklerini görebiliyordum. Uzun bir süre onlara baktım. İnsanın yanında sevdiği birinin olmasının güzel bir şey olduğunu düşündüm. Ben bunları düşünürken ayağa kalkan çift tekrar öpüştüğünde, onların mahremiyetlerini bozmamak için yavaşça geriye doğru gittim ve ayakkabılarımı elime alarak teras kapılarının önüne geldim. Tam içeri gir-

miştim ki dönüp arkamdan gelen seslere baktığımda adeta şok geçirdim. Duru ve adını bilmediğim o genç el ele içeri girdiler. Duru beni gördüğünde bozulur gibi olsa da bir şey demeden adamın elini bıraktı ve babasının ofisine doğru gitti.

Ben ise hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. İskelenin ucundaki çift Duru ve o adamdı. Onları bu kadar samimi görmeyi hiç beklemiyordum. O anda aklımda olan tek kişi Yankı'ydı.

Ertesi gün adamın İstanbul'a döndüğünü öğrendim. Duru'nun onunla öpüşmesi ve çok samimi olmaları kafamı karıştırmaya yetmişti. Yankı'yı Duru'nun bana tokat attığı günden beri görmemiştim. Tüm bunları bilip bilmediğini merak ediyordum. Aralarında ne olmuştu? Şimdi bunu o kadar çok merak ediyordum ki soracak kimsenin olmaması ne kadar kötüydü. Duru o günden sonra Yankı'nın taktığı yüzüğü parmağından çıkardı. Ayrılmışlar mıydı? Bilmiyordum ve bu belirsizlik beni daha da rahatsız ediyordu.

Birkaç gün sonra izinli olduğum bir gün, yengem odama geldi. Yatağın üzerinde oturuyordum. Yanıma gelerek oturdu. Bir süre etrafına bakındıktan sonra bana doğru döndü.

"Bu akşam misafirlerimiz var Ada."

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum. Ne onlar ne de misafirleri beni ilgilendirmiyordu. Ben konuşmayınca tekrar konuştu.

"Bunlar önemli bir aile. İstanbul'dan geliyor. Her şeyin düzgün olmasını istiyorum Ada. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Onun için onlar geldiğinde aşağıya inmeni istiyorum. Hem onlarla da tanışmış olursun."

Bunu dediğinde ona doğru döndüm. Şimdiye kadar eve gelen misafirleri değil benimle tanıştırmak, yanlarında bile oturmamı istemezdi.

"Ben olmayınca daha rahat edersiniz yenge."

"Beni kırma Ada, onlar gelmeden aşağıya in," diyerek yerinden kalktı ve odadan çıktı.

Belki de bu gönlümü almak için yaptıkları bir şeydi ama ne olursa olsun yengemin dediğini yapacaktım. Bu odada günlerdir kapalı kalmaktan sıkılmıştım.

Birkaç saat sonra misafirler gelmeden aşağıya indim. Yengem çok güzel bir masa hazırlamıştı. O zaman gelenlerin onlar için ne kadar önemli olduğunu anladım. Dayım bile işten erken dönmüş ve Duru da epeyce süslenmişti. Makyajı ve saçıyla çok güzel görünüyordu. Tüm bu hazırlıkları gördüğüm anda gelenlerin, ben hariç evdeki herkes için önemli olduğunu anlamıştım.

Duru ise benimle göz göze gelmek bile istemiyordu. Onu bir başkasıyla öpüşürken gördüğümü biliyordu ama bunun beni ilgilendirmediğini biliyordum. Yankı ile defalarca kavga etmişler ve görüşmedikleri zamanlar olmuştu ama sonunda her zaman tekrar bir araya gelmişlerdi. Duru benden kaçıyorsa ben de onu kovalamayacaktım.

Bir süre sonra kapı çaldığında yengem benim açmamı istedi. Kapıyı açtığım anda çok şaşırdım. Gelenler daha önce otele gelmiş olan ve dayımın arkadaşları olduğunu öğrendiğim aileydi. Bu sefer yanlarında Duru'nun yaşlarında genç bir kız daha vardı. Benzerlikleri, kızın da o aileden olduğunu anlatır gibiydi. İçeri girdiklerinde asla düşünmediğim bir şey oldu. Yengem gelen konuklara bakarak beni evin hizmetçisi olarak tanıştırdı. O anda ne yapacağımı bilemedim. Dayım, benim kimsesiz olduğumu ve küçükken beni yanlarına aldıklarını, kendi kızları kadar sevdiklerini söylemeyi de ihmal etmedi. Bense orada öylece durmuş, hakkımda konuşulanları dinliyordum. Gözlerim yengeme takıldığında bana gülümseyerek baktı.

O anda neden benim aşağıya inmemi bu kadar istediğini anladım. Öz akrabam olan bu insanlardan bir kez daha gerçek anlamda nefret ettim. Beni hizmetçi gibi gösterdikleri

yetmezmiş gibi bir de gelen insanların duygularıyla alay etmişlerdi. Onların gözünde ben, öz evlat gibi sevilen bir ev bulduğum için minnettar olması gereken bir insandım. Hiçbir şey demedim. Onlar otururken ben de mutfağa doğru yürüdüm. Ne de olsa hizmetçilerin yeri mutfaktı.

Bir süre sonra yengem yanıma gelerek, "Birkaç akşam idare et Ada. Ondan sonra her dediğini yapacağım," dedi.

Hiçbir şey demedim. Ne dediklerimi yapmalarını istiyordum ne de bana borçlu kalmalarını. İstediğim tek şey beni rahat bırakmalarıydı. O akşam onlara hizmet ettim. Gecenin ilerleyen saatlerinde otele gittiklerinde ben de hiç kimseyle konuşmadan odama çıktım.

O günü takip eden günlerde Duru'nun o gençle sık sık görüştüğünü gördüm. İlişkilerini adlandıramasam da sanki sevgili gibilerdi. Gece yarılarına kadar birlikte oluyorlardı. Onları bir daha öpüşürken görmemiştim ama samimiyetleri öpüştüklerini anlatır gibiydi. Dayım yıllardır tanıdıkları Yankı'ya bile tepki gösterirken bu gençle kızının birlikte vakit geçirmesine hiç sesini çıkarmamıştı.

Evde yengemin bana karışmaması işime gelmişti. Dayım da otelde çalışmam için artık baskı yapmıyordu ama bunun o konukların yüzünden olduğunu biliyordum. Burada kaldıkları sürece söyledikleri yalan için bana ihtiyaçları vardı. Sonunda gideceklerdi ve o zaman davranışlarının değişeceğine emindim.

Bir öğleden sonra aşağıya indiğimde yengemin telefonla konuştuğunu duydum. Sesi o kadar neşeli geliyordu ki onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum.

"Başımıza talih kuşu kondu Necla," dediğinde en samimi arkadaşıyla konuştuğunu anladım. Başlarına konan o talih kuşunu ben de merak ettim.

"Sorma, yarın nişan yapacağız."

Bu son cümle dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Kimin nişanı olduğunu merak ederek kapının önünde durdum. Zaten bu

evde olan biten her şeyi bir başkasıyla konuşulurken duyuyordum.

"Yankı'dan bize ne Necla? Yıllarca kızımın peşinde dolandı ama Duru için bir arkadaştan öteye geçmedi. Hem babasıyla Mehmet konuşmuş, bizde size verilecek kız yok demiş. Anlamışlardır umarım."

"Vallahi orasını bilmem artık ama Duru'nun da aklı başına geldi. Güzel kızımın ömrünü bu küçücük yerde geçirmesini tabii ki istemem. Onun için biz de onay verdik. Bilirsin seni de çağırmayı çok isterdim ama o taraf yüzükleri aile arasında takmak istiyor. Nişandan sonra da bizi İstanbul'a davet ettiler. Ertesi gün hep beraber gideceğiz."

Şoke olmuş vaziyette, hâlâ kapının önünde duruyordum. Duru nişanlanıyordu, hem de birkaç gün önce gelen o ailenin oğluyla. Fazla samimi olduklarını anlamıştım ama nişanlanacak kadar ileri nasıl gidebilmişlerdi bilmiyordum. Yengem telefonu kapattığında beni görmesin diye hemen oradan ayrıldım. Odama gittiğimde küçücük odada bir ileri bir geri yürümeye başladım. Duru yarın nişanlanıyordu ve Yankı'nın bunu bilip bilmediğini merak ettim. O günden sonra Yankı'yı görmemiştim, aralarında ne geçtiğini bilmiyordum ama dayımın Yankı'nın babasıyla konuştuğunu öğrenmiştim. Belki Yankı da her şeyi biliyordu.

O anda ilk defa Yankı'nın yanında olmak istedim. Bu haberi onun nasıl karşıladığını bilmek istiyordum. Duru'nun sevgisinden zaman içinde emin olamamıştım ama Yankı'nın her zaman Duru'yu sevdiğini düşünmüştüm. Belki de her şeyi bitirmişlerdi. O anda aklıma gelen düşünceyle odanın ortasında durdum. *Eğer Yankı ve Duru ayrılmışlarsa,* diye düşündüm.

O *zaman...*

O *zaman...* Cümlenin sonunu getirmeye cesaret edemedim. Yatağın kenarına oturarak çok uzun süre bunu ve sonra da yengemin diğer söylediklerini düşündüm. Nişanın ertesi

günü buradan gideceklerini söylemişlerdi. Ben de onlarla mı gidecektim? Ya bir daha buraya gelmezlerse, ne yapardım? Buradan gitmek istediğim çok zaman olmuştu ama ben aslında buradan değil, sadece bana sürekli kimsesiz olduğumu hatırlatan bu insanlardan uzaklaşmak istiyordum. Annemin ve babamın gömülü olduğu bu topraklarda yaşamak istiyordum. Onları göremesem bile burada olduklarını bilmek bana yetiyordu. Sonra Yankı vardı. Yedi yaşından beri âşık olduğum adamı bırakıp hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Artık onun için, yıllarca kendime yasakladığım hayalleri kurabilirdim. Onunla bir gelecek düşünebilirdim. Beni isteyip istemediğini bilmiyordum ama benim açımdan artık aramızda pişmanlık duyacağım bir Duru olmayacaktı. O seçimini başkasından yana kullanmıştı.

O gece herkes yatana kadar aşağıya inmedim. Hiçbiriyle karşılaşmak istemiyordum. Gecenin bir körü karnım acıktığında yavaşça odamdan çıktım. Bir şeyler atıştırmam gerekiyordu. Yengemlerin odasının önünden geçerken onların konuşmalarını duydum. Adım geçmese belki oradan geçip giderdim ama dayım adımı söylediğinde kapının önünde durdum.

"Ada'ya söyleyecek miyiz?" diyen yengemin sesi nedense bana telaşlı gibi gelmişti.

"Neyi Gülçin, onun için gelen adamın kızımızla nişanlandığını mı?"

"Böyle şeyler gizli kalmaz Mehmet, amcasıyla bir gün buluşurlar."

"O kâğıtları imzalamadan Ada hiçbir yere gidemez Gülçin. Yıllarca ona boşuna bakmadık. Yedirdik, içirdik, bunun bir bedeli olması gerekiyor."

"Yakında yirmi bir yaşına basacak, Mehmet. O zaman onunla irtibata geçeceklerini sen de biliyorsun."

"O zaman gelsin, düşünürüz Gülçin. Şu anda başka bir şey düşünmeden yarına odaklanmak istiyorum."

Sustuklarında öylece kapının önünde dikiliyordum. Bir süre daha orada durduktan sonra odama gittim. Artık açlık falan umurumda değildi. O aile benim için gelmişti ve onları amcam göndermişti. On sekiz yaşıma girdiğim gün dayımın bahsettiği ve imzalamak için önüme koyduğu kâğıtları da hatırlıyordum. Kâğıtları o zaman imzalamamıştım ve imzalamadığım için de dayım ne olduklarını söylememişti. Neden bunca yıl bana sevgi göstermedikleri halde burada yaşamama izin verdiklerini artık anlıyordum. Benden bir şeyler bekliyorlardı. Yıllar sonra amcamı hatırlamıştım. Şimdi nerede yaşıyordu bilmiyordum. Altı yaşından sonra onu hiç görmemiştim. Dayım biraz büyüdüğümde, amcamın iyi bir insan olmadığını öğrendiğini ve onun için beni ondan mahkeme kararıyla aldıklarını, üstelik bir daha yanıma yaklaşmaması için de karar çıkarttıklarını söylemişti. O zaman tüm bunların doğruluk payını sorgulamamıştım. Şimdi hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını öğreniyordum. Neden bunları hiç onlara sormamıştım?

O gece sabaha kadar uyumadan düşündüm durdum. Yengem ve dayımın gözleri hep yukarıda olmuştu. Kendilerinden daha aşağıda gördükleri kişilerle görüşmezlerdi. Duru da aynı onlar gibiydi. Asla zengin olmayan bir arkadaşı olmamıştı. Duru'nun evleneceği kişileri amcam benim için göndermişti, onlarsa benim hizmetçi olduğumu söylemişlerdi. Ada'nın nerede olduğunu nasıl açıklamışlardı, merak ettim.

Ertesi gün sabahın erken saatinde hazırlıklar başlamıştı. Duru ile yalnız kalmaya çalışmış ama bir türlü yalnız kalamamıştım. Onun neden böyle bir şey yaptığını öğrenmek istiyordum. Yıllarca tanıdığı ve onu çok seven Yankı varken daha birkaç hafta önce tanıdığı bir adamla neden evlenmek istediğini bilmeliydim. Sonunda fırsatını kolladığım o anı, tam misafirler gelmek üzereyken yakaladım.

Onu mutfakta tek başına gördüğüm an yanına gittim.

Beni gördüğünde mutfaktan çıkmak istedi ama kapının önünü kapatmıştım. "Bunu yapma Duru," dedim.

"Bunu sana soracak değilim, kendi işine bak."

"Yankı ne olacak?"

Bir kahkaha atarak bana baktı. "Sana bıraktım."

Sinirlenerek ona doğru gittim. "Bana mı bıraktın? O bir insan, duyguları olan biri. Bir eşya gibi onu arkanda bırakamazsın. O seni seviyor Duru. Sen de onu seviyorsun. Hiç tanımadığın o adamla evlenme."

"Rahat bırak beni. En güzel yıllarımı burada geçirmeyeceğim. Onunla evlenmeme kimse engel olamayacak."

"Onun benim için geldiğini biliyorum."

Bunu duyduğu anda bembeyaz oldu. Bana doğru yürüdü. Tam önümde durdu. Gözleri kısılmıştı. Ellerini iki yanında yumuk yapmıştı. "Senin için gelmiş olabilir ama beni seçti. Hem seni kim ne yapsın? Sakın yoluma çıkma Ada. Sakın. Senin para karşılığı oteldeki müşterilerle yattığını herkese söylerim."

Şaşkınlıkla, "Ne?" diyebildim.

"İnkâr etme, seni para alırken kaç kere gördüm."

"Onlar sokak hayvanları içindi! Nasıl böyle bir şey düşünürsün?"

"Sokak hayvanları içinmiş! Buna kimi inandırırsın acaba? Onun için yoluma çıkma," diyerek beni bir kenara doğru itti ve mutfaktan çıktı. O anda bunu Yankı'ya söylediğini anlamıştım. Bir gün benim para aldığımı gördüğünde Yankı benimle konuşmuştu. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Yankı benim para karşılığı erkeklerle birlikte olduğumu sanıyordu. Bunu anladığım anda tezgâha tutundum. Tutunmadığım takdirde düşmekten korkmuştum. Yengem mutfağa girdiğinde bana dik dik bakınca ben de mutfaktan çıkarak odama gittim. Artık Yankı ile bir geleceğimin olmayacağına emindim. Onu sonsuza kadar kaybetmiştim.

Kendime gelmem bir saatimi almıştı. Duru'nun böyle bir şeyi düşünmüş olmasına inanamıyordum. Üstelik birkaç kere adamlar parayı onun yanında vermişlerdi. Her şeyi bilirken bu şekilde konuşmasına anlam verememiştim. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilirdi?

Beklenen misafirler geldiğinde aşağıya inmiştim. Amcamın benim için gönderdiği adama baktım. Anne ve babası sanki dünyaları ben yarattım havasındaydı ve oğulları da aynı onlar gibiydi. Bir an her şeyi söylemek istedim ama yengem özellikle onların yanında durmayayım diye beni sürekli mutfağa gönderip duruyordu.

Benim üzüldüğüm tek kişi Yankı'ydı. Duru'nun kiminle evleneceği umurumda bile değildi. Yankı'nın her şeyi bu kadar çabuk kabul etmiş olmasını da anlamıyordum. Beraber geçirdikleri o yıllara ne olmuştu? Yıllar boyunca sevdiği kız bir başkasıyla nişanlanıyordu. İnsan buna nasıl dayanırdı? Tüm bunlardan haberi olup olmadığını bilmiyordum.

Nişan takılacağı ana geldiğinde zil çaldı ve yengem bana baktı. Kapıyı açtığımda neredeyse düşüp bayılacaktım. Yankı ve ailesi ellerinde kocaman bir demet kırmızı gülle kapımızda duruyordu. O kadar şaşkındım ki hiçbir şey diyemeden sadece onlara baktım. Benim şaşkınlığım üzerine Yankı gülümseyerek baktı ve o anda onun hiçbir şeyden haberi olmadığını anladım.

"Selam Ada," diyerek içeri girdi. Arkasından da ailesi. Bense hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Dilim tutulmuş gibiydi. O anda amcam gelenleri gördü. Kapıya doğru geldi ama Yankı ve ailesi de içeride ne olduğunu görmüştü. Herkes donmuş gibi olduğu yerde kaldı. Sanki duraklatılmış bir film sahnesine bakar gibiydim. Hiç kimse konuşmuyor ve hareket etmiyordu. Gözlerim Duru'ya takıldı. O da nişanı takacak adamın önünde, nişanlanacağı gençle birlikte öylece dikiliyordu.

Bu sahne karşısında kendine ilk gelen dayım oldu ve Yan-

kı'nın babasına doğru yaklaştı. "Size vereceğim kızım yok demiştim Salih," dedi.

Hepimiz öylece ayakta dikilmeye devam ediyorduk. Yankı'nın babasını ilk defa görüyordum. Gözlerinde kızgın bir ifade vardı. Bir an dayımı yakasından tutarak duvara vuracağını düşündüm. Ama bakışlarını dayımdan çekti. Önce arkasında duran karısına ve annesine baktı. Sonra da bakışlarını oğluna çevirdi. Yankı'nın şok olduğunu görebiliyordum. Bu durumda kim olsa bu şoku yaşardı. Dayıma biraz daha yaklaştı.

"Biz zaten Duru'yu değil Ada'yı istemeye geldik," dedi.

Bunu duyduğum anda şaşkınlık içinde Yankı'ya baktım. O da aynı şaşkınlıkla babasına bakıyordu. Yine de yanlış duyduğumu düşündüm. Odada o kadar garip bir hava vardı ki duruma inanasım gelmiyordu. Herkesin şok olduğu sessizliği Duru'nun nişanlanacağı adam bozdu.

"Evin hizmetçisi için mi geldiniz? Ne tesadüf, aynı gün hem de," diyerek güldü.

Öfkeyle adama baktım. O anda Yankı ona doğru birkaç adım atmıştı ki babası kolundan tuttu. Annesi de sakin olmasını söyledi.

Yankı bana doğru döndüğünde bana bakışında gördüğüm tek şey acıydı. Gözlerine acı oturmuştu. Evlenmek için geldiği kız bir başkasıyla nişanlanıyordu. O anda onu anladığımı düşündüm. Ben de yıllarca Yankı'yı sevmeme rağmen onun bir gün Duru ile evleneceğini düşünerek acı çekmiştim ama Yankı'nın acısının benimkinden bile büyük olduğunu anladım.

Babasının söylediklerini anlayıp anlamadığını düşündüm. Hâlâ bana bakıyordu ve ben de gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum. Biraz sonra dayıma doğru döndü. "Ada ile evlenmek istiyorum," dedi.

O anda onun gözlerini görmek istedim. O gözlerin ne anlattığını ve gerçekten benimle evlenmek isteyip istemediğini

öğrenmek istiyordum ama bana dönmedi. O anda Duru, beni göstererek Yankı ile konuştu.

"Onu sevmiyorsun."

Yankı hiç duruşunu bozmadan Duru'ya döndü ve ona asla unutamayacağım o cümleyi söyledi.

"Bundan asla emin olamayacaksın."

Duru'nun emin olamadığı gibi o an Yankı'nın benimle gerçekten evlenmek isteyip istemediğinden ben de asla emin olamayacaktım. O cümle beni yerle bir etmeye yetmişti. Gözleri hâlâ Duru'nun üzerindeydi. O anda onunla evlenmek istemediğime karar verdim. Yıllar boyunca onu seviyor oluşumun bir anlamı olmadığını biliyordum. Çünkü Yankı bana döndüğünde onun gözlerinde gördüğüm tek şey aşktı ama o aşk bana değildi.

Ortalıkta ölüm sessizliği vardı. Bu soru direkt olarak bana sorulmadığı için sessizdim. Yankı bu söyledikleriyle sonunu düşünmediği bir geleceğe doğru gittiği için suskundu. Diğerleri de bundan sonra olacakları bekledikleri için suskundular. Sessizlik rahatsız edecek kadar ağırdı.

O sessizliği yengem bozdu. Kocasına yaklaştı. "Ada'yı istiyorlar Mehmet, ver gitsin. Zaten yarın buradan gideceğiz. Bugün de alabilirler," dedi.

Bu sözlerin anlamı o kadar ağırdı ki o ağırlığın altında ezildiğimi hissettim. Oradaki değerim bundan daha iyi anlatılmazdı. Fikrim bile sorulmadan birine verilmek üzere sanki orada öylece bekliyordum. O anda sonsuza kadar ortadan kaybolmak istedim. Burada duran insanlardan ve bana bakışlarından hiç olmadığı kadar nefret ettim. Kalbim binlerce parçaya ayrılmış gibiydi. Her türlü sevgisizliğe alışmıştım ama bu kadar değersiz olduğum ilk defa bu kadar insanın içinde yüzüme vurulmuştu.

Dayımın söylediklerini bile duymadım. Herkes bana baktığında dayım tekrar sorusunu sordu.

"Sen de istiyor musun?"

İstiyor muydum? Evet istiyordum. Yıllarca Yankı'yı sevmiştim. En ulaşılmaz olduğu anda bile. Oysa şu anda ona ulaşabileceğimi biliyordum ama bu şekilde değil. Yankı'nın gözlerinde hâlâ Duru'ya duyduğu aşk varken değil. Yüreğinde hâlâ onun sevgisi varken, sırf kendi gururunu kurtarmak için benim gururumu yerle bir ederek değil. Onu bu şekilde istemiyordum. Dayıma hayır diyecekken Yankı yanıma geldi. Uzandı, elimi tutarak gözlüklerimi gözümden aldı. O anda titriyordum ama bu heyecandan değildi. Bu şekilde aşağılandığım için titriyordum. Tüm bunları Yankı'nın ve ailesinin önünde yaşadığım için titriyordum. Gözlerimin içine baktı ama orada hiç sevgi yoktu.

"Benimle evlenir misin Ada?"

Sözcükler ağzından ok gibi çıkmıştı ve sözcüklerin hiçbiri, yıllarca hayalini kurduğum, ondan duymayı beklediğim düşlerimdeki sevgi sözcüklerine benzemiyordu.

O anda Duru'ya doğru döndüm. Yüzündeki alaycı gülümseme ruhumu bir kez daha ezdi geçti. Şu anda sevdiğim adam bana evlenme teklifi ediyordu ama istediği ben değildim.

Bir an bu evde bundan sonraki varlığımı düşündüm. Belki bu evden kurtuluşum bu sevgisiz evlilik vasıtasıyla olabilirdi. Şimdiye kadar hiç sevgi barındıran bir ortamda bulunmamıştım. Buna alışıktım. Bundan sonra da beni sevmeyen bir adamla hayatımı geçirebilirdim. Her yer bu evden daha iyi olabilirdi. Gözlerimi Yankı'ya çevirdim ve ona beklediği, gururunu kurtaracak o cevabı verdim.

"Evet."

"Sonunda layığını buldun," diyen Duru'ya dönen Yankı'ya baktım.

Yankı, "Sen de öyle," dedi ve bana döndü. Cebinden çıkardığı yüzüğü parmağıma taktı. Parmağımda bol duran yüzük benim için bile değildi.

Dayım bir şeyler söyledi ama onu duyamayacak kadar

içime kapanmıştım. Tek duyduğum yengemin, "Eşyalarını topla Ada," diyen sesiydi.

Dayım, "Gülçin, bu şekilde olmaz. El âlem ne der?" diye mırıldandı karısına.

"Hiçbir şey diyemez. Hem biz artık buralarda olmayacağız."

Biraz sonra dayım, imzalamam gereken evraklar olduğunu söylediğinde onlar ne için ne anlam ifade ettiğimi tam olarak anlamış oldum. Bu saatten sonra hiçbir şey umurumda değildi. Burada bulunan herkes istediğini elde edecekmiş gibi görünüyordu.

Duru, zengin bir koca; yengem, yıllarca peşinde koştuğu itibarı; dayım, benden koparacaklarını; Yankı, gururunu elde edecekti.

Bense Yankı hariç beni seveceklerini hissettiğim bir aile elde edecektim.

Herkesin kendine göre elde edecekleriyle sevinmesi gereken bir anlaşma yapacaktık. İçinde hiç sevgi olmayan, sadece çıkarların kesiştiği, duygudan yoksun bir anlaşma.

Yankı'nın babası evraklardan bahsedildiğini duyunca, "Neymiş onlar?" diye sorunca dayım, "Babasından kalan bütün malları bana devredecek. Ona bu kadar sene baktım. Onlar benim hakkım," dedi büyük bir soğukkanlılıkla.

İşte bunca sene bana neden dayandıklarını en güzel anlatan cümle de gelmişti. Babamdan bana ne kaldığını bile bilmiyordum. Bunca sene o mallar olmadan yaşamıştım, bundan sonra da olmasa olurdu. Yine de Yankı'nın babası yanıma gelip, "Ne düşünüyorsun kızım?" diye sordu.

Koyu gözlerinde öfke olsa da bana bakarken yumuşayan o gözlere baktım. "Benim için sorun değil efendim," diye cevap verdim ona.

Birkaç dakika sonra masanın kenarında önüme konulan kâğıtları, üzerlerinde ne yazdığını bile okumadan imzaladım. Dayım kâğıtları topladığında artık özgür olduğumu hisset-

tim. Onlara ne devretmişsem, o imzalar benim özgürlük imzalarımdı. Hiç kimseye borcum kalmamıştı. Bütün ödemeleri yapmıştım. Artık bu evden arkama bile bakmadan gidebilir, bu insanları bir daha hiç görmeyebilirdim. Bundan sonra hiç kimse beni burada tutamazdı.

"Biz gelene kadar evlenmezse düğüne yardım ederiz," diyen yengeme baktım. Benden kurtulduğu için çok mutlu görünüyordu.

"Merak etmeyin, biz düğünümüzü siz olmadan da yaparız," diyen Yankı'nın babasını o anda sevdim. Sonra da bana döndü. "Git eşyalarını topla kızım. Biz bekleriz."

Yukarı çıktım. Burada bir dakika bile fazladan kalmayacaktım. Küçük bir valize annemin elbiselerini koydum. Yatağımın yanındaki fotoğraflarımı topladım. Annemin defterlerini elime aldım ve on dört yıl önce geldiğim gibi sadece bana ait eşyalarımı alarak bu sevgisiz evden ayrılmak üzere aşağıya indim.

Kapının önünde beni bekleyen insanlara doğru yürüdüm. Ne evdekilerle vedalaştım ne de onların yüzlerine baktım. Dışarı çıktığımda gözyaşlarım akmak için gözlerimi yakarken Yankı'nın babası bana bakarak, "Sen arabaya bin kızım," dedi.

Arabaya bindiğimde artık daha fazla dayanamadım. Yankı'nın annesi öne oturduğunda benim de gözyaşlarım akmaya başladı. Bunun üzerine annesi arabadan inerek yanıma oturdu ve bana sarıldı. Bu daha fazla ağlamama neden oldu. O sımsıcak sarılma bana yaşadığım on dört yılın ne kadar boş ve anlamsız olduğunu hatırlattı.

"Ağlama Ada, her şey çok daha güzel olacak, göreceksin."

Hiç tanımadığım ve sadece bir kere gördüğüm kadının kollarına sığındım ve ilk defa bir annenin göğsünde ağlamanın güzelliğinin ne olduğunu anladım. Yankı'nın beni sevip sevmemesi artık önemli değildi. O anda önemli olan tek şey

Yankı'nın annesinin bana gösterdiği sevgiydi.

Yol boyunca arabada uzun bir süre benim hıçkırıklarım duyuldu. Sonunda eve geldiğimizde yavaşça arabadan indim. Annesi "Gel kızım," diyene kadar arabanın yanında bekledim. Onlar da benim kadar şaşkın ve üzgündüler.

Eve girdiğimizde, annesi mutfağa giderek Yankı'nın babasıyla beni yalnız bıraktı. Kahverengi gözleriyle bana bakan adam, karşımdaki koltuğa oturdu. İkimiz de sessizdik. Üzüntüden ve şaşkınlıktan ne konuşacağımı bilmiyordum. Sonunda Yankı'nın babası söze girdi.

"İçinde bulunduğumuz durumun senin için ne kadar kırıcı olduğunu biliyorum Ada. Ama sabır her şeyin başlangıcıdır. Sen onlara bunca yıl dayandığına göre sabırlı biri olmalısın. Burada asla oradaki muameleyi görmeyeceksin. Bu evin gelini olarak oradan geldin ve artık bizim kızımız olarak kalacaksın. Kendini burada sığıntı gibi görmeni ne ben isterim ne Roseline. O her zaman bir kızı olmasını çok istedi ama Allah bize Yankı'dan başka çocuk vermedi Ada. Sen bizim için hep istediğimiz kız çocuğu olacaksın."

Onun bu şekilde konuşması içimden taşan acıyı tekrar tetikledi. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Yankı'nın annesi elinde tepsiyle geldi. "Ağlamaktan perişan oldun Ada. Lütfen yapma kızım."

O kadar içten söylenmiş bir kelimeydi ki; *kızım.*

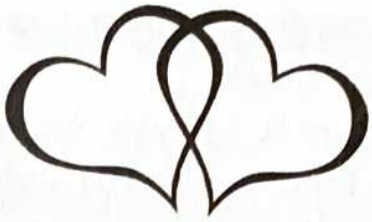
O an bir annem olduğunu hissettim. Sessizce çaylarımızı içtik. Bir süre sonrada Yankı'nın annesi beni kalacağım odaya çıkardı.

Yıllarca kaldığım o küçük, havasız odadan sonra burası oldukça geniş ve güzeldi. Eşyalarımı bir kenara bıraktım ve yatağın üzerine oturdum. Yankı'nın yaşadığı evde kaldığıma inanamıyordum. Tüm bunlar bir rüya değildi. Artık buradaydım ve Yankı'nın taktığı yüzük hâlâ parmağımda duruyordu. Uzun bir süre parmağımdaki tek taşa baktım. Benim için alınmış olmasa da şu anda benim parmağımda duru-

yordu. Yüzüğü parmağıma takan adam beni düşündüğüm anlamda sevmese bile bana değer verdiğini hep göstermişti. Onun Duru'yu o adamla gördüğü zamanki gözleri gözümün önünden bir türlü gitmiyordu ama benim sevgim her ikimizi de içine alacak kadar büyüktü.

Bir gün Yankı beni sevecekti. Tek yapmam gereken o güne kadar benim ona duyduğum sevgiyle yaşamak olacaktı. Gözlerindeki o üznü silecektim. Çok mutlu olabilirdik. Bunun için zamana ihtiyacımız olduğunun farkındaydım ama mutlu olacağımıza emindim.

O gece sabaha kadar onun ne düşündüğünü merak ettim. Sağ elime takılan yüzüğü sol elimle sardım. Gün gelecekti, bütün acıları ve yaraları birbirimize duyduğumuz sevgiyle arkamızda bırakacaktık.

ON BİR

Sabahın ilk ışıkları ile başka bir evde ve başka bir yatakta uyanmanın şaşkınlığı kısa zamanda yerini derin bir endişeye bıraktı. Günün aydınlığı tüm gerçekleri gözler önüne sermiş gibiydi. O anda tüm bunları kabul ettiğim için hata yaptığımı anlamıştım. Böyle bir evliliği istemediğime karar vermiştim. Yıllarca sevgisiz yaşamış biriydim ve evleneceğim adamın da beni sevmediğini biliyordum. Tüm bunları Yankı'nın ailesiyle konuşup eve dönmeliydim. Bu doğru değildi. Yankı'yı, sevgisiz bir evliliğe mahkûm edemeyecek kadar çok seviyordum. Bana yaptığı evlilik teklifinin gerçek olmadığını, Duru'nun önünde gururunu kurtarmak için yapıldığını anlayabilecek kadar akıllıydım. O anda söylediklerinden ve bana davranışlarından etkilenerek teklifini kabul etmiştim ama şimdi düşündüğümde bunun yanlış olduğunu görebiliyordum.

Giyinerek aşağıya indim. İnsanları zor durumda bırakmayacaktım. Yankı'nın annesi ve babası bana dün akşam ne kadar iyi insanlar olduklarını göstermişlerdi. Ama onların istediği gelin ben değildim. Onlar Duru'yu istemeye gelmişlerdi. Ben o ana kadar akıllarında bile yoktum. Merdivenin başında beni annesi karşıladı.

"Günaydın Ada."

"Günaydın efendim."

"Kahvaltıyı terasta hazırladık. Bize katılmak ister misin?"

"Tabii."

Terasa çıktığımızda Yankı'nın babası gazete okuyordu.

Karısını ve beni gördüğünde gazeteyi katladı ve bana, "Günaydın," dedi gülümseyerek.

Masaya oturduğumda bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Sonunda konuşan Yankı'nın babası oldu. "Bugün bir usta getireceğim eve. Senin kaldığın odayla Yankı'nın odasını birleştirip içine bir de banyo eklemek istiyorum."

O kadar dalmıştım ki bunu bana söylediğini sonradan anladım. Çatalımı masaya bırakarak karşımda oturan ve bana sevgiyle bakan insanlara baktım. O kadar uzun zamandır bana böyle bakan olmamıştı ki bir an ne diyeceğimi unuttum ama tüm bu işlere kalkışmadan önce, aldığım kararı onlara bildirmem gerekiyordu.

"Zahmet etmeyin efendim. Dün akşam için size minnettarım ama bu evliliğin yanlış olduğunu düşünüyorum."

"Yanlış mı?" diyen kadına baktım.

"Evet. Yankı beni istemiyor O anda yaptığı evlilik teklifini kabul ederek onu zor durumda bırakmak istemiyorum. Onun için de benim vazgeçmem daha doğru olur diye düşünüyorum. Bugün eşyalarımı alıp geri giderim."

Karşımda oturan karı koca önce birbirlerine sonra da bana baktılar. "Ada," diyerek gözlerimin içine baktı Salih Bey. "Biliyorum, bu gerçekten bir genç kızın istediği evlilik teklifi değildi ama artık o evde rahat edeceğini sanmıyorum. Dün akşam imzaladığın kâğıtları hatırlıyor musun?"

"Evet efendim, hatırlıyorum."

"Anladığım kadarıyla bunca sene sana bakmaları karşılığında onları imzalamanı istemişti dayın. Onlar istediklerini aldılar. Bundan sonra seni eve kabul edeceklerine ihtimal vermiyorum. Tekrar oraya gitmen doğru değil."

"Başka gidecek yerim yok," diyerek başımı önüme eğdim. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtmıştı.

"Burası var Ada," diyen Yankı'nın annesine baktım. Uzanarak masanın üzerinde duran elimi tuttu. "Burası artık senin evin sayılır. Yankı'nın aklının karışık olduğunu kabul

ediyorum ama ona zaman verirsen birlikte mutlu olacağınızı hissediyorum."

"Çok iyisiniz ama Yankı yıllardır Duru'yu seviyor. O sevgiyi görerek büyüdüm ben. Bunun bu kadar kısa sürede değişeceğini sanmıyorum."

"Sen de onu seviyorsun Ada."

Bunu söyleyen kadına baktım. Söylediklerini inkâr edebilirdim. Tam bunu yapmak üzere ağzımı açmıştım ki elini kaldırarak sözümü kesti. "Bunu görebiliyorum. İnkâr etmen kendini kandırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Yankı'nın beni sevmediğini unutuyorsunuz ama."

"Unutmuyoruz ama seni seveceğine inanıyoruz."

"Seni Yankı ile zorla evlendiremem Ada. Bunu senin de istemeni arzu ederim. Bazen hayat sana farklı yollar açar. Kader sizin birlikte olmanızı istedi. Şu anda buradaysak belki de bu sizin kaderinizdir."

Bir şey demedim. Ne diyeceğimi de bilmiyordum. Burada geçirdiğim birkaç saat bile tüm ömrümü geçirdiğim o evden çok daha iyiydi. Önümdeki tabaktan başımı kaldırdığımda bana gülümseyerek bakan çifti gördüm. Yankı'nın annesi hâlâ elimi tutuyordu ve o sıcaklık yüreğime kadar işlemişti. İlk defa kalbim ısınmış ve bir yere ait olduğumu hissetmiştim. Bu hissi nasıl görmezlikten gelebilirdim?

Suskunluğumu, söylediklerini onaylamış olmama verdikleri için babası bana bakarak gülümsedi. "Hadi kahvaltımızı bitirelim, birazdan usta gelir."

Birkaç saat sonra Salih Bey odalarda nasıl bir değişiklik istediğini söyledi. Akşama doğru da eve birçok insan geldi ve iki odadaki eşyaları topladı.

"Bu akşam alt kattaki odada kalman sorun olmaz, değil mi Ada?"

"Olmaz efendim."

O akşam yatağa yattığımda, hâlâ verdiğim kararın doğru olup olmadığını sorguluyordum. Akşamüzeri Yankı'nın ba-

bası, dayımın ve ailesinin İstanbul'a gittiğini söyledi. Artık istesem bile gidecek bir yerim yoktu ve ben de bunu istemiyordum. Bu insanların arasında bir gün bile yaşamak hayatımın ne kadar boş ve sevgisiz geçtiğini bana göstermişti. Belki de tüm endişelerimi unutmam ve bana verilen bu şansı kullanmam gerekiyordu. Bana kendimi ilk defa önemli biri gibi hissettiren bu aileyi bırakmak istemiyordum. Bunları düşünürken uykuya yenik düştüm.

Ertesi sabah ustalar erkenden gelmiş, evin içinde bir kargaşa yaşanmaya başlanmıştı. Yankı'nın annesi kahvaltıdan sonra bana hazırlanmamı söyledi. Benim bakışlarımı fark ettiğinde gülümseyerek yanıma geldi.

"Seninle bugün İzmir'e gidelim."

"İzmir'e mi?"

"Evet, hem alışveriş yaparız hem de bu gürültüden kurtulmuş oluruz."

İzmir'e ilk defa gidecektim. Yıllardır burada olmama rağmen Ayvalık ve çevresinden başka hiçbir yere gitmemiştim. Üstümdeki giysilerden başka bir şeyim yoktu. Utanarak, "Ben hazırım," dedim.

Bir saat sonra arabaya binmiş, İzmir'e doğru yola çıkmıştık. Yankı'nın annesiyle ilk defa yalnız kalıyordum. Bana karşı o kadar samimiydi ki sanki yıllardır onların yanında yaşıyormuşum gibi hissettim. Yüreğim sevgiye o kadar açtı ki en ufak bir ilgi bile yüreğimi tarif edilmez bir mutlulukla dolduruyordu. Onunla sohbet etmek beni rahatlatmıştı. Ona biraz yaşadığım hayattan bahsettim. Okumak istediğimi ama dayımın ve yengemin buna nasıl engel olduğunu anlattım. Elini kucağımda duran elimin üstüne koydu.

"Artık bambaşka bir hayatın olacak Ada. Okumak istersen, bunu destekleyeceğim. Yankı'nın da sorun çıkaracağını sanmıyorum. Yankı ile bize ilk geldiğin günü hatırlıyor musun? Kimsesiz'i getirmiştin."

"Evet."

"O zaman Yankı'nın sana ne kadar değer verdiğini gördüm. Ona biraz zaman tanı. Sevgi ve sabır her kapıyı açar. Hiç kimse kendisini seven birine karşı kayıtsız kalamaz. Onu seviyorsun değil mi?"

Başımı ona doğru çevirdim. O da bana bakıyordu. "Evet," diye mırıldandım.

"O zaman mutlu olacağınıza eminim. Ben sevgi için her şeyi arkamda bıraktım. Ülkemi, arkadaşlarımı ve en önemlisi annemi. Şimdi geldiğim durumda *keşke* dediğim şeyler var ama kocam için asla böyle düşünmedim. Annemi ikna edebilmeyi çok isterdim. Yıllardır onu görmüyorum. Özlemin ne olduğunu benden başka hiç kimse bilemez gibi geliyor bana ama senin de yüreğinde özlemlerin olduğunu biliyorum."

"Evet, var. Ben de ailemi çok özlüyorum ve o kadar küçüktüm ki onları kaybettiğimde artık fotoğraflara bakmadan onları hatırlamıyorum. O kadar az fotoğrafları var ki elimde. Yıllardır onları unutmamak için annemin yazdığı günlükleri okuyorum. Her bir satırını ezberledim ama yine de onun el yazısıyla yazdığı o günlükleri okumayı seviyorum. Mutlu bir çocuk olduğumu hatırlıyorum. Bazı geceler onların kollarında olduğumu rüyalarımda görüyorum, yüzler yok, silinmiş ama o sıcaklığı hissediyorum."

"Biliyorum Ada. Ben de babamı ve ablamı kaybettiğimde on yaşındaydım ve annemden başka kimsem yoktu. Salih'i ilk gördüğüm an sevdim. Hani ruh eşi diye bir şey olduğunu söylerler ya, işte Salih benim ruh eşimdi. Onu bırakıp buralardan gidemedim. Annemin karşı çıkacağını biliyordum ama birkaç yıl sonra beni affedip tekrar onu görebileceğimi düşünüyordum. Fakat hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. Annemi tam yirmi yedi yıldır görmüyorum. Kalbimin bir yerinde hâlâ büyük bir acı var."

"Üzgünüm."

"Biliyorum ama yine de ben senden daha şanslıyım. Görmesem de onun yaşadığını biliyorum. Nefes aldığını bilmek

bile bana yetiyor. Bir gün onu göreceğime dair umudumu hiç kaybetmedim."

"Evet, benden daha şanslısınız. Benim bu umudum bile yok."

"Burada olduğun için çok mutluyum Ada. Yankı ile evlenecek olmandan da. Endişelenmeni istemiyorum."

Gülümsedim. Onunla konuşmak sanki hasretini çektiğim annemle konuşmak gibiydi. Huzurlu ve sevgi dolu.

Bana İzmir'i gezdirdi. Üzerimize yeni giysiler aldık ve sonunda bir butiğin önünde durduğumuzda ona doğru döndüm. Roseline masmavi gözleriyle bana baktı. "Her genç kız evlenirken gelinlik giymeli," dedi.

"Gerek yok efendim. Yankı'nın bunun farkına bile varacağını sanmıyorum."

"Onun için değil Ada, bu senin için," diyerek butiğe girdiğinde ben de arkasından girdim. Heyecandan bacaklarım titriyordu. Yankı'nın annesi o kadar çok şey almıştı ki gelinlik hiç düşünmediğim bir şeydi.

Önüme konulan gelinliklere baktım. Ellerimi kumaşın ve dantellerin üzerinde gezdirdim. Sonra içlerinden birini denemek için Yankı'nın annesine döndüm. Gülümseyerek bana bakıyordu. Gelinliği üzerime giydiğimde deneme odasında uzun bir süre kendime baktım. Aynaya yansıyan kız çok mutlu görünüyordu. Dışarı çıktığımda Yankı'nın annesi gülümseyerek baktı.

"Çok güzel oldun Ada."

Kollarımı açıkta bırakan ve beline kadar dantel işlemeleri olan gelinliğe aynada tekrar baktım. Eteği bel kısmından itibaren bollaşarak aşağıya doğru iniyordu. Butik görevlisi gelinliği bedenime göre ayarlamaya başladığında Roseline, "Beğendiysen bunu alalım ama başka denemek istersen bakabiliriz," dedi.

"Teşekkür ederim, bunu beğendim."

Bunun üzerine, "O zaman bunu alıyoruz," diyerek görev-

liye döndü. "Düğünümüz çok yakın bir tarihte. En erken ne zaman alabiliriz?"

"Bir hafta içinde hallederiz."

Gülümseyerek bana bakan Yankı'nın annesine ben de gülümsedim. Yakın olan düğünün tarihini tam olarak bilmiyordum ama kısa süre içinde öğrenecektim. Benim huzursuzluğum tüm bunları Yankı ile konuşamamaktı. Onu o akşamdan sonra görmemiştim ve hâlâ benimle evlenmek isteyip istemediğini bilmiyordum.

Gelinlikçiden çıktığımızda Ayvalık'a doğru yola çıktık. Arabadaki sessizlik beni rahatsız etmeye başlamıştı. Konuşacak çok şeyim olmasına rağmen ben de sessiz kalmıştım. Aklımda bunca soru varken huzursuzluğum beni iyice germişti. Tek bir kişiyi düşünüyordum, o da Yankı'ydı. Onunla konuşmalı ve ne istediğini öğrenmeliydim.

Birkaç gün sonra evdeki tadilat sona ermişti. İki odayı birleştirerek oldukça büyük bir oda yapmışlardı. İçine büyük bir banyo da eklenmişti. Odanın ortasına yeni çift kişilik bir karyola konduğunda odanın ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Yankı'nın annesi ne istediğimi sormasına rağmen hiçbir şeye karışmak istemedim. Hâlâ bu evliliğin doğru olmadığını düşünüyordum. Son anda Yankı'nın vazgeçtiğini söylemesini beklediğimden, onun odasına karışmak istemedim.

Benim için en üzücü şey, günler geçtikçe Yankı'nın annesine ve babasına alışmam olmuştu. Buradan gittiğimde onları çok özleyeceğimi biliyordum. Bana şimdiye kadar hiç kimsenin davranmadığı gibi davranıyorlardı. Gösterilen ilgiye o kadar alışmıştım ki içten içe Yankı'nın verdiği karardan vazgeçmemesini ve bu evliliğin gerçekleşmesini istiyordum.

Hafta sonu geldiğinde Yankı'nın annesiyle terasta oturmuş, kahve içiyorduk. Ona Yankı'yı sormak istememe rağmen nereden başlayacağımı bilmediğim için sessizdim.

"Pazartesi bir doktora gidelim mi Ada?"

"Doktora mı?"

"Evet, gözlerin o kadar güzel ki o güzelliği gözlüklerin arkasına saklamamalısın."

"Teşekkür ederim ama kendimi bununla daha rahat hissediyorum."

Gülümseyerek bana baktı. "Bundan emin değilim. Sanki saklanıp kaçmak ister gibisin."

Ben de ona gülümsedim. "Biraz da öyle."

"Burada saklanmanı istemiyorum. Çekingen olmanı da istemiyorum. Artık bu ev senin evin sayılır. Şu anda burada Yankı ve sana bir oda hazırladık ama ileride kendi evinize çıkabilirsiniz."

"Teşekkür ederim efendim. Her şey çok güzel ama ben biraz huzursuzum."

"Neden Ada?"

"Yankı'dan hâlâ bir ses çıkmadı. Bu evliliği isteyip istemediğini bilmiyorum. Bu kadar sessiz olması beni geriyor. Vazgeçtiğini düşünüyorum."

Roseline bir süre yüzüme bakarak kahvesinden bir yudum aldı. Sessizliği beni onaylar gibiydi. Sonunda konuştuğunda onun da bundan emin olmadığını anladım. "Yankı çiftlikte kalıyor. Babası orada kalmasını istedi. Şu anda herkes, hiç işleri yokmuş gibi bu olayı konuşuyor ama bir süre sonra her şey unutulacak."

"Biliyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor."

"Duru bir karar verdi ve kendi hayatını nasıl yaşamak istediğini belirledi. Yankı'nın bunu atlatması zaman alacak ama sen yanında olduğunda her şeyin daha iyi olacağına inanıyorum ben Ada."

"Keşke ben de inanabilsem efendim ama çok huzursuzum."

"Biliyorum. Keşke senin içini rahatlatacak bir şeyler söyleyebilsem ama inan bana ne diyeceğimi ben de bilmiyorum."

Ben de bilmediğim için sustum. Olaylar o kadar hızlı ge-

lişmişti ki ne düşüneceğimden bile emin değildim. Belki de her şeyi akışına bırakmalıydım.

Hafta başında bir göz doktoruna giderek lens aldık ve ben o çirkin gözlükten kurtuldum. Aynaya iyice yaklaştım ve gözlerime baktım. Gerçekten de renkleri çok güzeldi ama Yankı ve onun ailesi dışında hiç kimse gözlerimin içine bakarak konuşmadığı için bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu yıllar içinde unutmuştum.

Bir süre sonra evdeki işler bitmiş ve düğün günü gelip çatmıştı. Gelinliği giyerek aynanın önünde bekliyordum. Saçlarım yapılmış ve saçlarıma küçük çiçekler takılmıştı. Annemle babamın beni bu halimle görmesini çok isterdim. Kızlarıyla gurur duymalarını ve biraz endişeli olsam da kalbimin heyecanla attığını bilmelerini isterdim ama bunun mümkün olmadığının farkındaydım.

Kapı açıldığında elinde gelin buketiyle Yankı'nın annesi girdi ve bana doğru yürüdü.

"Ne kadar güzel olmuşsun Ada."

"Teşekkür ederim."

"Harika görünüyorsun. Şu anda Yankı'nın seni görmesini o kadar çok isterdim ki."

"Çok heyecanlıyım. Bayılmam umarım," diye mırıldandım.

"Gideceğimiz uzun bir yol var. Biraz heyecanını azaltalım," diyerek mutfağa doğru yürüdü ve iki kadehle geri geldi.

"Biraz şarap ikimize de iyi gelir. Ben de en az senin kadar heyecanlıyım. Yılların bu kadar çabuk geçtiğini anlamamışım."

Roseline kendininkini içtikten sonra ben de benim kadehimi dudaklarıma doğru götürdüm. Belki bu, heyecanımı biraz olsun dindirirdi. Kadehteki şarabı içtikten sonra onu masanın üzerine koydum ve aynaya son kez bakarak, "Ben hazırım," dedim.

Dışarıda bizi bekleyen arabaya bindik. Yankı'nın baba-

sı erkenden çiftliğe gitmişti ve ben de annesiyle gidiyordum. Yol bana mı uzun gelmişti yoksa içimdeki heyecan mı bunu tetiklemişti bilmiyorum ama yolculuk bir türlü bitmek bilmemişti. Sonunda büyük bir kapıdan içeri girdiğimizde avuçlarımın içinin terlediğini ve içtiğim o içkinin başımı döndürdüğünü fark ettim. Heyecanım evi gördüğünde daha da artmış ve baş dönmesine bir de mide bulantısı eklenmişti. Arabadan indiğimde kapının önünde toplanan kalabalığın alkış sesleri mide bulantımı daha da tetiklemiş gibiydi. Yankı'nın annesi elimi tutmasa düşebilirdim. Bu kadar heyecanla bu günün akşamını görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Dizlerim ve ellerim titriyor, kalbim deli gibi çarpıyordu.

İçeri girdiğimde merdivenlerin önünde Yankı'nın dikildiğini gördüm. O geceden sonra onu ilk defa görüyordum. Bir süre hiçbir şey söylemeden, dikildiği yerden bana baktı. Yüzündeki garip ifadeye baktığımda benimle evlenmek istemediğini anladım. Evlenecek bir adam gibi durmuyordu. Gözleri gözlerimi bulduğunda onda hiç görmediğim o soğukluğu hissettim. Hep sımsıcak bakan Yankı bu kez buz gibi bakıyordu.

Gözlerimi ona dikmiştim. Ne düşündüğünü, şu anda beni karşısında gördüğünde ne hissettiğini ve benim yerimde Duru'nun olmasını isteyip istemediğini bilmek istiyordum. Belki de tüm bunları düşünmemem gerekiyordu ama şu anda burada dikiliyor olmak yıllardır hayalini kurduğum ve Yankı'ya kavuşacağım o günün hayaline hiç benzemiyordu.

"Belki biraz konuşmak istersiniz?" diyen annesi ve yanındakiler dışarı çıktığında heyecanım daha da arttı. Artık onunla yalnızdık. İlk defa Yankı ile yalnız kalmak istemediğimi fark ettim. Bakışları beni iyice huzursuz etmişti. Buraya kadar gelmiştik. Onun vazgeçmeyeceğini biliyordum. Beni yüz üstü bırakmayacaktı ama bu evliliği en az benim kadar onun da istemesini istiyordum.

Yankı hiçbir şey demeden şöminenin yanındaki kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. Bense hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Sonunda onun yanındaki boş yere oturdum. Ben konuşmadan konuşmayacağını anlamıştım. Bu işi daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Yankı'yı seviyordum. Ben ona sadece sevgimi vermek istiyordum ama ona baktığımda acı verdiğimi görmüştüm. Biraz sonra ona duymak istediği şeyi söyledim. "Eğer istemezsen vazgeçebiliriz Yankı. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Bunu söylediğim anda derin bir nefes aldı. Yüzündeki o gergin ifade yerini rahatlamaya bırakır gibi oldu. Bundan sonra bir şey demesine gerek yoktu. Bu evliliği istemediğini anlamıştım. Yıllar içinde onun yüzündeki her ifadeyi ezberlemiştim. Hâlâ onun yüzüne bakıyordum. O da bana bakıyordu. Gördüğüm sadece ifadesiz bir çift gri gözdü. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir duygu göstermiyordu bu gözler. Bunlar Yankı'nın gözleri değildi. Sanki yabancı birine aittiler. O gözlerde gördüğüm sadece yoğun bir acıydı. Bunun dışında hiçbir duygu yoktu. Artık yanından kalkmalı ve geldiğim arabaya binerek buradan gitmeliydim.

"Beni seviyorsun ve ben de seni sevebilirim. Çok mutlu olabiliriz Ada," dedi.

Duyduklarım karşısında şaşkınlıkla ona baktım. Yüzü ne kadar umutsuz olsa da kelimelerinde umut vardı. Keşke dudaklarının söylediği o güzel kelimeleri gözleri de söyleyebilseydi.

"Beni istiyor musun Yankı?" diye sordum ona. Bu evliliğe evet demem için bir şeyler daha duymaya, biraz daha umut etmeye, kalbimi ısıtmaya ihtiyacım vardı. Onun vereceği cevaba odaklandım ama cevap hemen gelmedi.

"İstiyorum."

Gelen cevap inandırıcılıktan çok uzaktı. Onun da en az benim kadar aklı karışıktı. Biraz daha konuşursam aklını toplamasına yardım edebilirdim.

"Belki Duru geri gelir, o zaman bu yaptığına pişman olursun."

"Sence döner mi?"

"Bilmiyorum."

Derin bir nefes aldı. Sonra da bana döndü. Bense hâlâ ona bakıyordum. "Gelse bile bu saatten sonra benim için değişen bir şey olmaz, Ada."

Söylediği cümleye kendi de inanmıyormuş gibiydi. "Sen benimle evlendiğine pişman olur musun?"

"Bilmiyorum. Beni sevmiyorsun. Evleneceğim kişinin beni sevmediğini bile bile evlenmek istemem."

"Bana izin verirsen seni sevebilirim Ada."

Kelimeler beynimde dolanırken kalbim tekrar kanatlarını çıkarmış ve çırpmaya bile başlamıştı. Bu kelimeler beni benden almıştı. Beni sevmek için benden izin mi istiyordu? Ona bu izni çoktan vermiştim. Gözlerimin içine sıcacık baktığı anlarda ona o izni vermiştim. Saçlarımı okşadığında, bana çok güzel olduğumu söylediği anda o izni vermiştim. Hangi izinden bahsediyordu? Ben ona tam on üç yıldır o izni veriyordum. Beni sevmesi için bekliyordum. Beni sevmediğini biliyordum. Ne beni seviyordu, ne de bana âşıktı. Benimle evlenerek ne elde edeceğini bile bilmiyordum. Ona bakarak aklıma gelen soruyu sordum.

"Neden benimle evlenmek istiyorsun?"

"Seni çok mutlu edebilirim. Her istediğini sana verebilirim Ada. Bunu bir düşün."

Ne istiyordum ben?

Tek bir şey istiyordum: Beni sevmesini. Büyük olasılıkla bunun haricinde her şeyim olacaktı, tek istediğim olan sevgisi dışında.

"Mutlu olmak istiyorum Yankı. Hayatım boyunca mutlu olmadım. Hep başkalarının mutluluğuna baktım. Mutsuz bir hayat yaşamak istemiyorum. Birlikte mutlu olamamaktan korkuyorum."

"Bu risk seni seven biriyle de var, biliyorsun değil mi?"

Evet, vardı ama bir evliliğe bu şekilde başlanmaması gerektiğini biliyordum. En mutlu olmaları gereken günde gelinle damat bu kadar mutsuz olmamalıydı.

"Evet," diye mırıldandım.

"Hem sevgi nedir ki? Bazen sevdiğin biriyle de evlenemezsin. Bak Ada," diyerek benden uzaklaştı. "Sana yalan söylemek istemiyorum ama seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Benimle evlendiğine pişman olmazsın. Benim tekrar sevebilmem için biraz zamana ihtiyacım var sadece."

"Sana istediğin kadar zaman verebilirim Yankı."

Gözlerimiz birleşti. Söylediklerine kendisi de inanmadığı halde beni ikna etmeye çalışıyordu.

Ben yıllarca bu anı beklemiyor muydum?

Onu yedi yaşından beri seviyordum. Yıllar içinde bu sevgi azalacağına artarak devam etmişti. Artık her dakikam onu düşünerek geçiyordu. Her anımda o vardı. Ondan yıllarca uzak durmuştum. Peki, beni sevmeyen bir adamla yaşayabilir miydim? Onun bir başkasını düşündüğünü bile bile mutlu olabilir miydim? Ya bir gün tüm bunlar bana yetmezse ne olacaktı? Ya her şeye rağmen beni sevmezse? Duru gittiğine pişman olup geri dönerse? O zaman ne olacaktı? Beni bırakıp ona gidecek miydi? Tüm bunlar kafamın içinde dolanırken ona ne diyeceğimi bilemedim.

Sustuğumu gördüğünde bana doğru yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak konuştu. "Mutlu olacağız, sana söz veriyorum."

Verdiği sözün güvenilir olacağını biliyordum ve ben bir kez daha sevdiğim adamın sözüne güvenmeyi seçtim. Yerimden kalkarak annesinin hazırladığı odaya çıktım. Pencerenin önüne gittim ve tülü araladım. Bir süre evden çıkan Yankı'ya baktım. Bahçede bir kadınla konuşuyordu. Bakışlarımı ondan ayırarak yavaşça tülü bıraktım ve arkamı döndüm.

Bu evlilikte mutluluk olmayacaktı. Bunu ben görebiliyor-

dum. Bunu Yankı da görüyordu ve tüm bunlara rağmen yine de burada evlenecektik. Çünkü vazgeçmek için her ikimiz için de çok geçti.

Yüreğimde korkularla, odada öylece durarak birinin gelip beni almasını beklemeye başladım. Bahçede çalan müzik kulağıma kadar geliyordu ve bu benim düğün günümdü ama içimde ne mutluluk vardı ne de keyif. Sadece kopkoyu bir hüzün tüm bedenimi kaplamıştı.

Kapı açıldığında aynanın önünde dikiliyordum. Birden aynaya yansıyan Yankı'yı görünce irkildim. Kapının önünde durmuş, bir eli kapı kolunda, bana bakıyordu.

"Hazır mısın?"

"Evet."

Olduğu yerden kımıldamayınca ona doğru yürüdüm. Kapının önünden çekildi ve ben de odadan çıktım. Merdivenin başına kadar yürüdüm. Bir an merdivenleri tek başıma inmeyi düşündüm. Hatta kapıdan çıkıp hiç arkama bakmadan buradan çekip gitmek bile aklıma geldi. Yine de o ilk basamağa bir türlü ayağım gitmedi. Ona doğru döndüm. Hâlâ kapının önündeydi. Bana doğru yürüdü ve elimden tuttu. Kalbim o anda çırpınmaya başladı. Merdivenlerin sonunda geldiğinde kapıdan çıkmadan önce durdu. Bana döndü, ona gülümsedim. Kapıyı açtı ve kalabalığa doğru yürüdük.

Sonunda evlendik ve Yankı birden, benden uzaklaşır gibi yanımdan ayrıldı. Annesinin zoruyla benimle birkaç dakika dans etti. Bense tanımadığım bir sürü insanın arasında yüzümdeki sahte gülümsemeyi koruyarak orada öylece kalakaldım.

Artık Yankı'nın karısıydım ve o da benim kocamdı. Fakat kocamın nerede olduğunu bilmiyordum. Bana ayrılan yerde oturmuş, eğlenen insanlara bakıyordum. O anda dokunsalar ağlayacak gibiydim. Tüm bunlara evet dediğim için önce kendimden, sonra verdiği sözleri tutmayacağına emin olduğum Yankı'dan nefret ettim.

Babası beni gördüğünde yanıma geldi. Elindeki kadehi bırakarak, "Gelinler her zaman mutlu olmalıdır Ada," dedi.

"Mutluyum efendim."

"Hiç öyle durmuyorsun. Belki biraz endişelerini unutman gerekiyor. Bu seni rahatlatır."

"Teşekkür ederim."

Yanımdan ayrıldığında önümde duran kadehi dudaklarıma götürdüm. Rakının keskin anason kokusu bir an burnumu buruşturmama neden olmuş, tadı da hoşuma gitmemişti. Yine de bardaktaki rakıyı içtim. Aksi halde endişeden ölebilecekmiş gibi hissediyordum kendimi.

Bir süre sonra hafif bir baş dönmesi ve rahatlığın bedenimi sardığını hissettim. Yankı'yı gördüğün anda ona gülümsedim. Bütün düğün boyunca benden uzak durmuş olmasına rağmen onu görmek bana her zaman mutluluk veriyordu. Yankı babasıyla konuşuyordu.

İnsanlar gitmeye başladıklarında ben de artık kendimi yorgun hissetmeye başlamıştım ve bir an önce eve gitmek istiyordum. Annesi yanıma geldiğinde son giden konukları da uğurladık ve arabaya doğru yürüdük. Annesi öne bindi, ben de arkaya geçerek oturdum. Yine geldiğimiz gibi gideceğimizi düşünürken Yankı arabanın kapısını açarak yanıma bindi. Babası da direksiyona geçtiğinde eve doğru gitmeye başladık. Hiç kimse konuşmadı ve benim de konuşacak halim yoktu. Mide bulantısı ve baş dönmesi artınca gözlerimi yumarak başımı koltuğa dayadım. Yine de dudaklarımda bir gülümseme vardı.

Eve geldiğimizde arabadan inecek gücü kendimde bulamadım. Yankı'nın annesi kolumdan tutarak arabadan inmeme yardım etti. Eve girmeden önce bahçede duran Yankı'ya baktım. Elleri ceplerinde, babasının yanında dikiliyordu. Sanki benim orada olmam onun umurunda bile değildi.

Arabadan eve doğru yürürken üzerime birkaç yağmur

damlası düştü. Bulunduğum durum o kadar kötüydü ki hava bile yaşadığım hayal kırıklığına ağlıyordu sanki.

Eve girdiğimde annesi yüzüme baktı. Gözlerim dolmuştu. Bunu gördüğü anda yüzünde oluşan hüzün gözlerimi daha da yaşarttı.

"Lütfen Ada, bugün senin en mutlu günün."

"Öyle olması gerekiyordu ama değil. Yankı'nın beni istemediğini biliyorum. Verdiği sözden dönmemek için benimle evlendi."

"Böyle düşünürsen daha çok üzülürsün Ada. Bu akşam yalnız kaldığınızda bunu aranızda çözeceğinize eminim."

Bir şey demedim. Konuşmaya başladığım an gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağımı biliyordum. Ben susunca o konuştu. "Birazdan annem gelecek. Sizi görmek istiyor. Ondan sonra hep beraber çiftliğe döneceğiz. İstersen biraz odana çıkıp dinlen."

Yalnız kalmayı gerçekten istiyordum ve bunun teklif edilmesi işime gelmişti. Yavaşça merdivenleri çıkararak Yankı ile odamıza girdim. Tadilattan sonra bu odada kalmamış, aşağıdaki misafir odasında kalmıştım. Tadilattan sonra odayı görsem de nedense bu odada olmak daha da huzursuz olmama neden olmuştu. Odanın ortasındaki büyük yatağa bakarak kapının önünde biraz dikildim ve pencereye doğru yürüdüm. Baktığım yerde deniz olduğunu biliyordum ama karanlık onu görmemi engelliyordu. Başımı cama dayayarak pencereye iyice yaklaştım. Yağmur yağmaya ve damlalar cama vurmaya başlamıştı.

Odanın kapısı açıldığında oraya dönmedim. Yankı'nın ne yüzünü görmek istiyordum ne de gözlerini. Beni istemediğini görmeye bu saatten sonra dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Bana bakar mısın Ada?"

Yavaşça ona doğru döndüm. Hâlâ kapının önünde dikiliyordu.

"Bakıyorum."

"Neden dışarıya bakıyorsun? Orada karanlıktan başka bir şey yok."

Bunu ben de biliyordum ama bulunduğum ortam da içimi aydınlatmıyordu. O anda bana verdiği sözü hatırladım. Beni mutlu edeceğine söz vermişti ama düğünümüz bile içer acısıydı. Onun verdiği sözleri tutmayacağını o anda anlamıştım. Onun yüzüne bakarken evlendiğime pişman olduğumu hissettim. Oysa o benim yedi yaşımdan beri sevdiğim ve ölene kadar seveceğim tek erkekti ama şimdi karşımda dursa da benden kilometrelerce uzaktı. O anda aklımda olan tek şey hayatın anlamsızlığı ve Yankı'nın ne yaparsam yapayım asla beni sevmeyeceğiydi.

"Hayat ne kadar anlamsız Yankı. Sevdiğin yok senin." Bunu söylediğim an, düşüncelerimi sesli ifade ettiğimi anlamıştım. Yankı hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordu. Sanki bu odadan içeri girdiği anda hayatının sonu olacak gibiydi.

"Ada, sen sarhoşsun."

Düğünde bir ara çakırkeyif olduğumu kabul ediyordum ama artık ayıktım. Mutsuz bir beraberlik için adım attığım bu odada yeteri kadar ayıktım. "Hayır değilim."

"Aşağıya inmeliyiz, büyükannem geliyor."

Hiçbir şey demeden ona doğru yürüdüm. Kapının önünden yana kaydı ve ben de merdivenin başına geldim. Ayağım eteğime takıldığı anda sendeledim. Yanıma gelerek elimi tuttu. O anda hissettiğim tek şey acıydı. Onun gözlerinde gördüğüm şeyse acıma. Aşağıya indiğimizde Yankı'nın büyükannesi gelmişti. Bizi el ele gördüğü anda gülümsedi. Belki de onun bakış açısıyla mutlu bir çift gibi görünüyorduk ama biliyordum ki Yankı'yı bıraksalar ilk işi arkasına bakmadan bu evden gitmek olurdu.

Yaşlı kadın, "Hep böyle olun yavrularım," dediğinde eğilerek büyükannenin elini öptüm. Eliyle yanını işaret edince

onun yanına oturdum. Yankı da aynısını yaptı ve o da benim yanıma oturdu.

"Bu ailede herkes evliliğinde çok mutlu oldu. Bütün dualarımı sizin de mutlu olmanız için yapacağım."

Büyükannenin edeceği dualar bu evliliği asla mutlu bir evlilik yapmazdı. Gök gürültüsü arttığında yağmurda hızını artırmıştı. Büyükanne endişeyle oğluna baktı. "Nasıl gideceğiz Salih? Bu fırtınada o yol tehlikeli oluyor."

"Burada kalırız anne, yeteri kadar odamız var nasıl olsa," diyen Yankı'nın babasıyla göz göze geldim.

"Hadi, siz bizi beklemeyin, odanıza çıkın."

Yerimden kalktım. Yankı'nın annesi gelip ellerimi tuttu.

"Bu evde olduğun ve ailemize katıldığın için çok mutluyuz Ada. Umarım sen de bu evde benim mutlu olduğum kadar mutlu olursun."

"Teşekkür ederim efendim."

"Artık bu resmiyeti bırakıp anne kız olabiliriz."

"Çok isterim."

"Ben de çok isterim. Kızım olmadığı için hayatımda hep bir kız çocuğun özlemini duydum ama artık o özlem bitti." Yankı'nın annesi bu sözlerin ardından beni yanaklarımdan öptü.

İlk tanıştığım anda bile Yankı'nın ailesinin özel insanlardan oluştuğunu anlamıştım ve şimdi bu hislerimde yanılmadığımı biliyordum. Annem ve babam öleli tam on altı sene oluyordu ve bu süre sonunda artık benim de ailem diyebileceğim insanlar vardı artık yanımda.

Gözlerim doldu ama ağlamayacaktım. Tek tek onlara baktım. Yankı'nın yardımı olmadan merdivenleri çıktım. Aynı odada olmak beni çok germişti ama artık evliydik ve aynı odada olmamız kaçınılmazdı.

Odanın ortasında dikiliyordum. Yankı kapıyı kapatmış ve yalnız kalmıştık. Birkaç adım atarak yatağın kenarına oturdum. O da ne yapacağını bilmezmiş gibi pencereye doğ-

ru yürüdü. Biraz önce bana ne gördüğümü sormuştu. Şimdi ben de ona sormak istiyordum bu yağmurda ve karanlıkta ne gördüğünü ama sormadım. Yankı ile aynı odada olmak aklımı karıştırmaya yetmişti. Hâlâ bana çok uzaktı ve yakınlaşabileceğimizi sanmıyordum. Onun bu geceyle ilgili hayallerini, sevdiği kızla evlendiği ilk geceyi merak ediyordum ama şu anda ben onun sevdiği kız değildim. Belki bir gün beni de Duru gibi sevebilirdi ama o gün bu gün değildi ve o günün ne zaman geleceği meçhuldü.

Bense Yankı ile bu kadar yakınlaşabileceğimi hayal bile edemezdim. Onunla ilgili kurduğum hayaller hep sınırlıydı, asla bu kadar ileri gidememiştim. Hatta evlenmek için bu evde yaşadığım iki hafta boyunca bile bu geceyi hayal etmemiştim. Çünkü Yankı'nın vazgeçeceğini düşünmüştüm, bu yüzden de kendime bunun hayalini kurmaya bile izin vermemiştim. O an bana bakan gözlerinde sevgi kırıntıları yoktu, gözlerinde gördüğüm tek şey acımaydı ve bu benim yüreğimi o kadar ağrıtıyordu ki onunla ne konuşacağımı bile bilmiyordum.

O anda annemin ve babamın arasındaki aşkı hatırladım. Günlüklerinde yazdıkları o mükemmel aşkı asla tadamayacağımı anladım. Gözlerim doldu ve gözyaşlarım akmaya başladı. Sesimi çıkarmak istemesem de hıçkırıklarıma engel olamadım. Yankı sesimi duyduğunda dışarıya bakmaktan vazgeçerek bana doğru döndü ve yanıma oturdu.

"Ne oldu Ada?"

Bunu söyleyiş tarzı sevdiğim Yankı gibiydi. Benimle ilgiliydi, bu gözyaşlarımın daha da akmasına neden oldu.

"Bir şey yok."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Ağladığını görebiliyorum Ada."

"Neler kaybettiğimi hatırladım."

Kucağımda duran elimin üstüne kendi elini koydu ve o

anda onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Sabırlı olmalıydım. Onun da beni seveceğine emindim. Sadece sabırlı olmalı ve beklemeliydim.

"Neler kaybettin?"

"Bir ailenin sıcaklığını, ilgisini ve sevgisini kaybettiğimi hatırladım. Aşağıda, anneni, babanı ve büyükanneni gördüğümde aklıma kendi ailem geldi."

Bana bakarak, "Onlar da artık senin ailen sayılır," dediğinde yine benim defalarca âşık olduğum Yankı olmuştu.

Bir anda elimi tutması mı yoksa bana yine o eski Yankı gibi davranması mı neden oldu buna bilmiyorum ama ona çocukluğumdan kalan bölük pörçük anıları anlatmaya başladım. Konuşmak rahatlamamı sağlamıştı. O kadar gergindim ki konuşarak bunu üzerimden atmak istiyordum. Nedense ona yangını anlatmaya başladım. Sessizce beni dinliyordu. Tüm o anıların içinde annemin ve babamın öldüğü o anıyı neden anlattığımı ben de bilmiyordum. Belki de bilinçaltında o küçük ve kimsesiz Ada'yı tanımasını istedim. Anlattıkça kendimi daha iyi hissettim. Bu gergin gecenin gerginliği sanki ortadan anlattığım her kelimeyle kayboluyor gibiydi. Susarsam yine o gerginliği yaşayacağımı düşünerek anlatmayı kesmedim. O geceyi tüm ayrıntılarıyla ona anlattım. Bitirdiğimde kendimi daha iyi hissettim.

"Çok üzgünüm Ada. Tüm bunları yaşadığını bilmiyordum."

Ona doğru döndüm. Gözlerimi ondan alamadım. Yıllar boyunca, ışığa çekilen pervaneler gibi ona çekilmiştim ve şimdi de o anlardan birini yaşıyordum.

İlgiyle sorduğu sorulara cevaplar verdim. Bu sanki aramızdaki buzdan duvarları eritmiş gibiydi. Ona dayımın beni amcamdan nasıl kopardığını bile anlattım. Yıllarca hiç kimselere söylemediğim ve dört duvar arasında yaşadığım tüm hayatımı sevdiğim tek erkeğe anlatıyordum.

Bana evlenme teklif ettiği akşam imzaladığım kâğıtla-

rı bile sordu. Ona hiçbir şeyin önemi olmadığını söyledim. Çünkü benim için önemli olan tek kişinin yanındaydım ve onun karısıydım.

Ona neden tekneleri sevdiğimi anlattım. Teknedeki doğumumu, annemi ve babamı anlattım. Evlendiği kızı tanımasını istiyordum. Onun korkularını bilsin istiyordum. Okulda ne kadar mutsuz olduğumu ve hayatın benim için onu tanıdıktan sonra güzelleştiğini bile söyledim. İlgiyle dinledi beni. En kötü günlerimde olduğu gibi teselli etti beni. İşte o zaman anladım. Ben ne olursa olsun Yankı'dan başkasını sevmeyecektim ve kalbime o kadar güveniyordum ki bir gün Yankı gerçekten beni sevecekti. Ne şekilde evlenmiş olursak olalım sonunda mutluluğu bulacağımıza inancım tamdı. Uzun zaman sonra ilk defa kendimi huzurlu hissettim. Ta ki Yankı, "Duru bunu neden yaptı Ada?" diye sorana kadar.

Bilmek istiyordu. Günlerce içini kavuran o olayın nasıl olduğunu bilmek istemesini anlıyordum. Ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ona yalan söylemeyecektim. Ben de Duru'nun nişanlandığı o adamın benim için geldiğini söyledim. Beni evde hizmetçi olarak tanıttıklarından bahsettim. Duydukları üzerine şaşkınlıkla bana baktı. Bunlar duymayı beklediği şeyler değildi ama gerçek buydu. Ben anlattıkça sinirlendiğini görüyordum. Biraz önce kendimi anlatırken oluşan o hava dağılmıştı. Sustuğumda artık kendimi tükenmiş gibi hissediyordum. Bir gün önce heyecandan yeteri kadar uyuyamamıştım ve bugünkü gerginlik sonunda beni bitirmişti. Yankı yanımda oturuyordu ama aklı burada değildi. Daha fazla oturur vaziyette duramadım ve başımı yastığa koydum. Gözlerimi kapadım. Kolumun üstünde elini hissettiğimde gözlerimi açarak ona baktım.

"Böyle olmaz Ada, üstüne rahat bir şeyler giy, sonra uyursun."

Üzerimde hâlâ gelinliğim varken rahat değildim. Ayağa kalktığım anda evin önünde bulunan elektrik direği patla-

dı. Dehşetle oraya doğru döndüm. O an aklıma gelen şey o yangın anı oldu. Bu bütün savunma duvarlarımı yıktı geçti. Korku yine o günkü gibi yüreğime geldi oturdu. Titremeye başladım. Bir yandan da gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Yankı halimi görmüş olmalıydı ki bana sarıldı ve asla unutamayacağım kelimeler döküldü dudaklarından.

"Korkma, ben buradayım."

Yıllar önce deniz kenarında bana sarılmasını hatırladım. Yine öyle sıcacık ve güven dolu kollarında kendimi kaybettiğimi düşündüm. Başımı sert göğsüne yasladım ve beni düşünen birinin kollarının sıcaklığının ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

"Hadi üstünü çıkar, biraz uyuman lazım," diyen sesi kulaklarıma dolduğunda ona gülümsedim. Benden biraz uzaklaştı ve elim gelinliğimin fermuarına doğru gitti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım arkama erişip fermuarı açamadım. Bana doğru geldi.

"Dur yardım edeyim."

Ona doğru döndüm. Fermuarı açtığı anda gelinlik omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibine düştü. Ondan kurtulmak için bir adım attım ve topuğum tüle takıldı. Düşmek üzereyken beni tuttu. Elleri çıplak bedenimi sararken bunun yanlış olduğunu hiç düşünmedim. O benim kocamdı. Sevdiğim adamdı. Ellerinin sıcaklığı tenimi yakarken beni öpmesini istedim. O duyguyu yaşamak istedim. Sevdiğim adamın olmak istedim.

Bana sarıldığında duvağıma yaptığı baskı ile tokalar canımı acıttı. Benden biraz uzaklaşınca tokalardan kurtulmak istedim. Elleri saçlarıma doğru gitti. "Ben yardım ederim."

Aylar önce Hasan Boğuldu'da saçlarımı açması ve saçlarım omuzlarıma dökülürken bana ne kadar güzel olduğumu söylemesi geldi aklıma. Beni yine öyle gömesini istedim. Saçlarımdaki tokaları tek tek çıkarırken öylece dudum. Kalbim deli gibi atarken bu sesi onun da duyduğuna emindim.

Ortalığı gündüz gibi aydınlatan şimşek irkilmeme neden olduğunda Yankı sutyenimin kopçasını açıyordu. Elleri tenimi alev gibi yakarken o anda tek istediğim oydu. Ellerim gömleğinin düğmelerine gitti. Tek tek onları açtım. Gözlerini benim gözlerimden hiç ayırmadı. Onun güneşten yanmış sert göğsüne baktım. Parmaklarımın uçları karıncalandı ama ellerimi uzatıp tenine dokunamadım. Üzerindekileri çıkardığı anda beni kendine doğru çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. Uzaklaştığımızda ona gülümsedim. Eğilerek dudaklarımı öptü. Bu onunla ilk öpüşmemdi. Daha doğrusu bir erkekle ilk öpüşmem. Hep mi bu kadar güzel oluyordu yoksa sevdiğin kişiyle mi bu kadar güzeldi bilmiyordum ama o anda kendimi uçuyormuş gibi hissettim.

İlk onun dudakları değdi dudaklarıma, ilk onun elleri dokundu bedenime. Biliyordum, bundan sonra hiç kimse olmayacaktı. Hiç kimse onun şimdi bana hissettirdiklerini hissettirmeyecekti.

Sevgisini kalbimin en kuytu köşelerine sakladığım ve her özlediğimde oradan çıkmasına izin verdiğim adamdı Yankı. O çocukluğumun yalnızlığı ve kimsesizliğinde hayatı yaşanabilir kılan umudumdu. Beni anladığını söyleyen ve beni her zaman koruyan adamdı.

Sevgimdi.

Ruhumdu.

Her şeyimdi.

Artık onu düşündüğümde önceden kendime izin vermediğim her şeyi düşünebilirdim. Dudaklarının baskısını hâlâ dudaklarımın üzerinde hissediyor ve kalbimin gümbürtüsünü bastıramıyordum.

Anın büyüsü içinde kaybolmuştum. Öpüşüne karşılık vermeye çalıştım. Ne kadar becerebildiğimi bilmiyordum ama kalbim kulaklarımda atıyordu. Beni yatağa yatırdığında gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Orada gördüğüm, şimdiye kadar Yankı'da görmediğim bir şeydi. Ne olduğunu adlandı-

ramadım ama gri gözleri koyulaşmıştı ya da loş ışıkta bana öyle geliyordu. Gözlerinde gördüğüm aşktı ya da benim büyük aşkımın yansımasını onun gözlerinde görüyordum. Ne olursa olsun, o anda hissettiğim tek şey bu adamı yıllardır sevdiğim oldu. Elleri bedenimde gezinirken dudakları da yüzümde geziniyordu.

Yıllarca onu başkasıyla görmenin yarattığı kalbimdeki parçalanma durmuş ve her bir parçası aşkla dolmuştu. Bu bambaşka bir şeydi. Onu seviyordum. Yıllarca sevmiştim ve şimdi onunla sevişiyordum. Bunun beni öldüreceğini düşündüm. Dakikalar boyunca gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Her anını onu hissederek yaşamak istiyordum. Bu geceyi tüm olumsuzluklara rağmen hep hatırlamak istiyordum. Onu yüzünün her ifadesini beynime kazımak ve bir daha unutmamak istiyordum.

Beni öpmeden gülümsedi ve dudakları dudaklarımı bulduğunda acı içinde çığlık attım. Çığlığım onun ağzının içinde kayboldu. Her hareketini bedenimde hissederek ona ayak uydurmaya çalıştım. Kalbinin sesini duyabiliyordum. Büyük olasılıkla o da benim kalbimin sesini duyuyordu. Kalbim beni terk edecekmiş gibiydi. Haz tüm hücrelerimi ele geçirmişti. Bunun bu kadar güzel olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kendimi gökyüzünde süzülüyormuş gibi hissediyordum. Yankı'nın bedeni üzerimde titrediğinde ben de titriyordum.

Gözlerine baktım. Bu gözlerde sevgi vardı. Bunu gördüğüme yenim edebilirdim. Gülümseyerek beni son kez öptü ve yana kaydı. Huzur içinde gözlerimi kapadım. Kendime gelmek uzun sürmüştü. Yavaşa gözlerimi açtığımda onu bana bakarken gördüm. O anda yıllarca kendime sakladığım o büyük sırrı onunla paylaşmak istedim.

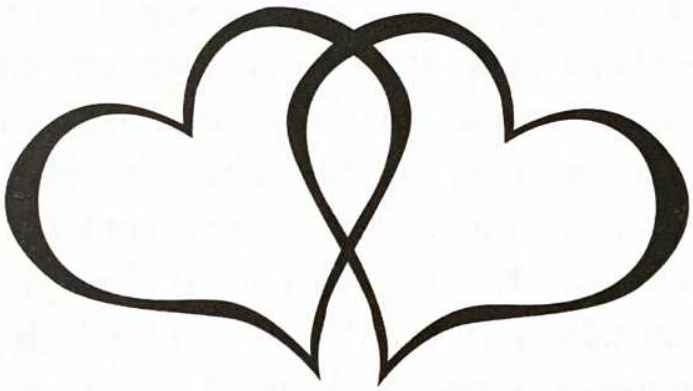
"Seni seviyorum Yankı. Hep sevdim," dedim fısıldayarak.

Hiçbir şey demedi. Sadece bana baktı. Dediklerimi duymamış mıydı? Kollarının arasına girdiğimde ruhumda huzur, kalbimde ona duyduğum büyük sevgiyle gözlerimi yumdum.

O kadar mutluydum ki hayatımda ilk defa bir rüyanın içinde yaşadığıma inanmaya başlamıştım. Artık yıllarca başkalarının mutluluğunu seyretmiş biri olarak mutluluğun ne kadar güzel bir şey olduğunu anlamıştım. Yüzümde anlamsız bir sırıtışla dolaşmak, herkese mutluluğumu haykırmak istiyordum.

Bu geceyi ömrümün sonuna kadar asla unutmayacaktım.

İKİNCİ KISIM

ON İKİ

Keşke ölseydim.

Ertesi sabah uyandığımda Yankı yoktu. Bense uzun bir süre dün geceyi düşünerek sırt üstü yattım. Yankı ile birlikte olduğuma inanasım gelmiyordu ama birlikteydik. Dün gecenin güzelliğini hâlâ bedenimde hissediyordum. Bir süre sonra aşağıdan sesler geldiğinde tek uyuyanın ben olduğumu düşünerek yataktan kalktım ve banyoya gittim. Duştan sonra Yankı'nın odada olduğunu düşünerek banyonun kapısını araladım ama Yankı yoktu. Ona yüzüm kızarmadan bakabilmeyi umuyordum. Bunu düşündüğüm an gülümsedim. O benim kocamdı. İmkânsızı başarmıştım. Yankı'nın erkenden kalktığını ve ailesiyle birlikte aşağıda olduğunu düşünerek giyindim. Aşağıya indiğimde teras kapıları açıktı ve dün geceki yağmura rağmen dışarda pırıl pırıl bir güneş vardı. Gökyüzü sanki bana yeni hayatımın bundan sonra böyle geçeceğini müjdeler gibiydi. Yüreğim mutlulukla doldu. Yağmur dinmiş, gözyaşlarım dünde kalmıştı. Aşağı indim. Masanın çevresinde oturuyorlardı. Yankı'nın büyükannesi beni gördüğünde yanına çağırdı. Gülümseyerek yanına gittim. O da, "Gel kızım," diyerek bana yanındaki yeri gösterdi bana.

"Günaydın."

"Günaydın Ada, erkencisin," diyen annesine gülümse-

dim. "Bugün hava çok güzel ve biz de birazdan gideceğiz. Yankı uyandı mı?"

Yankı'yı onlar da görmemişti. "Uyandığımda yoktu."

"Nerede olabilir?" diyerek telefonu eline aldı ve onun numarasını çevirdi. Bir süre kulağında tuttuğu telefonu kapattı. "Ulaşılmıyor."

"Merak etme Roseline, gelir birazdan."

"Merak etmiyorum anne. Yankı'yı merak edecek bir karısı var artık."

Babası önündeki kahveyi içiyordu. Başını kaldırarak bana baktı. "Balayına bugün mü gidecektiniz?"

"Bilmiyorum, Yankı bir şey demedi."

"Neyse. Gelsin, öğrenirsin."

Bir balayı olacak mıydı emin değildim. Bir süre onlarla birlikte oturdum. Konuşmalara dikkat edemiyordum. Yankı'nın nerede olduğunu ben de merak etmeye başlamıştım.

Yarım saat sonra Yankı'nın babasının telefonu çaldığında, yanımızdan kalkarak içeri girdi. Birkaç dakika sonra terasa çıktığında yüzü bembeyazdı. Ona baktığımda kötü haber alacağıma dair duyduğum korku yüreğimi sıkıştırmaya yetmişti.

"Ne oldu Salih?" diyen büyükanneye döndüm.

"Yankı gitmiş."

"Gitmiş mi?" diyen annesi kalkarak kocasının yanına gitti. "Nereye gitmiş?"

"Bilmiyorum. İzmir'deki bayi aradı. Arabayı ona bırakmış ve babam gelip alacak demiş."

Salih Bey'in aklına bir şey gelmiş gibi hemen yanımızdan ayrılıp çalışma odasına gitti. Geri döndüğünde karısına bakıp konuştu.

"Pasaportu yok."

O anda Yankı'nın her şeyi ve herkesi arkasında bırakarak gittiğini anladım. Evliliğimin süresi yirmi dört saati bile doldurmadan bitmişti. Hayatımdaki her mutluluk gibi bu da yarım kalmıştı.

Yarım kalan sevinçlerim vardı benim. Yarım kalan mutluluklarım. Daha tohum halindeyken, filiz bile verememişken solmuş umutlarım vardı. Hep bir yanım eksikti. Hiç tamamlanmamıştım şimdiye kadar. Hep yarım kalmıştım. İlk defa dün akşam kendimi tamamlanmış hissetmiştim, oysaki bu bir yanılsamaydı. Yankı gitmişti. O pırıl pırıl parlayan güneş sanki önünde koyu bir bulut varmış gibi tüm güzelliğini ve ışığını kaybetmişti.

Her şey başlamadan bitmişti.

Ne düşüneceğimi bilmeden öylece evde yaşanan telaşa baktım. Annesi ve babası Yankı'nın gidebileceği yerleri, arkadaşlarını arıyorlardı ama telefonu her kapattıklarında gözlerindeki keder de o oranda büyüyordu.

Bu aramaların boşuna olduğunu biliyordum. Yankı istemediği sürece onu bulamayacaktık. Tüm bunları evlenmeden planladığını düşündüm. Aklıma tek bir soru vardı: Neden?

Hâlbuki ona vazgeçebileceğimizi defalarca söylemiştim. Bana bunu neden yaptığını bilmiyordum. Verdiği sözlerden neden döndüğünü ve kalbimdeki umutları neden öldürdüğünü bilmemenin sıkıntısıyla aynı yerde oturmaya devam ediyordum.

Sonunda oradan kalktığımda bunu fark etmediler bile. Yukarıya, odaya çıktım. Dağınık yatak bana bir gece önce yaşananları hatırlatır gibiydi. Hayatımın en mutlu gecesi kâbus dolu bir sabaha gebeymiş meğer. Bir günlük evlilikten geri kalanlara baktım. O odada umutları bitmiş ve derin bir utançla yalnız kalmış kimsesiz bir kız aynadan bana bakıyordu sadece. Hayatın anlamsızlığını omuzlarında bir yük gibi taşıyan, çökmüş bir kız vardı orada. Ne ağlayabiliyor ne de bulunduğum yerden kımıldayabiliyordum. Odanın ortasında öylece dikiliyordum. Düşüncelerimi bile toplayamıyordum.

Neden?

Yankı bunu bana neden yapmıştı? Beni bu utançla neden bırakmıştı?

Benim tek suçum onu çok sevmekti.

O günü takip eden günlerde annesi ve babası ondan bir haber almak için her yere başvurmuştu. Birkaç gün sonra da Yankı'nın gittiğini herkes duydu. Ev, akrabalar, tanıdıklar ve komşular tarafından dolduruldu. Herkes bir şey söylüyordu. O laf karmaşasının içinde kendimi iyice kaybetmiş gibiydim.

Yankı gideli bir hafta olmuştu ve ben hâlâ nereye gideceğini bilmeyen bir ruh halindeydim. Bütün gün bir yerde oturuyor ve düşünüyordum. Günlerce düşündüm. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmez haldeydim. Neredeyse bir haftadır ne tek kelime konuşmuş ne de konuşanlara odaklanabilmiştim. Düşüncelerimi bile toplayıp bir mantık çerçevesinde sıralamaktan acizdim. Şimdiye kadar ona karşı hissettiklerimi düşünüyor ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Nerede hata yapmıştım? Belki de en büyük hatam ona güvenmek olmuştu. Verdiği sözleri tutacağına inanmıştım. Ama ben ona hep güvenmiştim. Beni şimdiye kadar asla yanıltmamıştı. Onu hep sevmiştim. Düğün günü bana, "Bana izin verirsen sevebilirim ve seni mutlu edeceğime söz veriyorum," demişti. Bunları söyleyen adamın ertesi gün beni ezip geçmesini hâlâ kabul edemiyordum. O gece ona kendimi, ruhumu, kalbimi açmıştım. İçimdeki kimsesiz Ada'yı ona göstermiştim. O annesi babası ölen küçük kızın korkularının derinliğini görmesini sağlamıştım. Onu ne kadar sevdiğimi, bundan sonra hep onu seveceğimi göstermiştim. Yılların birikimi olan aşkımı önüne sermiştim. Çünkü bana bu sözleri söylerken onun gözlerini görmüştüm. O gözler bana asla yalan söylememişti. Asla.

Şimdi onun yokluğunun ardından düşünüyor ve neden gittiğini anlamaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey bulamıyor-

dum. Yıllarca beni üzen insanların aslında beni üzmediklerini Yankı gidince anlamıştım. Gerçek üzüntünün ne olduğunu terk edildikten sonra anladım. Arkada kalmanın kızgınlığını ve umutsuzluğunu anladım. Eğer bunları bana anlatmak için gittiyse bunu başarmıştı. Beni hiç kimsenin ezip yıkamayacağı kadar yıkmış ve arkasında bomboş bir Ada bırakmıştı.

Günlerce hayallerimin yıkıldığı o odada oturdum. Evdekilerin yüzlerini görmek istemiyordum. Hepsinin yüzünde derin bir acı vardı ve bunu en çok da babasında hissediyordum. Büyük ihtimalle Yankı'nın gidişi yüzünden kendini suçluyordu. Beni istemeye geldiklerini söyleyerek her şeyi başlattığı için içindeki pişmanlığı hissedebiliyordum. Onların o üzüntülerini görmemek için odamdan dışarı çıkmıyordum.

Günlerin nasıl geçtiğini bile anlamıyordum. Yankı gideli iki hafta olmuştu ve ben hâlâ evden dışarı çıkmamıştım. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece İzmir'den bir gemiyle ayrıldığını öğrenmişlerdi. Gemi hangi limanda bırakmıştı onu, kimse bilmiyordu. Annesi ve babası da en az benim kadar perişandı. Belki küçücük bir haber, nerede olduğunu bildiren bir telefon üzüntülerimize ilaç olabilirdi ama iki haftadır ondan tek bir haber yoktu.

Aradan geçen zaman, suçluluk duymama neden oluyordu. Yankı'nın annesi ve babasıyla göz göze gelemiyordum. Beni suçlamalarından o kadar çok korkuyordum ki bu korkunun yüreğimi yavaş yavaş öldürdüğünü hissediyordum. Onlara her baktığımda, sanki ben olmasam oğulları gitmeyecekmiş gibi hissediyordum. Her birimiz acımızı farklı yerlerde, farklı duygularla yaşıyorduk.

Terk edilmenin acısının bir süre sonra ölümden bile beter olduğunu düşünmeye başladım. Ölüm eninde sonunda kabul edilirdi. Ne kadar seversen sev, sevdiğinin geri gelmeyeceğini kabulleniyordun. Bilinmezlik ise her şeyden daha kötüydü. Bu acıyı yaşamamak için keşke ölseydim dediğim o kadar çok gecem oldu ki.

Babasının tüm araştırmalarına rağmen tek öğrenebildikleri şey Yankı'nın Türkiye'de olmadığıydı. Her gece dönmesi için dua ediyordum. Eğer beni istemiyorsa gitmeye hazırdım. Bir annenin ve babanın çektiği acıyı görmek çok daha zordu.

Bir süre sonra Yankı'nın babası Almanya'ya gitti. Bir şey demedikleri için Yankı'dan bir haber aldıklarını düşündüm. Birkaç gün sonra geri geldiğinde buna en çok Yankı'nın annesi üzülmüştü. Günlerce odasından çıkmadı. Annesinden aldığı habere üzüldüğünü biliyordum. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Bir akşam istemeden Salih Bey ve annesinin konuşmasına tanık oldum.

"Bir insan bunca seneye rağmen kinini nasıl bu kadar canlı tutar, anlamıyorum anne."

Kimden bahsettiklerini bir an anlamadım ama sonra bunun Roseline'in annesi olduğunu anladım.

"Belki de onu yaşatan bu kindir Salih."

"Bilmiyorum. Artık yaşlanmış ama kini hâlâ capcanlı ve korkarım ölene kadar da kızını affetmeyecek."

"Roseline için üzülüyorum."

"Ben de öyle anne, geldiğimden beri odasından çıkmadı. Keşke ona iyi bir şeyler söyleyebilseydim."

"Bunda senin suçun yok Salih. Helga yaşadığı acıları bir topluma yükledi ve ne yazık ki sen o toplumun bir ferdisin. Umarım bir gün doğru yolu bulur."

"Bunun için çok geç olmasından korkuyorum."

"Yankı'dan bir haber yok değil mi?"

"Yok anne. Almanya'da olduğunu sanmıyorum. Zaten Helga ne olursa olsun onunla görüşmeyeceğini çok açık bir dille söyledi."

"İçindeki umudu kaybetme Salih. Bir gün dönecek."

"Ada için üzülüyorum anne. Belli etmemeye çalışmasına rağmen ne kadar üzgün olduğunu görüyorum ve tüm bunlara neden olduğum için kendimi suçluyorum."

"Yapma Salih."

"Elimde değil. Yankı'nın böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmedim. Eğer düşünmüş olsaydım bu evliliğe engel olurdum. O kızın bunca yıl çektiği acılara yenilerini ekledim."

"Yankı'dan böyle bir şeyi hiçbirimiz beklemiyorduk."

"Evet anne, beklemiyorduk."

Duvara dayanmış öylece dikiliyordum. Onları daha fazla dinlememek için sessizce odama çıktım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Sonunda kendime gelebildiğimde aradan üç ay geçmişti. Artık buradan gitmeli, bana kendimi iyi hissettiren bu insanlara daha fazla acı çektirmemeliydim. Bunca zaman burada kalmamalıydım ama ne yapacağımı bilmediğim bu aylarda zamanın geçip gitmesine sadece seyirci kalabilmiştim.

Bedenim zayıf düşmüştü. İyice kilo vermiştim. Artık yediğim hiçbir şeyi midemde tutamıyordum. Saatlerce Yankı ile beraber olduğum odada oturup tüm gün boyunca ağlıyordum. Tek bir şey istiyordum; sonsuza kadar yok olmayı. Beni bunca zaman ayakta tutan tek şey Yankı'nın geri gelecek olmasıydı. Onu sevdiğimi anlayacaktı ya da beni sevdiğini fark edecekti ama günler geçtikçe umutlarım da bir mum gibi eriyordu. Eriyen sadece umutlarım değildi. Ben de umutlarım gibi erimeye başlamıştım.

Bir sabah uyandığımda ne yapacağına karar vermiş insanların gücüyle eşyalarımı toplamaya başladım. Zaten çok fazla bir şeyim yoktu. Dayımın evinden getirdiklerim ve annesinin evlenmeden önce bana aldıkları. Bu evde kalmam doğru değildi. Her gün beni görerek oğullarının yokluğunu daha derinden yaşayan bu insanların yanında kalamazdım. Onlar şimdiye kadar gördüğüm en iyi insanlardı ve benim yüzümden üzüldüklerini görmek beni kahrediyordu. Yıllarca beni görmeyen insanlarla yaşamıştım, şimdi aynı şeyleri Yankı'nın annesi ve babasıyla da yaşayamazdım. Çünkü buna gücüm yetmezdi. Onları çok seviyordum. Kısa süreliğine de olsa bir ailenin içinde yaşamanın ne demek olduğunu bana göster-

mişlerdi. Bütün eşyamı topladığımda aşağıya indim. Akşam olmak üzereydi ve bütün gün ağzıma bir şey sürmemiştim. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Yengem ve dayımın İstanbul'dan döndüğünü öğrenmiştim. Kendi yolumu çizene kadar onlarla kalacaktım. Sonra da buralardan sonsuza kadar gidecektim.

Merdivenleri indiğimde Yankı'nın annesi, babası ve büyükannesi oturuyorlardı. Bu neşeli insanlar bile artık hüzünlüydü. Hüzün ve acı evin her köşesine işlemişti. Bu evde neredeyse üç aydır kahkaha sesi duyulmuyordu. Üç aydır gelen gidenin eksik olmadığı ev sonunda sessizliğe bürünmüş ve içinde yaşayanların acıları daha da ortaya çıkmış gibiydi. Tüm o gelip gidenlerin bana bakarken gözlerinde gördüğüm acıma ve alay ifadeleri canımı, Yankı'nın gidişinden daha çok acıtmaya başlamıştı. İnsanlar bana, Yankı'yı Duru'nun elinden almışım gibi davranıyorlardı. Yüzlerinde bu ifadeyi gördüğüm insanların her birine bunun böyle olmadığını haykırmak istiyordum. Yine de kınayan bakışları görüyor ve görmemek için son zamanlarda aşağıya inmiyordum.

Şimdi Yankı'nın ne hissettiğini anlamıştım. Duru'yu o adamın yanında gördüğünde gözlerindeki o acıyı anlamıştım. Yüzündeki o kayıp ifadesinin ne anlama geldiğini anlamıştım. Çünkü Yankı tüm o yaşadıklarını bana da yaşatmıştı. Tüm o acıları benim de yaşamamı istemişti. Beni bırakıp gitmesine rağmen hâlâ ona hak verdiğime inanamıyor olsam da ondan nefret edemiyordum. Onu yıllarca o kadar çok sevmiştim ki onu düşündüğüm her an sevgim de aklıma geliyordu. Onu sevgi ile yan yana o kadar uzun süre düşünmüştüm ki şimdi nefreti onun adının yanına koymak çok zor geliyordu bana. Yıllarca kimsesiz Ada'nın ruhunu gören bir adamdan nasıl nefret edebilirdim ki? Bunun için kendimi ikna etmek bile istemiyordum. Onu unutmam mümkün değildi. Ondan vazgeçmem mümkün değildi. Bu kadar çok severken onsuz olmam mümkün değildi.

Tüm bunları düşünerek merdivenlerin son basamağına geldiğimde başım daha çok dönmeye başlamış ve midemden boğazıma doğru safra sıvısı yükselmişti. Yanan boğazımı öksürükle rahatlatmaya çalıştığım an üçü de dönüp bana bakmıştı. Elimin biri hâlâ merdivenin korkuluğunu tutuyordu ama başımın dönmesi daha da şiddetlenmiş ve bacaklarım titremeye başlamıştı. Bir türlü karşımdakilere odaklanamıyordum. Sonunda annesi bana doğru geldiğinde daha fazla ayakta kalamadım ve olduğum yere çöktüm.

"Ada, iyi misin kızım?" diyen kadının gözlerindeki acıyı görmemek için gözlerimi ondan kaçırdım.

"Hayır," diyebildim sadece.

Babası da gelmiş, beni kollarımdan tutarak yerimden kaldırmışlar ve koltuğa oturtmuşlardı. Terasın kapılarını açtılar ve soğuk hava yüzüme çarptığında biraz kendime geldim. Gideceğimi söyleyeceğim gün bu kadar zayıf davranmak hoşuma gitmese de belki de uzun zamandır doğru dürüst yemek yemediğimden zayıf düşmüştüm.

"Ada, doktor çağıralım mı?"

"Hayır, sadece başım döndü ve midem bulandı," diyebildim.

Yankı'nın annesi yerinden kalkarak mutfağa doğru gitmişti. Bense teras kapılarının yanında oturmuş, açık kapıdan giren buz gibi havayı içime çekmek için uğraşıyordum. Bir süre sonra da önüme konan sıcak sıvıya baktım. Annesi başımda durmuş bana gülümsüyordu.

"Nane limon yaptım Ada, bulantına iyi gelir," dedi.

Yayılan koku mide bulantımı daha da tetikledi. Ama gözüm büyükanneye takıldığında onun, sanki bende bir şey varmış gibi şaşkın şaşkın baktığını gördüm. Neden öyle baktığını anlamadım. Başımı çevirdim ve açık kapıya doğru bakarak derin derin nefesler aldım. Yoksa bana bakan üç çift gözün önünde kusacaktım.

"Roseline, onu kaldır istersen," dediğini duydum Büyükannenin.

"Neden?"

"Bana kalırsa Ada'nın mide bulantısı nane limonla düzelmez."

Bunu duyan annesi ellerini ağzına götürdü. Ne olduğunu, neden böyle bir şey söylediklerini anlamamıştım ama şimdi her iki kadın da bana garip garip bakmaya başlamışlardı. Her ikisinin de yüzlerinde uzun zaman üzerine ilk defa bir gülümseme belirdi. Annesi bana dönerek, "Yardım edeyim de odana çıkalım kızım," dedi.

"Tamam," diyerek yerimden kalktım. Aşağıya inmek hiç de iyi bir fikir değildi. Burada daha kötü olmuştum. Üstelik bana "kızım" deyişindeki sıcaklık gözlerimi yaşartmıştı.

Roseline kolumdan tuttu ve yavaşça merdivenleri çıktık. Odaya girdiğimde yatağın kenarına oturdum. Gözü hazırladığım valize kaydı.

"Gidiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu haber vermek için inmiştim aşağıya."

"Nereye gideceksin?"

"Bir süre dayımla yengemin yanına, sonrasını bilmiyorum," dediğimde gözyaşlarım da yanaklarımdan süzülmeye başladı. Yanıma oturdu. Ona doğru döndüm. Ellerimi tuttu. Gözlerimin tam içine bakıyordu. Masmavi gözleri o kadar güzeldi ki mavinin bu kadar sıcak bir renk olduğunu onun gözlerinin içine bakarken anladım. Bakışları aynı oğlu gibi sıcacıktı. Elimin birini bıraktı ve saçlarımı yüzümden çekti.

"Burada kalabilirsin, biliyorsun."

"Kalamam."

"Neden?"

"Çünkü..." diyerek sustum. Onun bana gösterdiği ilgi daha çok ağlamama neden oluyordu. "Çünkü Yankı benim yüzümden gitti."

"Bunu yapma Ada, sakın kendini suçlama."

"Suçluyorum, düğün günü böyle bir şey yapacağını hissetmiştim."

"Sana bir şey mi dedi?"

"Hayır ama ben ona vazgeçebiliriz dedim. İstemedi ama gözlerindeki o acı hiç aklımdan gitmiyor."

Ağlamaktan zar zor konuşabiliyordum. Bunun üzerine Roseline bana sarıldı. Ayrıldığımızda her ikimiz de ağlıyorduk. Gözyaşlarımı parmaklarıyla sildi. Tıpkı yanında ağladığım her seferinde Yankı'nın yaptığı gibi. O da biraz kendine gelmişti.

"Yankı senin yüzünden gitmedi Ada. Lütfen kendini suçlama. Biz asla seni suçlamıyoruz. Belki gitmesi gerekiyordu. Ne istediğini anlaması için gitmeli ve kendini bulmalıydı. O kendi için gitti. Bunda hiç kimsenin suçu yok. Ama biliyorum, bir gün geri gelecek."

"Eğer onunla evlenmeseydim belki de gitmezdi."

"İyi ki evlendin ve bizim de senin gibi bir kızımız oldu. Burada kal Ada. Bu ev senin de evin. Biz senin aileniz bundan sonra. Hem hastasın, bu halinle nereye gideceksin? Yarın bir doktora gidelim. Son zamanlarda çok zayıfladın."

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin canım. Kendi acımızın içinde o kadar kaybolduk ki senin ne halde olduğunu bugüne kadar fark etmediğim için kendimi suçluyorum. Biraz daha burada kal. Kendine gel, ondan sonra ne yapacağına karar verirsin."

Bu sözler üzerine, "Siz çok iyisiniz," diyebildim sadece.

Ağlamaktan konuşamıyordum. Yıllarca birlikte yaşadığım kendi akrabalarım bile neredeyse dört aydır yaşadığım bu insanlar kadar olamamıştı. Daha fazla dayanamadım ve karşımda ellerimi tutan kadına sarıldım. O da beni sımsıcak sardı. Kulağıma, "Bizi bırakma sakın," diye fısıldadı. Tüm bunlardan sonra başka nereye gidebilirdim ki?

Bir süre orada öylece oturduk. Konuşmuyorduk ama bir-

birimizi anlamak için konuşmaya ihtiyacımız yoktu. Sonunda kendime geldiğimde bana bakarak gülümsedi. "Biliyor musun şimdi annemi daha iyi anlıyorum," dedi.

Ne dediğini anlamamıştım. Bunu anladığında anlatmaya başladı.

"Bir annenin evladının nerede olduğunu bilmemesi çok acı. Gerçi annem benim nerede olduğumu hep bildi ama aramızdaki bağ çok uzun zaman önce koptu. Belki aynı değil ama artık onu anlayabiliyorum."

"Tekrar bir araya gelebilirsiniz belki."

"Bunu o kadar çok istiyorum ki Ada. Yıllardır onunla bir kelime de olsa konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Biliyor musun, ona her sene doğum gününde hediyeler ve bir yıl boyunca neler hissettiğimi yazdığım mektuplar gönderiyorum."

"En azından sizin ne düşündüğünüzü biliyor."

Gülümsedi. Yüzünde, acının en derin halini gösteren bir tebessüm belirdi.

"Gönderdiğim her şey açılmadan geri geliyor. Benim ne hissettiğimi bilmiyor. Ama ben hiç vazgeçmedim. Tam yirmi yedi yıldır göndermeye devam ediyorum. Her geri gelen hediyenin ve mektubun üzerine o yılın tarihini yazıp bir kenara kaldırıyorum," diyerek sustu.

Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru aktı. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Annesizliğin ne olduğunu bilirdim ama bunu onun da bildiğini şimdiye kadar anlamamıştım. Belki de birbirimize bu kadar yakın olmamızın nedeni aynı şeyleri hissediyor olmamız olabilirdi.

"Bir gün onunla karşılaşacağım ve o gün geldiğinde geç olmamasını umuyorum."

"Neden ona gitmiyorsunuz?"

"Gidemedim. Beni asla affetmeyeceğini biliyorum. Onun hiç istemediği bir evlilik yaptım. Annem o kadar çok şey yaşadı ki yüreğim içten içe ona hak veriyor. Türkleri sevmiyor ve içindeki bu düşmanlığı hiç kimse gideremez. Yine de beni

görsün istiyorum. Ne kadar mutlu olduğumu bilsin istiyorum. Önyargılarını silmesi ve inadından vazgeçmesi için her gün dua ediyorum."

"Anlıyorum."

Elini yanağıma koydu. "Burada kal Ada."

"Tamam."

"Teşekkür ederim kızım."

Ertesi gün onunla birlikte doktora gittik. Yapılan tahlillerin sonuçlarını bekliyorduk. Doktorun odasına çağrıldığımızda aileyi iyi tanıyan yaşlı doktorun yüzündeki garip ifade dikkatimi çekti.

"Bu haberi nasıl karşılayacaksınız bilmiyorum ama Ada, hamilesin kızım," dedi yüzüme bakarak.

Hamile miydim? Bu nasıl olurdu? Şaşkınlıkla annesinin yüzüne baktım. Gözleri ışıl ışıldı. Yankı gittiğinden beri ilk defa onu mutlu görmüştüm. Bense ne düşüneceğimi bilmiyordum. Hamilelik ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Bu o kadar olağanüstü geliyordu ki bana, o gecenin bununla sonuçlanabileceğini hiç ummamıştım.

Oradan çıkıp kadın doğum doktoruna gittiğimizde üç aylık hamile olduğum ortaya çıktı. İlk kez o gün bebeğin kalp atışlarını duydum. Bu dünyaya gelmek ister gibi o kadar kararlı atıyordu ki kalbi. Doktorun gösterdiği şeye bakıyordum ama orada bir bebek göremiyordum. Tek duyduğum, kararlı ve güçlü kalp atışlarıydı.

O anda gülümsedim. Bir yandan gülüyor, bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordum. Yankı beni asla bırakıp gitmemişti. İçimde ondan bir parça vardı. Ben buradayım diyen ve gümbürdeyen bir yürek atıyordu. *Bebeğimiz.* Onun ve benim bebeğim. Bir gün Yankı'nın dönüp geleceğini biliyordum. Bir gün mutlaka dönecekti ve biz onu bekliyor olacaktık. Ben ve bebeğim.

Oradan çıktığımızda annesi beni bir şeyler içmek için bir yere götürdü. Nereye gittiğimizi bile hatırlamıyordum. O

anda aklım tamamen başka yerdeydi. Yankı gittiğinden beri ilk defa içimde artık üzüntü değil umut vardı. İlk defa huzurlu olduğumu hissettim. Sanki tüm o acılar silinmiş ve yerine derin bir huzur gelmişti. Yankı'yı yanımda hissediyorum. Sanki karşımda oturuyor ve bana her zamanki gibi sımsıcak gözlerle bakıyordu. Düğün gecesi fısıldadığı kelimeleri duyuyordum. O kelimeler karanlık yolumda birer yıldız gibiydi. Yönümü kaybettiğimde yolumu aydınlatan ışığı veriyordu bana. O kelimeler şimdi içimde büyüyordu.

"Ada," diyen ses birden beni kendime getirdi. Yankı'nın annesi karşımda endişeyle bana bakıyordu. "Ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. O kadar şaşkınım ki. Bu beklediğim bir şey değildi."

"Biliyorum," diyerek masanın üzerinden elimi tuttu. "Bu utanılacak bir şey değil Ada. Sen evlisin ve bizim kızımızsın. Bebeği doğurmak istemesen bile evimizde her zaman yerin olacak."

"Biliyorum. Ben Yankı gittiğinde insanların dediklerini duydum. Her şey için beni suçladıklarını söylediler size. Şimdi bebek herkesin daha çok konuşmasına neden olacak."

"Bu bizim umurumuzda bile değil. Burada insanların başka işleri yok. Başkalarının yaşamlarını çok merak ediyorlar. Önemli olan senin ne istediğin Ada. Sen ne istiyorsun?"

Uzun bir süre ona baktım. Ne istiyordum? Bebeği istiyordum. O sevdiğim adamın da bebeğiydi. Kalp atışlarını duyduğum andan itibaren ona bağlanmıştım. Artık bu hayatta kimsesiz değildim. Artık bana ihtiyacı olan minnacık bir can vardı.

"Bebeği istiyorum ama korkuyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Söylentilerden korkuyorum. İnsanların acımasızlığından korkuyorum. İleride bebeğime kötü davranmalarından korkuyorum."

"Anne olduğunda tüm bu korkuları, kocan yanında olsa da yaşayacaksın Ada. Annelik böyle bir şey. Artık bebeğin için korkacak ve endişelenecek çok şeyin olacak. Ve ölene kadar da bunlar hiç geçmeyecek. Son nefesinde bile bebeğini düşüneceksin."

"Bu o kadar garip bir his ki. Sanki aylarca içimde oluşan o acı gitmiş gibi hissediyorum."

"Farkındayım. İlk defa gözlerinin içi gülüyor. Sen bizim kızımızsın Ada ve artık bana anne demeni istiyorum. Tabii eğer istersen."

"Çok isterim anne," dediğimde gözlerimden akan yaşlara mani olamadım.

ON ÜÇ

Günler acıyla geçmeye devam ediyordu. Yankı'dan haber alamadığımız her gün, ailesinin de yıkıldığını görebiliyordum. Ama benim için acı, hamile olduğumu öğrendiğim o gün bitmişti. Artık ağlamıyordum. İçimde büyüyen bir can vardı. İnsanların ne dediğini umursamamaya çalışıyordum ama karnım büyüdükçe arkamdan konuşmalar ve fısıldamalar da artmıştı. Tüm söylenenleri duyuyor ve kınayan bakışları görüyordum. Onun için mecbur olmadıkça evden dışarı çıkmıyordum.

Aradan onca zaman geçmiş olmasına karşın Yankı'dan hâlâ nerede olduğuna dair hiçbir haber alamamıştık. Büyükanne sürekli olarak, "Kötü haber tez gelir. Yankı iyi," diyordu. Ben de bu umuda sarılmıştım. O yaşadığı ve hayatta olduğu sürece nerede olduğu önemli değildi. Nasıl olsa bir gün gelecekti.

Geceleri yatağıma yattığımda elim karnımın üstünde, saatlerce tavanı seyrediyordum. Yankı'nın nerede olduğunu ya da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Başına kötü bir şey gelememesi için dua ediyordum. Yine böyle gecelerin birinde bebeğimin ilk tekmesini hissettim. Yüzümde gülümsemeyle hafifçe doğruldum ve karnıma baktım. Elim karnımın üstünde, bir süre oturdum ve sonra bebeğimle konuşmaya başladım. Bu normal miydi bilmiyordum. Ama bunu sadece ben ve bebeğimin bilmesi yeterliydi. Yıllarca annemin beni karnında taşırken hissettiklerini okumuştum. İleride onun için hissettiklerimi okumasını dileyerek belki

ben de bebeğim için yazardım. Artık daha sağlıklı düşünüyordum. Kendim için değilse bile bebeğim için güçlü olmalıydım. Ona benim yaşadıklarımı yaşatmayacaktım.

Bir süre sonra bebeğimle konuşmalarımızın seyri değişti. Her gece yatağıma yattığımda elimi günbegün büyüyen karnımın üzerine koyuyor ve ona babasını anlatıyordum. Yankı'yı minik bebeğime anlattıkça içimdeki üzüntünün kaybolduğunu ve huzurla dolduğunu hissediyordum. Bebeğim babası geldiğinde onu tanıyor olmalıydı. Benim tanıdığım Yankı'yı anlatacaktım ona. Bana nasıl davrandığını. Beni nasıl koruduğunu. Nasıl iyi bir insan olduğunu, hepsini anlatacaktım. Bebeğim öyle bir babanın çocuğu olduğunu bilmeliydi. Yankı bir gün dönecekti. Bu umudu asla kaybetmeyecektim. Bir gün yaşadığı tüm acıları geride bırakıp dönecekti. O dönene kadar ben de bebeğimi babası için hazırlayacaktım.

Aylar geçtikçe ve benim karnım büyüdükçe evdeki hüzünlü hava dağılır gibi olmuştu. Hepimiz bebeğin doğumuna odaklanmış gibiydik. Yengem ve dayım hamile olduğumu öğrendikleri anda beni görmeye geldiler. Yankı'nın babası her ne kadar soğuk davransa da yine de kibar bir şekilde onları misafir etti. Bana davranışlarını ikiyüzlü buluyordum. Yıllarca onlarla birlikte yaşamıştım ve bu hareketlerinin göstermelik olduğunu bilecek kadar onları tanıyordum. Bunu anlayan Yankı'nın babası bir gün kahvaltıda benimle konuştu.

"Dayının gelmesinden rahatsız oluyorsan Ada, bunu onlarla konuşabilirim."

"Rahatsız değilim ama tedirgin oluyorum."

"Farkındayım kızım."

"Siz rahatsız oluyor musunuz?"

"Yalan söylemeyeceğim sana, evet oluyorum. Gösterdikleri ilginin gerçek olmadığını düşünüyorum ki o gün sana nasıl davrandıklarını gördüm."

Bir şey demedim. Onlar tek akrabalarımdı. Bana nasıl davranmış olurlarsa olsunlar yıllarca evlerinde kalmıştım.

Bir bebeğim olacaktı ve onun da akrabalarını tanımasını istiyordum. Benim suskunluğum üzerine tekrar konuşmaya başladı.

"Sen gerçekten harika bir kızsın Ada. Bir gün bunu Yankı da anlayacak ve geri gelecek. Senin mutluluğun her şeyden daha önemli benim için. Ne yaparsan yap, asla değiştiremeyeceğin şey onların akraban olmaları. Senden tek istediğim şey onlarla eşit olduğunu unutmaman."

"Unutmam baba."

Elimi tutarak gülümsedi. Hamile olduğumu öğrendiğim andan beri Yankı'nın annesi ve babasına anne baba diyordum. Bu kelimeleri söylemeyi ne kadar özlediğimi biliyordum ve bana aile sıcaklığını veren bu insanlar artık benim annem ve babamdı.

Günlerce dayım ve yengem konusunu düşündüm. Bebeğimi hissettiğim andan sonra hayatımda bana acı veren insanları affetmem gerektiğini anlamıştım. İçimdeki acıyla ve düşmanlıkla iyi bir çocuk yetiştiremezdim. Hepsini arkamda bırakıp kendime ve bebeğime yeni bir sayfa açacaktım. Yıllar sonra onlar yaptıklarına pişman olacaklardı ve ben o pişmanlığı yaşamak istemiyordum. Ne yazık ki akrabalarımızı seçme şansımız yoktu. Ancak zaman geçtikçe, hayatımdaki insanları affetmeyi öğrendiğimde daha huzurlu olduğumu gördüm. Belki de konuşarak bunu onlara da göstermem gerekiyordu.

Buna ilk yengemle başladım. Havalar ısınmaya başlamıştı ve doktorların dediğine göre temmuzun ortalarına doğru bebeğimi kucağıma alacaktım. Doğumun, Yankı'nın doğum güne denk gelmesini istiyordum. Terasta oturmuş kahvaltım yapıyordum. Yengemin bahçe kapısından girdiğini gördüm. Her geldiğinde bebek için bir şeyler almış oluyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Yıllarca yanlarında kalmama rağmen bir gün olsun isteyerek bana bir şey almamış. Dikkat ettiğim bir şey de Duru hakkında hiç konuşmuy

oluşuydu. Yaptıkları ve yaşadıkları hayatla övünen biri için bu suskunluğu anlaşılır gibi değildi. Buradan gittiğinden beri Duru hiç gelmemişti. Yengem arada sırada İstanbul'a kızını görmeye gidiyordu. Üstelik bir hevesle gittikleri İstanbul'dan kısa sürede dönmüşlerdi ve dayım tekrar oteli canlandırmıştı. Tüm bunları merak etmeme rağmen o anlatmadığı için ben de sormuyordum. Beğenmedikleri ve kızlarına yakıştıramadıkları ailenin evine gelirken ne hissettiğini de bilmiyordum. Bunlar aramızda konuşulması yasak konulardı sanki. Benim nasıl yaşadığımı ve bana nasıl davrandıklarını mı merak ediyorlardı yoksa insanların haklarında konuşmalarını mı istemiyordu, bunu anlamış değildim.

"Günaydın Ada."

"Günaydın yenge," diyerek gülümsedim. "Yine ne aldın? Daha doğmadan şımaracak bu çocuk."

"Doğuma az kaldı ve inan ben de senin kadar heyecanlıyım. Bir bebeğin kokusunu duymayalı ne kadar zaman oldu."

İlk defa bana söylediklerinde samimi olduğunu hissettim. Gözlerindeki kederi gördüm. Bana, hayatımda ondan görmediğim kadar ilgili davranması hoşuma gidiyordu ama yine de sanki aramızda yılların verdiği bir boşluk vardı ve ne yaparsak yapalım o boşluk dolmayacaktı. Masaya davet ettiğimde oturdu. Annem bizi konuşalım diye yalnız bıraktığında bir süre bebekten konuştuk. Tedirginliğinden bana söylemek istediği bir şey olduğunu anlamıştım. Konuya nasıl gireceğini bilemiyormuş gibiydi. Onun tedirginliği bana da geçmişti. Odaya rahatsız edici bir hava hâkimdi ve ikimizi birden sarıyordu. Suskunluğu dayanılır gibi değildi. Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ki konuştu.

"Ada, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyerek gözlerime baktı. Onun ne söyleyeceğini bilememesi bir an beni gerdi.

"Ne oldu yenge?"

"Ben çok düşündüm. Sana hiç iyi davranmadığımın farkındayım ama şimdi vicdanımı susturamıyorum. O kadar mutsuzdum ve o kadar da yalnızdım ki. Hep böyleydim, biliyor musun? Sen geldiğinde dayının sana gösterdiği ilgiyi kıskandım. Üstelik sen Hülya'nın kızıydın ve annen kadar mutlu bir çocuktun. Kendim mutsuz olduğum için de senin mutlu olmanı kıskandım. Şimdi yaptıklarımdan o kadar çok pişmanlık duyuyorum ki lütfen beni affet."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Gözleri dolmuştu ve bir damlanın yanağından aşağı doğru süzülmesine baktım. Bunca yıl bana yaptığı eziyetleri düşündüm. Kesinlikle sabır en güzel erdemdi. Eğer beklemeyi bilirsen hayat sana istediklerini veriyordu. Karşımda ağlarken benden af diliyordu. Onun o hali beni etkilemişti. Hamileliğin verdiği duygusallık ön plana çıktı ve gözlerim doldu. Affetmek bir erdemdi ve ben de bunu yaptım. Uzanıp elini tuttum. Gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladım.

"Affedecek bir şey yok yenge. Belki benim de hatalarım oldu. Dayım ve sen yine de bana evinizi açtınız. Ben geçmişi unutmak istiyorum. Bundan sonra her şeye yeniden başlamak istiyorum. Bebeğim kendini bir ailenin parçası olarak görmeli ve siz de benim ailemsiniz."

"Ah Ada, o kadar yüce bir kalbin var ki annen de aynı senin gibiydi. Biz senin ve bebeğin için her şeyi yapmaya hazırız. Ne de olsa o da bizim torunumuz sayılır."

"Evet," diyerek gülümsedim ve birbirimize sarıldık. Eski kırgınlıkları geride bırakmanın zamanı gelmişti. Onlar bize hiçbir şey kazandırmayacaktı. Arkamda bana kırgın insanlar bırakmak istemiyordum. Ben kimsesizdim ama bebeğim geniş bir ailenin ferdi olduğunu bilecekti.

Yengem birkaç saat daha oturduktan sonra gitti. Bense aynı yerde oturmaya devam ettim. Onunla yaşadığım yılları düşündüm. Bunca yıldan sonra benden af dilemesini düşün-

düm. Yaptıklarını unutmayacaktım ama bundan sonrası için uzatılan o zeytin dalını da tutacaktım. Elimi karnımın üstüne koydum ve bebeğimin mutlu olması için benim de mutlu olmam gerektiğini anladım.

Temmuzun ortalarında Yankı'nın doğum gününden üç gün sonra minik oğlum sabaha karşı dünyaya geldi. Onu kollarıma aldığım ilk anda yüzüne baktım. Yankı'nın bir kopyası gibiydi. Sevdiğim adamdan bir parçayı kollarımda tutuyordum. O bir mucizeydi ve bu mucizeyi Yankı'yla birlikte dünyaya getirmiştik. Onu yüzüme kadar yaklaştırdım ve kulağına doğru, "Sana asla babasızlığı hissettirmeyeceğim," diye fısıldadım. Yumuk yumuk ellerinin birini yüzüme doğru getirdi. Onun mis gibi kokusunu içime çektim ve o gün Yankı'yı affettim. Onu kalbimin derinliklerinde bile affettim. İlk defa o gün içimden gelerek güldüm. İlk defa o gün Yankı yanımda varmış gibi mutlu oldum. Onu affettiğimi anladığımda ruhumun huzura erdiğini hissettim. Gitmiş olabilirdi, beni çok kırmış olabilirdi ama giderken bana en güzel hediyeyi bırakmıştı. Tek üzüntüm Yankı'nın bu ana tanıklık edememesi olmuştu. Yankı dokuz aydır hayatımızda yoktu ama her zaman bizimle olduğunu hissetmiştim. Sanki şimdi bir yerlerden bizi seyrediyormuş gibi geldi bana. O tek aşkımdı ve bebeğimin babasıydı.

Hastaneden eve döndüğümüzde saatlerce oturup oğlumu seyrettim. Onun minik suratına bakıyor ve aslında mutluluğun insana ne kadar yakın olduğunu görüyordum. Minik elleriyle parmaklarımı tutarken mucizeme tanık oluyordum. Bir zamanlar ben babamın mucizesiydim, şimdi oğlum da benim mucizemdi.

Bebeğim bir aylık olduğunda hâlâ bir ismi yoktu. Ona babamın adını vermeyi istiyordum ama bunu Yankı'nın ailesiyle konuşmamıştım. Onların buna karşı çıkıp çıkmayacaklarını bilmiyordum. Konuyu ben açamamıştım. Sonunda

büyükanne eve geldiği bir gün bebeğimin hâlâ bir ismi olmadığını öğrendiğinde gülümseyerek konuştu. "Ona bir isim vermeyi düşünüyor musun Ada?"

"Evet, sizin için bir sorun olmayacaksa babamın adını vermek istiyorum."

"Ne sorunu olacak kızım? Sen onun annesisin ve istediğin ismi vermek sadece sana düşer," dedi Yankı'nın babası.

"Teşekkür ederim baba," diyerek ona gülümsedim. Mutlu bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Bu insanların sevgisini kazandığıma inanamıyordum. Yankı çekip gitmiş olabilirdi ama giderken bana bir aile verip öyle gitmişti. Gözüm annesine takıldığında nedense bana bir şeyler söylemek istediğini düşündüm. "Sen ne düşünüyorsun anne?" diye sordum ona.

"İki isim verelim mi?"

O anda onun bebek için hangi ismi düşündüğünü anladım. Gözleri önce kocasına doğru döndü, sonra da bana baktı. "İsimlerinden bir tanesi Yankı olabilir mi?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. Bir an, babasının adını oğluma vermek isteyip istemediğimi düşündüm ama onun babası yaşıyordu. Yaşarken oğlumun babasının adını taşımasını istemiyordum. Üstelik ona her Yankı dediğimde bende açtığı yaraları sarmam daha da zorlaşacaktı. Başımı kaldırıp annesine baktım. Anne olduktan sonra onu anlayamaya başlamıştım. Ne kadar acı çektiğini görebiliyordum. Yankı gideli on ay olmuştu ve onca zamandır ondan tek bir haber alamamıştık. Üstelik Roseline benim için bu on ayda gerçek bir anne olmuştu. O olmasaydı çoktan dağılmıştım. Onun bu isteğine nasıl hayır diyebilirdim?

"O zaman Anıl Yankı olsun," dedim gülümseyerek. Bunu duyduğunda yerinden kalkarak yanıma geldi ve ellerimi tuttu. Gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bundan sonra ben ona Anıl dedikçe büyükannesi ve büyükbabası, belki de büyük büyükannesi ona Yankı diye-

ceklerdi. Belki onların ona bu şekilde seslenmeleri hoşuma gidecekti. Hâlâ ellerimden tutmakta olan kadına baktım. Belki de oğlu gittiğinden beri ilk defa gözlerinin içi böylesine gülüyordu. Ben de ona bakarak gülümsedim. Bana sımsıcak bir ifadeyle sarılması, verdiğim kararın doğruluğunu kanıtlar gibiydi.

ON DÖRT

Yankı'nın yokluğu en çok geceleri koyuyordu. Bazen gözlerim tavanda sabit bir noktaya takılır, saatlerce oraya bakardım. Onun nerede ve nasıl olduğunu düşünürdüm. Beni düşünüp düşünmediğini merak ederdim. Gündüz oğlumla ilgilenirdim ama geceler onu düşünmem için benimdi.

Günler haftalara, haftalar aylara döndüğünde acılar azalmasa da umutlar hâlâ sürüyordu. Yankı'dan haber almayalı yirmi iki ay olmuştu. Neredeyse iki yıla yakın bir süredir onun nerede olduğunu bilmiyorduk. Yokluğuna hâlâ alışamamış olsak da hayat devam ediyordu.

Oğlum hâlâ benim odamda yatıyordu ve bir yaşını kalabalık bir aile ortamında kutlamıştık. O günle ilgili her şeyi fotoğraflamış ve oğlum için tuttuğum günlüklere yapıştırmıştım. Bir gün babası geldiğinde küçük Anıl'ı tanımasını istiyordum.

Herkes uyurken çocuğuna masal anlatırdı, bense ona babasını anlatıyordum. Ona günlüklerimi okuyor ve okurken de o günleri tekrar yaşıyordum. Bunun hastalıklı bir tarafı vardı aslında. Bu sürekli Yankı'yı hatırlamam demekti. Onu unutmayacağıma kendime söz vermiştim. Unutmak için kendimi zorlamayacaktım. Zaten unutmak da istemiyordum.

Hayatımdaki değişim devam ediyordu. O baharda üniversite sınavlarına girdim ve gelen sonuçlar yüzümün gülmesine neden oldu. Bunda hiç kuşkusuz Yankı'nın annesinin payı büyüktü. Ona okumak istediğimden söz ettiğimde bana hep

destek oldu. Onun gayretleri olmasaydı belki de hâlâ bunu düşünüyor olabilirdim.

Sonuçların geldiği gün yemekte konumuz buydu. Babası ona verdiğim kâğıda bakarak gülümsedi. "Hayata kaldığın yerden devam etmene sevindim kızım. Henüz çok gençsin ve ben başaracağına inanıyorum."

"Teşekkür ederim ama okul İzmir'de. Belki biraz daha beklemeliyim."

"Neden?" diye soran annesine döndüm.

"Anıl daha bir yaşında. Ondan ayrı kalmak istemiyorum ama onunla orada yalnız da kalamam."

Bir süre sessizlik oldu. Bu nedense sınava girerken hiç aklıma gelmemişti ama oğlumu bırakıp gidemezdim. Annem bana bakarak gülümsedi.

"Buluruz bir yolunu, bebeğin anneye ihtiyacı var. Ben de ondan ayrılmanı istemem," dedi.

Konu kapanmıştı ama bir yol bulacaklarını biliyordum. Her ikisi de en büyük destekçilerimdi ve oğullarının yerine beni koyduklarını göstermekten çekinmiyorlardı. Birkaç hafta sonra ise yine bir akşam yemeğinde bana güzel haberi verdiler.

"On güne kadar toplanıp gidiyoruz," dedi annem.

"Nereye?"

"İzmir'e, geçen hafta biliyorsun İzmir'e gitmiştik. Harika bir ev bulduk."

"Ev mi?"

"Evet."

"Neden?" diyerek onlara baktım.

"Bebekle yurtta kalacak halimiz yok. Ben hafta içi orada seninle kalacağım. Sen okula gidince bebeğe bakacağım ve sen de oğlundan ayrılmamış olacaksın. Hafta sonları buraya döneriz."

Yaptıkları fedakârlık karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. Benim için yıllarca bir gün bile ayrılmamış bu tatlı çift

ayrılmayı göze almıştı. Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında gelip bana sarıldı.

"Ağlama Ada, bu bizim kararımız. Böylece sen de hem okulunu bitirmiş olursun hem de Yankı'dan ayrılmamış olursun."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, benim için tüm yaptıklarınıza minnettarım."

"Biz bir aileyiz Ada."

"Teşekkür ederim," diyerek onu öptüm.

O gece yatağımda uzun bir süre düşündüm. Benim için şimdiye kadar hiç kimse bu kadar fedakârlık yapmamıştı. Yıllarca beni görmeyen, kendi ailem dediğim insanlar bile hiçbir şey yapmamışken Yankı'nın ailesinin bana gerçek anlamda aile olması içimde yıllarca unuttuğum anne baba sevgisini tekrar ortaya çıkarıyordu.

Tek üzüntümüz Yankı'nın gittikçe uzayan yokluğuydu. Bana belli etmemeye özen göstermelerine rağmen babasının ve annesinin yalnız kaldıklarında çok üzüldüklerini görebiliyordum. Zaman zaman annesini onun fotoğraflarına bakarken görür ve mahremiyetine saygımdan oradan uzaklaşırdım. Kendi evladım olduğunda evladın yokluğunun ne demek olduğunu daha iyi anlamıştım. Büyükanne bile sanki Yankı gideli daha da yaşlanmış gibi görünüyordu.

Onun nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum. Her gece başına kötü bir şey gelmemesi için dua ediyordum. Ama her gün, geçip giden bir önceki günden daha da ağırlaşmış gibi geliyordu. Her birimiz acımızı kendi içimizde daha farklı yaşıyorduk. Hem benim için hem de Yankı'nın ailesi için tek avuntumuz oğlumdu. Onun her ay daha da büyüdüğünü görmek hepimizin tek neşe kaynağıydı. Her birimiz onda Yankı'dan bir parça görüyorduk. Her birimiz hayatımızı devam ettirmek için o parçaya tutunuyorduk.

Geçip giden günlerle içinde babasının Yankı'nın nerede olduğunu bulması için tuttuğu insanların her birinin umut-

suz olarak geri dönmesi gözlerimizdeki ışığın daha da kaybolmasına neden oluyordu. İçimizdeki umudu koruduğumuz sürece ona bir şey olmayacağını biliyordum. O umudu hiç kimsenin yok etmesine izin vermeyecektim. Ancak öldüğümde o umut da benimle birlikte sönecekti.

Okullar açıldığında ben, Yankı'nın annesi ve minik oğlum yeni evimize yerleştik. Günlerimin büyük kısmı okulda geçiyordu ve eve geldiğimde de oğlumla ilgileniyordum. Tek amacım vardı, o da benim için her fedakârlığı yapan karı kocayı fazla ayrı bırakmadan tekrar bir araya getirmekti. Bunun için gece gündüz ders çalışıyor ve dönem kaybetmek istemiyordum.

Bu arada hafta sonları Ayvalık'a gitmeye devam ediyorduk. Sonunda ehliyetimi aldığımda bana aldıkları arabayla yolculuğumuzu yapmaya başladık. Bu işlerimizi daha da kolaylaştırmıştı. Bazı hafta sonları sınavlarım olduğunda Ayvalık'a gidemediğimizde Yankı'nın babası bizim yanımıza geliyordu.

Oğlumun ilk kelimesi baba oldu. İki buçuk yaşını biraz geçmişti. Onun arabalarıyla oynamasını seyrediyorduk. O kadar tatlıydı ki ona bakarken kalbim sevgiyle doluyordu. Başını kaldırarak dedesinin aldığı uzaktan kumandalı arabaya bakarak güldü ve yavaşça yerinden kalkarak dedesine doğru yürürken ona, "Baba" dedi.

Hepimiz şaşkın bir halde Anıl'a bakarken o ne söylediğinin farkında olmadan sürekli aynı kelimeyi tekrarlayıp durdu. Gözlerimden akan yaşları saklama gereği bile duymadım. Onun her öğrendiği yeni kelimeyi günlüğüme yazıyordum. Bir gün tüm bunları babası okuyacak ve kaybettikleri yılları birlikte telafi edeceklerdi.

İzmir'e geleli iki yıl, Yankı gideli dört yıl bitmek üzereydi. Acılarımız azalmıştı ama özlem yüreğimizde daha çok yer edinmişti. Hayatın içinde yaşamamız gerekenleri yaşıyorduk. Zaman akıp gidiyordu. Yıllar birbiri ardına geçerken yüreği-

mizdeki özlem de aynı oranda kabarıyor ve tüm yüreğimizi kaplıyordu. Doğanlar büyüyordu. Oğlum büyüdükçe bana da benzemeye başlamıştı. Ama artık gözlerinin rengi kesin babasıydı. Kızdığı ve mutlu olduğu zamanlar aynı babası gibi bakıyordu. Onda o bakışları gördüğümde yüreğimde oluşan sızı canımı yakıyordu. Yatağının başucuna babasının bir fotoğrafını koyduğum gün saatlerce o fotoğrafa bakarak ağladım. Parmaklarımı fotoğrafın üstünde gezdirdim. Yankı'nın gülen gözlerine ve yüzüne baktım. Gülen gözlerle bana bakan bu adama yedi yaşından beri âşıktım ve beni bırakıp gitmiş olması bu aşkı öldürmeye yetmemişti. "Bir oğlun olduğunu hissediyor musun Yankı?" diye mırıldandım. Sonra da gözyaşlarımı sildim ve fotoğrafı komodinin üstüne koydum.

Annem küçük oğluma kendi ana dilini öğretiyordu. Onun Türkçe'nin yanı sıra Almanca kelimeler söylemesi hoşuma gidiyordu. Bir gün annemle konuşurken, "Sana da öğretmemi ister misin Ada?" diye sordu bana.

"Evet, isterim anne."

"Böylelikle büyüdüğünde oğlunun ne dediğini anlarsın."

"Kesinlikle," diyerek gülümsedim.

Yerinden kalkarak yanıma geldi. Ellerimi tuttu. Mavi gözleri ışıl ışıldı. Yankı'nın yokluğunun tesellisini onun oğlunda bulmuştu.

"İyi ki varsın Ada ve yanımızda kaldığın için çok mutluyum."

"Ben de öyle anne."

Bana sarıldığında ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Bana bu insanlarla yaşama şansını veren o adamı nasıl suçlardım?

Notlarımın iyi olması üst sınıf derslerini erkenden almamı sağlamıştı. Bu da okulun sandığımdan da erken biteceğini gösteriyordu. Çok çalışmamın karşılığını sonunda almıştım. Birbirlerinden benim yüzümden ayrılmış bu tatlı insanları tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yapıyordum.

Cenk'i tanıdığım gün sabahtan okula gelmiş ama dersimin iptal edildiğini öğrenmiştim. Bir sonraki dersim öğleden sonraydı. Bir ara eve gidip gitmemeyi düşündüm ama sonra koridorda yürürken ilan panosuna yapıştırılmış yazıyı gördüm. Okulun konferans salonunda, İzmir'in tanınmış iş adamlarından Cenk Soylu'nun konferansı vardı. Başka bir işim olmadığından konferans salonuna doğru yürüdüm. Arka sıralardan birine oturarak konferansı dinledim. O anda tek amacım ders vaktine kadar zaman geçirmekti. Konferans bittiğinde bir süre daha oturduğum yerde kaldım. Sahnede konferans veren adamın çevresinde toplanmış öğrencilere bakıyordum. Sonra da telefonuma gelen ve annemin çektiği videoya bakmaya başladım. Anıl'la parka gitmişlerdi ve onun kum havuzunda bulduğu bir arkadaşla oynadığı oyunu çekmişti. Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle kulaklıklarımı taktım ve oğlumun mutluluğuna baktım. Onun çığlık çığlığa bağırmasını gülümseyerek izledim. Telefonu kapattığım anda yanımda konuşan adamın sesini duydum.

"Sizi bu kadar mutlu eden görüntüler güzel olmalı."

Konferansı veren adam oturduğum sıranın başında dikiliyordu. Salona baktım, etrafta ondan ve benden başka hiç kimsenin olmadığını görerek yerimden kalktım.

"Evet, güzeldi."

"Siz de mi işletme öğrencisisiniz?"

"Hayır, ben psikoloji okuyorum."

Adam, bu durumda orada ne aradığımı sorarcasına tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Dersim iptal olmuştu," dedim gülümseyerek.

Sıranın başına geldiğimde önümden çekilmediği için dışarı çıkamadım. Sonunda bana elini uzatıp, "Ben Cenk," dedi.

Ben de ona elimi uzattım. "Ada."

"Bir sonraki dersine çok var mı?"

"Öğleden sonra."

"O zaman bir kahveye hayır demezsin."

"Korkarım hayır demek zorundayım. İzin verir misiniz?"

"Tabii," diyerek yana kaydı ve ben de geçtim. "İyi günler Cenk Bey," diyerek salondan çıktım. Kendi bölümüme doğru yürürken elimdeki telefonun titrediğini hissettiğimde durup telefonu açtım.

"Ada, biz hastaneye gidiyoruz," diyen annemin sesini duyduğumda elim ayağım boşaldı.

"Anıl'a bir şey mi oldu?"

"Evet, telaş etme, salıncaktan düştü. Bir şeyi yok ama yine de onu götürüyorum."

"Tamam, geliyorum," dediğim anda telaştan telefonu düşürdüm. Dağılan telefonu toplamaya çalışırken bana pilini uzatan adama baktım.

"Bir şey mi oldu? Yüzün bembeyaz."

"Oğlum salıncaktan düşmüş," diye mırıldandım.

Şaşırdığı o kadar belliydi ki. "Oğlun mu?"

"Evet," diyerek telaşla çıkışa doğru yürüdüm. Peşimden geldiğini bile fark etmemiştim. Otoparka yürümek için vaktim yoktu. Kapının önünden taksiye binmek için sağa sola bakındım ve o sırada önümde duran arabanın kapısı açıldı.

"Seni hastaneye bırakabilirim," dediğinde hemen bindim. Annemi arayıp Anıl'ın durumunu öğrenmek istiyordum ama telefon bir türlü açılmıyordu. Sonunda yanda duran telefonu bana uzattı. "İstersen bundan arayabilirsin."

"Teşekkürler," diyerek telefonu aldım ve annemin numarasını çevirdim.

"Anıl nasıl?"

"Bir şeyi yok. Sadece kaşı yarıldı o kadar. Üzgünüm kızım, bir an gözlerimi ondan ayırdım."

"Üzülme anne, gelmek üzereyim," diyerek telefonu kapattım.

Telefonu tekrar adama doğru uzattığımda hastanenin bahçesine girmiştik. Araba durduğunda, "Tekrar teşekkür ederim," diyerek arabadan indim ve telaşla acilden içeri gir-

dim. Anıl'ı gördüğümde gözyaşları yanaklarında kurumuş oğluma baktım. Anıl'ın bir kaşı bantlanmıştı. Yüzündeki acı bir an sarsılmama neden olsa da annem oğlumdan daha perişan duruyordu. Önce anneme sarıldım. "Tamam, geçti artık," diye fısıldadım kulağına.

"Çok korktum."

"Ben de."

Sonra da dizlerimin üstüne eğilerek oğluma baktım. Onu kucağıma aldım. "İyi misin bebeğim?"

"Evet," diyen sesini duymak dünyalara bedeldi.

"Kaşına dikiş atıldı. Sandığımdan daha derinmiş." Annemin üzüntüsü sesine yansımıştı. Ona gülümsedim ve sonra da oğluma döndüm.

"Artık yaralı bir kahramanımız var desene."

"Anne, birden salıncaktan uçtum," diyen oğlum gülmeme neden oldu.

"Nasıl yaptın bunu?"

"Ellerimi bıraktım ama düştüm."

"Bunu anladığına göre bir daha bırakmazsın."

"Evet anne, bırakmam."

Hep beraber dışarı çıktığımızda Cenk Bey'in hâlâ kapının önünde bizi beklediğini görünce gözlerime inanamadım.

"İyi mi?" diye yanımıza doğru yürüdü.

"Evet," dedim.

Cenk sonra da anneme dönerek, "Ben Cenk Soylu," diye tanıttı kendini.

"Beklemenize gerek yoktu Cenk Bey."

"Bir arabaya ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Bizi eve götürmek için ısrar edince mecburen arabaya bindik. Anıl arabada sürekli konuştu. Benim mütevazı arabamdan sonra bu araba ona uzay mekiği gibi gelmiş olmalıydı. Bir süre oğlumun bıcır bıcır konuşmasını dinledim. Ona bir şey olması durumunda ne yapacağımı düşündüm. Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Cenk Bey'le dikiz ayna-

sından göz göze geldiğimizde hemen gözlerimi sildim. Sonra yanımdaki kadının elini tuttum. Bugün onu daha iyi anlamıştım. Oğlundan haber almadan geçen dört koca yıl olmuştu. Benim başıma böyle bir şey gelmesi durumunda onun kadar dayanabileceğimi sanmıyordum.

ON BEŞ

O günden sonra Cenk hayatımızın bir parçası oldu. İlk başta bana gösterdiği ilgi beni rahatsız etse de benden bir şey beklemediğini arkadaşlığımız süresince kanıtladı. Kısa zamanda vazgeçilmez bir dost oldu benim için. Her başımız sıkıştığında hep yanımızdaydı. Aradaki mesafe onun için sorun değildi. Anıl'ın güvenini ve sevgisini kazandı. Her zaman nerede duracağını bildi. Hikâyemi öğrendiğinde buna saygı gösterdi. Yıllar sonra gerçekten *arkadaşım* diyebileceğim biri olmuştu sonunda hayatımda. Yankı'nın annesi ve babası da bir süre sonra onu sevmeye başladılar.

Günler aylara, aylar yıllara döndükçe ve Yankı'dan haber alamadıkça içimdeki boşluk yüreğimdeki özlem daha da büyümeye başladı. Anıl'a babasını anlatmaya devam ediyordum. Onunla ilgili hiçbir şeyi unutmamıştım ve oğluma anlatırken tüm o anıları taze tutuyordum. Oğluma her baktığımda Yankı'dan bir parça anılarımı tazelemeye devam ediyordu. O anılar yalnız geçen gecelerimde karanlığımın ışığı gibiydi. Aradan geçip giden onca zamana karşın ona duyduğum sevgide azalma olmamıştı. Onu görmüyor oluşum ya da nerede olduğunu bilmiyor oluşum bir şeyi değiştirmemişti. Ben hâlâ onu sevmeye devam ediyordum. Yankı'ya duyduğum sevgi yaşamam ve hayatıma devam etmem için bana gerekli gücü veriyordu. O güç beni yeni bir güne hazırlıyor ve o günün geçmesini sağlıyordu. Özlemin dayanılmaz olduğu gecelerde günlüklerimi çıkarıyor ve kimsesiz Ada'nın kendisine ilgi gösteren Yankı'ya duyduğu aşkı okuyordum. Böyle

zamanlarda Yankı'nın döneceğine olan inancım beni yalnız bırakmıyordu.

Sonunda okul bitmiş ve Ayvalık'a dönmüştük. Artık o yirmi yaşındaki kimsesiz kız değildim. Yirmi beş yaşında, küçük bir oğlu olan genç bir kadındım. Eskisinden çok daha güçlüydüm. Benim için yaptıklarından dolayı Yankı'nın anne ve babasına minnettardım. Onlar bana, vazgeçmediğim takdirde hayallerimin gerçekleşeceğini göstermişlerdi. Korkuları olan o kızın hayatına yeni bir anlam katmışlardı. Her an yanımda, desteklerini istediğim her an arkamda durmuşlardı. O kimsesiz, yalnız, çekingen kızdan bambaşka bir Ada yaratmışlardı.

Hayatımdaki olumlu gelişmeler birbirini takip ederken, yüreğimizi çok yakan bir gelişme oldu. Ayvalık'a döndüğümüz ayın sonunda babam ağır bir kalp krizi geçirdi. Belki de yaşamasını Cenk'e borçluyduk. Bir akşam yemekte hep berberken olduğu yere yığıldı. Cenk ilk müdahaleyi yapmasaydı onu orada kaybedeceğimizi biliyorduk. Uzun bir süre hastanede yattı. Bu durum üzerine hem annem hem de ben perişan olduk. Babama bir şey olması durumunda kendimi suçlayacaktım. Neredeyse dört yıldır hafta içini evden uzakta geçiriyorduk ve ona gözü gibi bakan annem için bu bir yıkım olacaktı. Ona bir şey olmaması için dua ediyordum. Aynı zamanda Yankı'nın geri gelmesi için de. Oğlunun gidişi hepimizden çok babamı etkilemiş gibi görünüyordu. Biz kadınlar içimizdeki acıyı konuşarak ya da ağlayarak dışımıza vurabiliyorduk ama o acısını gerçek anlamda içinde yaşamıştı ve sonunda yorgun kalbi buna daha fazla dayanamamıştı.

Büyükanne de perişandı. Önce torunu ve şimdi de tek evladı kritik bir süreçten geçiyordu. Üstelik hangi yaşta olursan ol evlat acısı dayanılır gibi değildi. Bu olay bizi birbirimize daha çok kenetledi.

Annem babamın yanından bir an olsun ayrılmadan hastanede onunla birlikte kaldı. Aralarındaki aşkın büyüklüğü ve birbirleri için yaptıkları fedakârlıkları gördüğümde bir gün

annesinin annemi affetmesi ve tekrar onun hayatının bir parçası olması için de dua ettim.

Sonunda hayati tehlike atlatıldığında doktorlar babamın istirahat etmesi ve stresten uzak durması gerektiğini söylediler. Tanıdığımdan beri hiç durmadan çalışan babama söylenecek en son şey buydu. Bunu duyan annem, babamın işe gitmesini, hele ki zeytin zamanı bahçelerde dolaşmasını yasakladı. Artık benim okulum yüzünden ayrı kaldıkları zamanı sürekli birlikte olarak telafi ediyorlardı. Bu olay bana sevdiklerini kaybetmenin an meselesi olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Babamın zorunlu tatili ancak birkaç ay sürebildi. Çalışmaya alışkın bir adamı evde tutmak gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Babam tekrar fabrikanın başına geçmesini söylediğinde annemin daha farklı bir fikri vardı. O akşam Anıl'ı yatırmış ve babamla çalışma odasında konuşuyorduk.

"Ada kızım, artık okulda bittiğine göre ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum baba, bunu düşünecek zamanım olmadı."

"Haklısın, tam okul bitti ve benim durumum ortaya çıktı. Sana bir iş teklif edeceğim, çalışmayı düşünürsen."

"Düşünüyorum."

Gülümsedi ve o an gözlerine bakarken onu ne kadar sevdiğimi anladım. Gerçek babam olsa ancak bu kadar sevebilirdim. Yıllar sonra gerçek ailemi bulmuş gibiydim. Onlar olmasa çoktan yıkılmıştım. Bir kere daha hayatımda oldukları için Allah'a şükrettim.

"Senden fabrikanın başına geçmeni istiyorum."

Şaşırmıştım. Ticaretten anlamıyordum ve üstelik eğitimim de o yönde değildi. Bir fabrika nasıl yönetilir bilmiyordum.

"Nasıl yapılacağını bildiğime emin değilim baba. Bu çok büyük bir sorumluluk."

Babam ellerimi tutarak gözlerimin içine baktı. "Bunun için senden başkasını düşünemem bile. Tek başına bir çocuk

büyütüyorsun genç yaşına rağmen. Sorumluluğun ne olduğunu biliyorsun."

"Bunu siz varsınız diye başardım. Hem annem hem de siz çok yardımcı oldunuz bana. Sizler olmasaydınız başaramazdım."

"Biz sadece yanındaydık Ada. Neler çektiğini biliyoruz. Bu senin başarın kızım ve ben yine her zaman yanında olacağım."

"Teşekkür ederim baba, hata yapmaktan korkuyorum."

"Korkma, insanlar hata yapar. Hiç kimse annesinin karnında öğrenmiyor. Hem ben de yanında olacağım. Roseline bunu duyduğunda rahat edecek. Artık beni bir an bile yalnız bırakmıyor," diyerek güldü.

"Bundan şikâyet mi ediyorsunuz?"

"Asla! O bu hayatta başıma gelen en güzel şey. Yaşama sebebim. Geçirdiğimiz bunca yılın sonunda asla pişman olmadığım ve bundan sonra da olmayacağım tek kadın o."

"Onun için de siz öylesiniz."

"Biliyorum. İlk gördüğüm anda âşık olduğum ve yıllar içinde aşkımdan hiçbir şey kaybetmediğim kadın o. Şu durumda, sen teklifimi bir düşün istersen."

"Tamam, düşüneceğim."

"Hadi o zaman, içeri gidelim. Birazdan Roseline ne oldu diye sorar."

Kafamda bin bir düşünceyle uyuduğum gecenin sabahında aklımda babamın yaptığı teklif vardı. Çalışmayı istiyordum, benim korkum başaramamaktı. Bir fabrika nasıl yönetilir, neler yapılır, bilmiyordum. Her şeyi batırmaktan korkuyordum. Aşağıya indiğimde babam kalkmış, sabah yürüyüşü için hazırlanıyordu. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Bu sabah yürüyüşümde bana eşlik eder misin Ada?"

"Tabii ederim."

O sabah onunla deniz kenarında yürürken bana fabrikayı anlattı. Yıllar önce orayı babası öldüğünde annesinin nasıl

yönettiğini ve o zamanın şartlarında kadınların evde oturması beklenirken neler başardığını anlattı. Bir kahramanlık destanı dinler gibi dinliyordum onu. O yürüyüşün sonunda ben de kararımı vermiştim.

Aradan bir hafta geçmeden işe başladım. Babam her daim yanımda bana ne yapmam ve nasıl davranmam gerektiğini öğretiyordu. Çalışanlar da bana ellerinden geldiğince yardım ediyorlardı. En büyük yardımcım da Cenk'ti. İş yaşamına uzak olan beni aylarca sabırla eğitmişti. Yeni pazarlar bulmama yardım etmişti. Sıkıştığım her an yanımdaydı. Onun sayesinde işlerimizi büyütmeye başlamıştık ve bunu başardığım zaman ailemin gözlerindeki umut ve yaşama arzusu tekrar geri gelmişti. Büyükanne benimle gurur duyduğunu söylüyordu. Artık acılarımız azalmasa da hayatımızda mutluluk vardı.

Fabrikanın başına geçtiğimde Cenk'le daha sık ve uzun saatler boyunca görüşmeye başladık. Aradan geçen bir yılın sonunda ondaki değişikliği fark ediyordum. Cenk uzun zamandır arkadaşımdı ve birlikteliğimiz arkadaşlık üzerine kurulmuştu. Beni üzmemek için bana gerçek duygularını söylemediğini anlamıştım. Sonunda buna daha fazla dayanamayacağını biliyordum ve bir gün akşam yemeğinde duygularını da öğrenmiş oldum. İzmir'de uzun ve yorucu geçen bir iş günün ardından beni yemeğe çıkarmıştı.

"Nasıl buldun burayı?"

"Çok güzel." dedim etrafıma bakarak. Deniz kenarında oldukça şık bir restorandı.

İlk önce, bir hafta önce gittiğim İngiltere'deki işleri sordu. Ona orada karşılaştıklarımı anlattım. Yemeğin ortalarına doğru, konuşacak konumuz bitmiş gibi bir süre birbirimize baktık. İkimiz de konuşmuyorduk ve bu yemeğin ne için olduğunu anladığımdan oldukça huzursuzdum. Söyleyeceği her şey arkadaşlığımızın sonunu hızlandıracaktı ve ben onun gibi bir arkadaşı kaybetmek istemiyordum.

Cenk neredeyse iki yıldır yanımızdaydı. Yankı'nın ailesiyle iyi anlaşıyordu. Anıl onu seviyordu. Bir babanın oğluyla paylaşması gereken şeyleri paylaşmaya başlamışlardı. Birlikte olmaktan hoşlanıyorlardı ve ben de ondan hoşlanıyordum. Dostluğuna önem veriyordum ama hâlâ Yankı ile evliydim ve ona olan sevgim bitmemişti. Eğer konuyu açarsa onu kırmadan bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Son yıllarda hayatımızı yaşanılır kılan insanlardan biriydi Cenk.

Masanın üzerinde duran elimi tuttuğunda o anın geldiğini anladım. Bir süre birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. İçimde bir şeylerin kıpırdamasını istedim ama Yankı'nın elimi tuttuğu an hissettiğim gibi bir şey hissedemedim. Sonra da başımı kaldırıp ona baktım. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Yankı'dan bile yakışıklıydı belki ama âşık olmak için fiziksel görünümden çok daha önemli şeyler gerekiyordu.

"Ada, buna hazır olmadığını biliyorum ama artık bu şekilde devam edemem."

Hiçbir şey demedim. Zaten ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben bir şey demeyince konuşmaya devam etti. "Sana karşı neler hissettiğimi anladığına eminim. Sana âşık olduğumu daha fazla saklamak istemiyorum."

"Ben evliyim," diye mırıldandım.

"Biliyorum ama yıllardır ortada olmayan birinden bahsettiğimizi anlıyorsun değil mi?"

Nedense söylediği şey beni rahatsız etti. En karamsar olduğum anlarda bile Yankı'nın döneceği umudunu asla yitirmemiştim. Bunun dile gelmesi içimdeki umudu yok etmeye yetmeyecekti.

"O bir gün dönecek," dedim. Buna o kadar çok inanıyordum ki inancımı hiç kimse yok edemezdi.

"Bir gün dönecek diye daha ne kadar bekleyeceksin? Üstelik döndüğünde aynı kişi olup olmayacağını bile bilmiyorsun. Zaman insanları değiştirir Ada."

"Biliyorum. Ben de değiştim."

"Evet, hem de çok değiştin."

"Yine de onun dönmesini bekleyeceğim."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Yaşayıp yaşamadığından emin değilsin."

"Cenk," diyerek elimi onun elinden çektim. Söylediklerinde haklıydı ama ben Yankı'nın geleceğini biliyordum. Geri dönecekti. O gelmeden ondan boşanmayı asla düşünmüyordum. Bunu yaptığım takdirde onun ölümünü onaylamış olacaktım. Ama ben onu hâlâ kalbimde hissediyordum ve yaşarken onu öldürmek istemiyordum. "Ben bunu yapamam Cenk. Beni anlamanı istiyorum. O gelmeden ondan boşanamam. Bunu araştırmadığımı mı sanıyorsun? Araştırdım. Bunu yaparsam o zaman onun ölümünü onaylamış olacağım. Böyle bir şeyi, hep benim yanımda olmuş olan o insanlara nasıl yaparım söyler misin? Sen de onları tanıdın."

"Evet."

"Yankı'nın annesinin ve babasının içlerindeki o umudu nasıl yok edebilirim? Oğullarının öldüğünü nasıl onaylatabilirim? Her şeyden önemlisi, bunu oğluma yapamam Cenk."

"Anıl babasını tanımıyor bile."

"Yanılıyorsun, babasından bahsetmiyor oluşu onu tanımadığından değil. Ben ona babasını hep anlatıyorum ve bir gün geri geleceğini söylüyorum. Şimdi oğluma baban artık öldü diyemem."

"Ya gelmezse, Ada? Ya bir daha asla onu göremezsen?"

"Yankı gideli altı sene oldu. Biliyorum, bir daha onu göremeyebilirim ama bu teklif anne ve babasından gelmeli. Önce onlar bunu kabul etmeli."

"Ada, bu şekilde daha ne kadar yaşayacaksın?"

"Yankı dönene kadar Cenk. Ancak döndükten sonra ondan boşanırım."

"Peki, biz ne olacağız?"

"Senden hoşlanıyorum Cenk. Arkadaşlığını seviyorum. Ama şu anda biz diye bir şey yok. Seninle bir ilişki yaşaya-

mam. Hâlâ Yankı ile evliyken bunu yapamam."

"Hayatında sana en büyük acıyı yaşatan adamı hâlâ sevdiğine inanamıyorum."

"Aynı zamanda hayatımdaki en büyük hediyeyi de verdi o bana. Anıl'ı verdi. Bana bir aile verdi. Oğluma her baktığımda Allah'a şükrediyorum. Uzun yıllar sonra bir ailenin parçası olduğumu hissediyorum. Onu suçlamıyorum. Geri döndüğünde ikimiz de aynı olmayacağız, bunu biliyorum. Tekrar beraber olmamız da söz konusu değil ama yine de onun ölümünü onaylamış gibi ondan boşanmak istemiyorum."

"Ne yapacağız peki?"

"Seni kaybetmek istemiyorum Cenk. Sen bugüne kadar dostum dediğim tek insansın. Ama ilişkimiz bundan öteye gidemez. Bunun sana yetmediğini biliyorum ama ben daha fazlasını sana veremem."

"Acaba bu kadar şanslı bir adam olduğunu Yankı biliyor mu?"

Gülümsedim. Onun gözlerinin içine baktım. Huzuru ve insanı rahatlatan tavırlarıyla her kadının evlenmek için can attığı bir adam vardı karşımda. Cenk'le evlensem bile onu asla Yankı'yı sevdiğim kadar sevebileceğimi zannetmiyordum. Cenk beni değil, benden çok daha iyi ve ona tüm kalbini verebilecek bir kadını hak ediyordu. Kalbinde uzun yıllar başka bir sevgiyi taşıyan ve ona ancak o sevgiden geri kalanları verecek olan bir kadını değil. Keşke o ben olabilseydim ama asla o kadın olamayacaktım.

"Cenk," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Boşanmış olsam bile bundan sonra hayatımda Yankı'yı sevdiğim kadar hiç kimseyi sevemem. Sen tüm kalbini sana verebilecek birini hak ediyorsun."

"Bu konuşmadan sonra bunu anladım. Ben yine de şansımı deneyeceğim ve eninde sonunda seni ikna edeceğimi biliyorum. Biraz daha zaman geçsin, sen de bunun böyle olmayacağını anlayacaksın. Sonunda sen de onun artık geri

gelmeyeceğini kabul edeceksin."

"Belki ileride bu şekilde düşünebilirim ama şimdi değil."

"Pekâlâ, en azından sana âşık olduğumu öğrendin. Ben yine durmam gereken yerde duracağım. Seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim Cenk. Gerçekten dostluğun benim için önemli."

"Peki, geri geldiğinde tekrar bir araya gelme olasılığınız nedir Ada?"

"Bu konuda çok netim Cenk. Geldiğinde ondan boşanacağım. Bu evliliği istemediğini en başından beri biliyordum. Onu bununla yaşatmayacağıma dair kendime söz verdim ama bunu geldiğinde yapacağım. Ölü olduğunu ilan ederek değil."

"O zaman bana bir söz vermeni istiyorum Ada."

"Ne sözü?"

"Yankı geldiğinde ondan boşanacak ve evlenme teklifime evet diyeceksin."

"Bu sözün süresi uzayabilir Cenk. Seni bu ümitle bekletmek istemem."

"Benim şu anda senden başka birisiyle evlenmek gibi bir niyetim yok Ada. Bekleyebilirim."

"Bunu sana yapamam."

"Bunu ben istiyorum. Sen bir şey yapmıyorsun. Sen şartlarını söyledin ve ben de kabul ettim. Hepsi bu. Bu konuda seni asla sıkıştırmayacağım, sadece bana bir söz vermeni istiyorum."

"Benim için sözlerin önemi çok büyük Cenk. Seni yıllarca bekletemem."

"Biliyorum, onun için bu sözü senden almak istiyorum. Eğer seni rahatlatacaksa buna bir süre de koyabiliriz. Böylece sen beni bekletmemiş, ben de seni sürekli bununla rahatsız etmemiş olurum."

"Süre mi?"

"Evet. Bugünden itibaren Yankı beş yıl içinde dönmezse ben bir başkasıyla evleneceğim ve sen de Yankı'yı beklemeye devam edeceksin."

Gülerek ona baktım. "Sen ciddi misin?"

"Evet."

Hâlâ gülümseyerek ona bakıyordum. "Söz," dedim gözlerinin içine bakarak.

O da bana gülümsedi. "Pekâlâ, hadi tatlı yiyelim ve bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatalım"

"Tamam," dedim ben de gülümseyerek. Onu kaybetmeden bu olayı çözdüğümüze sevinmiştim.

O günden sonra Cenk sözünü tuttu ve sınırını bildi. Zamanı geldiğinde ben de ona verdiğim sözü tutacaktım. Aramız yine eskisi gibi oldu. Onu sevmek ve bu sevgiye kendini bırakmak çok kolaydı ama yüreğimde başka bir sevgi capcanlı dururken bu benim için hiç de kolay olmayacaktı.

İzmir'den döndüğümde Anıl'ın yüz ifadesinden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kapıdan girdiğimde annem üzgün olduğunu söylemişti. Anıl çok mutlu bir çocuktu. Ona babasızlığını hissettirmemeye çalışsam da bazen arkadaşlarının gazına gelerek babasının neden yanında olmadığını sorgulardı. Yine öyle günlerinden birini yaşadığını hissettim.

Odasına girdiğimde iki gündür görmediği annesine bile ilgi göstermemesi sorunun sandığımdan da büyük olduğunun habercisi gibiydi. Yerde oturmuş her zamanki gibi oyuncak arabalarıyla oynuyordu. Beni gördüğünde sadece başını kaldırmış ve yüzüme baktıktan sonra yine arabalarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Yanına gidip yere oturdum. "Nasılsın Anıl?"

"İyiyim," dedi.

Sesinin tınısında bile üzüntü vardı. O sırada gözüm komodinin üstüne takıldı. Babasının fotoğrafının olduğu çerçeve ters çevrilmişti. Anıl daha beş yaşındaydı ve zaman zaman babasızlığı hissettiğini biliyordum. Cenk onunla birçok şey

paylaşsa bile onun babası olmadığını biliyordu.

"Anneye hoş geldin yok mu?"

"Hoş geldin."

"Okul nasıl geçti?"

Başını oyuncaklardan kaldırmadan ağzından sadece, "İyi" kelimesi çıktı. Sesindeki kırılgan tını geçmemişti.

"Ama sanki pek iyi geçmiş gibi durmuyor?"

"Okuldan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Bazı çocukları sevmiyorum. Kötü şeyler söylüyorlar," diyerek elindeki oyuncağı bıraktı.

Çocukların bazen ne kadar acımasız olduğunu bilirdim. Küçükken benimle de alay ederlerdi. Ama bu bazı çocukların doğasında vardı.

"Ne söylüyorlar?"

Bir süre hiçbir şey demeden tekrar arabalarıyla oynamaya devam etti. Sonra başını kaldırarak bana baktı. "Babamın bizi terk ettiğini söylüyorlar."

Bunu duyunca üzüldüm. Yankı gideli altı yıl oluyordu. Nerede ve nasıl olduğunu bilmeden geçirdiğimiz altı yıl. Anıl'ın arkadaşlarının bunu bildiğini sanmıyordum ama oğluma bunu söyleyen çocukların aileleri hâlâ bu konuyu, çocuklarının yanında konuşacak kadar taze tutuyorlardı demek ki. Onun minik suratını ellerimin arasında aldım. "Baban bizi terk etmedi," dedim oğlumun gözlerine bakarak.

"O zaman neden gitti?"

"Çünkü kendini bulması gerekiyordu."

"Kendini mi kaybetti?"

"Bak bebeğim," diyerek ellerini tuttum. Onun gözlerinin içine baktım. Bu haliyle o kadar üzgün, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki. Ama yıllarca ona babasının nasıl iyi biri olduğunu anlattıktan sonra şimdi bizi terk edip gittiğini söyleyemezdim. Üstelik Yankı bir oğlu olduğunu bilmiş olsa onu asla terk etmeyeceğini de biliyordum. "Bazen insanlar o ka-

dar çok üzülür ki yaşadıkları yerler onları sıkmaya başlar. Mutlu olmadıklarını hissederler ve o zaman da yaşadıkları yerden çok uzağa giderler. İçlerindeki o üzüntüyü unutup tekrar mutlu olduklarını hissettiklerinde de geri dönerler."

"Yani babam çok mu üzüldü?"

"Evet."

"Kim üzdü onu?"

"Herkes üzdü."

"Tıpkı okuldaki çocukların beni üzdükleri gibi mi?"

"Evet."

"O zaman ben de mi gideceğim?"

"Hayır, herkes gitmez. Üzülen insanlar bazen burada da mutluluğu bulur. Sende burada mutluluğu bulacaksın. Hem gitmek için çok küçüksün."

"Ama bugün birisi bana, 'Senin baban çoktan öldü' dedi."

Beş yaşındaki bir çocuğa bunu nasıl açıklayacağımı bilemez halde ona baktım. Sonra elimi kalbimin üstüne koydum. Oğlumun, babasının kopyası olan gözlerine baktım. "Eğer sevdiklerini kalbinde hissedersen onlar asla ölmezler. Ben babanı tam buramda, kalbimde hissediyorum. Bir gün bize döneceğini biliyorum. Döndüğünde onu bir sürpriz bekliyor olacak. O da sensin. Seni gördüğünde bir daha asla bir yere gitmeyecek."

"Beni sever mi sence?"

"Hem de çok sever."

"Ben onu sever miyim?"

"Seveceğine eminim. Senin baban küçükken benim kahramanımdı. Beni kötü çocuklardan korurdu."

"O zaman geldiğinde benim de kahramanım olur mu?"

"Kesinlikle olur."

"Büyüdüğümde ben de seni koruyacağım."

"Biliyorum," diyerek ona sarıldım. Sonra aklıma nereden geldiyse, Yankı'yla birlikte kayalıklardan denize atladığımız yeri hatırladım. Anıl'ın da orayı seveceğini biliyordum.

"İstersen bu hafta sonu, benim yüzmeyi öğrendiğim yere gideriz. Orada kayalıklar var. Oradan denize atlarız, ne dersin?"

"Tamam, ama ya korkarsam?"

"Korkmazsın, ben hep yanında olacağım ve ne olursa olsun seni asla bırakmayacağım."

"O zaman gidelim ama ben yüzmeyi biliyorum."

"Biliyorum. Biz de kayalıklardan atlarız."

"Olur," diyerek birbirimize sarıldık. O benim meleğimdi. Yaşama sevincimdi. O olmasa bu yıllar çok daha zor geçerdi.

Hafta sonu erkenden kalktık. Arabaya piknik sepetimizi de koyduk ve onunla benim için özel olan o yere doğru yola çıktık. Buraya, hamile olduğumu öğrendiğim zamanlarda gelir, kayaların üstünde oturarak denize bakar ve Yankı ile geçirdiğim o günü hatırlardım. O gün benim için çok özeldi. Şimdi ilk defa oğlumla oraya gidiyorduk ve onun için de özel olmasını istiyordum.

Anıl arabadan indiğinde koşarak denize doğru gitti. Arkasından gülerek bakıyordum. Arka koltuktan piknik sepetini aldım ve onun yanına doğru yürüdüm. Deniz kıpırtısızdı. Denizin dibindeki çakıllara ve onların arasına giren küçük balıklara baktık.

"Burada atlayacak yer yok," diyerek bana baktı. Yüzündeki şaşkın ifadeye güldüm. Gözünün önüne düşmüş dalgalı saçları, gri mavi gözleriyle ve kocaman gülümsemeyle bana bakıyordu. Onun mutluluğu için her şeyi yapardım.

"Oraya daha gelmedik, hadi bana elini ver. Biraz tırmanacağız."

El ele patika yoldan tırmanmaya başladık. Sonunda çıktığımızda piknik sepetini kayaların üstüne koyarak oğluma baktım.

"Burası mı?"

"Evet."

Kenara doğru giderek aşağıya baktı. "Yüksekmiş."

Üstümü çıkararak onun yanına gittim. Oradan baktığımda aklım yıllar öncesine gitti. Ben de Yankı'nın yanında dikilmiş ve kayalığın ne kadar yüksek olduğuna bakmıştım. Şimdi yıllar sonra yanımda Yankı yoktu ama ondan bir parça olan oğlum vardı.

"Biliyor musun, ben eskiden çok iyi yüzemezdim. Sonra bir arkadaşım bana buradan atlamayı öğretti."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"O arkadaşın çok korkusuzmuş."

"Evet, öyleydi," dedim gülümseyerek.

"Nerede şimdi o arkadaşın?"

"Çok uzaklarda."

"Onu özlüyor musun?"

"Evet, çok özlüyorum ama giderken bana o kadar güzel bir hediye bıraktı ki bu yüzden asla onu unutmuyorum ve bu hediye onu ne kadar sevdiğimi bana hatırlatıyor."

"O zaman iyi biriymiş."

"Kesinlikle iyi biriydi," diyerek eğildim ve onun saçlarını öptüm. "Atlayalım mı?" diye sorduğumda, "Evet!" diyerek üzerindeki tişörtü çıkardı ve elimden tuttu.

"Elimi bırakma sakın."

"Ömrümün yettiği sürece elini asla bırakmayacağım," dedim oğluma.

Aynı cümlenin bir benzerini yıllar önce babasına da söylemiştim. Elimi tuttuğunda ona, "Beni bırakma," demiştim. Gözümden akan birkaç damla yaşı diğer elimle sildim ve oğluma gülümsedim. "Hadi," diyerek kendimizi boşluğa bıraktığımızda ikimiz de gülüyorduk.

Oğlumla orada harika bir gün geçirdik. Pikniğimizi yaptık ve canımız yüzmek istediğinde oradan atladık. Her ikimiz de eve geldiğimizde yorgun ama mutluyduk. Ona banyo yaptırdıktan sonra yemeğini yedirdim ve yatağının yanına oturarak babamın yıllar önce yazdığı gezi notlarını içeren günlükleri-

ni okumaya başladım. Anıl'ın en sevdiği günlükler bunlardı. Bir süre sonra gözleri kapandı. Uyuyan oğlumu seyrettim. O kadar masumdu ki yüzünün her santimetresini ezberlemek ister gibi bakıyordum ona. Bugün Anıl'ı oraya götürdüğüm için memnundum. İçimden Yankı'nın artık dönmesi için dua ettim. Oğlumun babasını tanımasını istiyordum. Yatağın üzerinden yere kaydım ve sırtımı yatağa dayayarak bir süre yerde oturdum ve sonra gözlerimi kapatıp yıllar önce orada Yankı ile geçirdiğim günü tekrar özlemle yaşadım.

Artık onun dönmesini istiyordum. Bunu ailesi için istiyordum. Oğlum için istiyordum. Bir daha bir araya gelmesek bile burada olmasını istiyordum. Çünkü bu şekilde yarım kalmış gibiydim. Yoluma devam edebilmem için buna ihtiyacım vardı.

ON ALTI

Yaşantımız kendi rutini içinde akıp gidiyordu. Duru'nun döndüğünü öğrendiğimde işten çıkmış eve doğru arabamı sürüyordum. Telefonum çaldığında arayanın dayım olduğunu gördüm.

"Efendim dayı?"

"Nasılsın Ada?"

"İyiyim dayı, sen nasılsın?"

"Ben de iyi sayılırım. Neredesin?"

"İşten çıktım, eve doğru gidiyorum."

"Duru geldi Ada."

"Duru mu?"

"Evet, biraz önce geldi. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Teşekkür ederim dayı," dedim ve vedalaşarak telefonu kapattık.

Arabayı yolun kenarına yaklaştırarak el frenini çektim. Duru'yu tam altı yıldır görmüyordum. Gittiğinden beri bir daha buraya gelmemişti. Onun nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Nedense bu konu ne dayımla ne de yengemle hiç konuşulmamıştı. Onlar konuyu açmadıkları için ben de şimdiye kadar onlara bir şey sormamıştım.

Gidenler dönmeye başlamıştı. Arabada oturup ona karşı ne hissettiğimi düşündüm. İçimde koskocaman bir boşluk vardı. Onun hakkında hiçbir şey hissetmiyordum. Duru'yu düşündüğüm anda çocukluğumun ve gençliğimin en kötü zamanları aklıma geliyordu. Aramız hiçbir zaman iyi olmamıştı. Hâlâ aniden o adamla evlenip neden böyle bir karar

verdiğini bile bilmiyordum ve bu çok da umurumda değildi. Dayıma onun buraya misafir olarak mı yoksa temelli olarak mı döndüğünü bile soramamıştım.

Giderken bana söylediklerini düşündüm Duru bir daha asla dönmem dediği yere geri gelmişti. Bir süre sonra yola devam ederek eve gittim. Son bir aydır annem daha rahat edeceğimi söyleyerek Anıl'la ikimiz için kendilerine yakın bir ev bakıyorlardı. Bugün işten erken çıkmamım sebeplerinden biri de benim için buldukları o eve bakacak olmamdı. Evin önüne geldiğimde üç katlı eve baktım. Şık bir apartmandı. Arabayı park ettim ve kapıda bekleyen kadına doğru gittim. Daireye girdiğimde beni hayran bırakan deniz manzarası oldu. Geniş camlardan deniz olduğu gibi görünüyordu. Pencereye doğru gittim ve masmavi denize baktım. Mutfak kocamandı ve önündeki balkon oldukça genişti. Anıl ve benim için büyük bir evdi ama gerek konumu gerekse sunduğu lüks hoşuma gitmişti. Üstelik içeri girdiğim andan itibaren sımsıcak bir yuva gibi gelmişti bana. Anıl büyüyordu ve eve gelen giden çok arkadaşı oluyordu. Ben kiralık bir ev istememe rağmen babam satın almak için bütün işlemleri başlatmıştı. Evin hem büyükanneye hem de annem ve babama yakın olması benim için şanstı.

Akşam yemeğe oturduğumuzda aklımda Duru vardı. Dayım haber verdiğine göre onu görmeli miyim yoksa tekrar gitmesini mi beklemeliydim, bir türlü karar verememiştim.

"Evi gördün mü Ada?"

Anneme bakarak gülümsedim. "Evet, çok güzel."

"Beğendiysen yarın tapu işlemlerini başlatacağım."

"Çok beğendim. Teşekkür ederim baba."

"Burada olmandan çok memnunuz Ada, bunu biliyorsun ama artık ayrı bir evin olmalı. Anıl büyüyor. Bize yakın olması da iyi."

"Evet ama ev çok büyük geldi bana."

"Büyük ev iyidir," diyerek güldü annem.

Ben de onunla birlikte güldüm. Mutlu görünüyorlardı ve onları mutlu görmek beni de çok mutlu ediyordu. Babam elindeki çatalı bırakarak bana doğru döndü. "Bak kızım, biz annenle oturup konuştuk, senin de bilmeni istiyoruz," diyerek karısına baktı. Gözleri tekrar bana döndü. "Yankı gideli altı yıl oldu. Hepimiz için çok zor bir süreçti bu. Ondan hiçbir haber alamadık. Yaşayıp yaşamadığını bile öğrenemedik. Çok zaman geçti Ada. Daha çok gençsin ve hayatını tekrar kurmalısın."

Şaşkınlıkla onlara baktım. Cenk benden habersiz onlarla konuşmuş olabilir miydi? Yine de onun bunu yapmayacağını biliyordum. Benim bu konudaki düşüncelerimi biliyordu.

"Ben onun döneceğini düşünüyorum."

"Biliyorum kızım. Bunu biz de düşünüyoruz. İçimizdeki o umuda annen de ben de sıkı sıkı sarıldık. O bizim oğlumuz, gerekirse biz onu ömrümüzün sonuna kadar bekleriz ama bunu senden beklemek haksızlık gibi geliyor bana. Yankı da büyüyor ve onun bir babaya ihtiyacı var. Hayatını yeniden kurabilirsin. Senin yerinde başkası olsaydı şimdiye kadar onun gaipliğini ilan ettirmişti."

Hiçbir şey demedim. Öylece oturmuş babamın dediklerini düşünüyordum. Beni sevdiklerini gözlerinden anlıyordum. Benim iyiliğimi istiyorlardı. Gaipliğin ilan edilmesinin ne anlama geldiğini her ikisi de biliyordu ve içlerinde, bir gün oğullarının döneceğine dair besledikleri umuda rağmen benden böyle bir şey bekliyorlardı.

"Ama bu onun öldüğünü kabul etmek olur," diyebildim sadece. Bu bile boğazımın düğümlenmesine neden olmuştu.

"Biliyoruz ama sana bu evliliği sürdürmen için baskı yapamayız Ada. Bu şekilde boşanman zor, biliyoruz. Biz de senin için en iyisinin bu olduğuna karar verdik. Yankı'nın dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyoruz."

"Bunu yapamam," diyerek onların yüzlerine baktım. "Biliyorum, beni düşünüyorsunuz ana ben hâlâ onun yaşadığına

inanıyorum ve bir gün geri geleceğini hissediyorum. Benden bunu istemeyin lütfen."

Annem, "Ada," diyerek elimi tuttu. "Teşekkür ederim kızım, bunu senden istemek benim için çok zor ama ben seni düşünüyorum. Yıllar hızla geçiyor. Sonra pişman olmanı istemiyorum kızım. Tekrar mutlu olabilir, kendine yeni bir yuva kurabilirsin. Bunu senin elinden almak istemiyoruz."

"Olmam anne. Anıl'a her defasında babasının döneceğini söylüyorum. Bunu ne size ne de oğluma yapamam."

"O zaman bu konu burada kapanmıştır. Senin isteklerine saygı duyacağız Ada. Sadece böyle bir alternatifin daha olduğunu bil istedik."

"Teşekkür ederim. O kadar iyisiniz ki. Sizler annem ve babam olduğunuz için ben kendimi çok şanslı hissediyorum."

Ondan sonra hiç kimse konuşmadı. Yankı dönecekti. Bunu içimde bir yerlerde hissediyordum. O döndüğünde ondan boşanacaktım ama ondan önce değil. Onun öldüğünü kabul ederek değil.

"Bugün dayım aradı. Duru gelmiş," dedim biraz sonra.

"Gelmiş mi?"

"Evet."

"Bir daha gitmeyecek mi?"

"Bilmiyorum anne, yarın gidip onu göreceğim."

Ertesi gün Anıl'ı da okuldan alarak dayımlara gittim. Kapının önünde arabadan indiğimde bahçe kapısının önünde bir süre durdum. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Anıl yüzüme bakmaya başladığında kapıyı açıp bahçeden içeri girdim.

Anıl, dayım ve yengemle iyi anlaşıyordu ve onlar da onu seviyorlardı. Duru'nun çocuğu olmadığını biliyordum. Gerçi bu hiç konuşulmamıştı ama yengem olsa söylerdi diye düşünüyordum. Onun için de Anıl'ın onların gözünde yeri bir başkaydı. İçeri girdiğimde yengemle oturup biraz konuştuk. Duru'nun temelli döndüğünü öğrendim. Yengem boşandığı-

nı söylemişti. Biraz sonra Duru'yu çağırmak için yukarı çıktı. Merdivenlerden indiğinde ayağa kalkıp oğlumun elinden tutarak ona baktım. Duru değişmişti. Yorgun görünüyordu. Yaşından daha büyük duruyordu. Yıllar önce buradan giden o kız değildi. Hâlâ çok güzeldi ama gözlerinin ışığı sönmüş gibiydi.

Duru merdivenin son basamağında durmuş bize bakıyordu. Ben de elinden tuttuğum oğlumla ona bakıyordum. Anıl'ın elini bıraktım ve yanına giderek ona sarıldım. Geçmişimdeki herkesi affetmiştim. Bana sarıldığında ağladığını hissettim. Ayrıldığımızda yengem Anıl'a dönüp, "Otele gidelim mi?" diye sordu.

"Gidelim. Anne, otele gidebilir miyiz?"

"Evet, ama önce tanışmanı istediğim biri var," diyerek onun yanına gittim ve elinden tutarak oğlumu Duru'nun yanına getirdim. "Bak, bu benim kuzenim Duru ve senin teyzen sayılır. Bu yakışıklı çocuk da Anıl," dedim.

Duru eğilerek oğluma elini uzattı. Ona gülümsedi ve sonra da daha çok ağlamaya başladı.

Biraz sonra yengem Anıl'ı götürdüğünde biz de oturduk. Neden boşandığını ve bunca sene neden buraya hiç gelmediğini sormadım. Nasıl olsa kendiliğinden anlatacaktı. Gözlerini son kez sildi ve bana baktı. Ben de ona bakmaya devam ettim. Ondaki değişikliklere bakıyordum. Bunca yıl onun için pek de iyi geçmemiş gibiydi. Eskiden insanlara tepeden bakan o halleri yoktu. Yüzünde umduğunu bulamamış insanlara özgü hayal kırıklıkları vardı. Keşke yıllar önce onunla yakın olabilseydik ama arada telafisi zor yıllar vardı. Konuşmaya başladığında onun gözlerinin içine baktım.

"Özür dilerim Ada, yaptığım her şey için."

"Aradan çok zaman geçti Duru."

"Biliyorum ama bu halde olman bile benim suçum."

"Ben gayet mutluyum Duru. Anıl harika bir çocuk."

"Yankı'ya benziyor."

"Evet. Döndüğüne sevindim."

"Ben ne hissedeceğimi bilmiyorum. Buradan gittikten sonra yeniden buraya dönmek çok zordu. Ama gidebileceğim başka yer yoktu ve çok yoruldum."

"Burası senin evin, tabii ki döneceksin."

"Hata yaptım ve şimdi bunu kabullenmek o kadar zor geliyor ki."

"Hatalar insanlar için, hepimizin hataları var. Yarın yeni bir başlangıç olabilir Duru. Burada tanıdığın, bildiğin ve seni seven insanların yanında daha mutlu olursun."

Ağlamaya başlamıştı. Benim için o kadar yabancıydı ki onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum.

"Kötü bir evliliği bunca yıl sürdürdüm ve artık dayanılacak noktayı geçmiştim.".

"Keşke arada gelmiş olsaydın."

"Gelemedim. Biliyor musun? Haklıydın."

Bir şey demedim. Bunun üzerine konuşmaya başladı. "O kadar kısa sürede tanıdığım bir adamla hayatımı geçirebileceğimi sandım. Üstelik ona âşık bile değildim. Sadece temsil ettiği şeyler benim hep istediğim şeylerdi ama bunun bile hata olduğunu anlamam fazla uzun sürmedi. Hep bir şeyler değişir ve mutlu olurum diye bekledim ama olmadı."

Onun acı çektiğini gözlerinden anlayabiliyordum. Yüzünde pişmanlıklarının ve yaşadığı kötü şeylerin izleri vardı.

"Burada hâlâ seni seven insanlar var. Annenle baban buradalar, ben varım ve artık teyzesini çok sevecek Anıl var. Kal burada Duru, bir yolunu bulacağına eminim. Dayım ve yengem çok değiştiler. Artık birbirleriyle kavga etmiyorlar. Yaptıklarını belki de anladılar, bilmiyorum. İnanması zor ama yıllar sonra birbirlerini sevmeye bile başladılar."

Gülümsedi ve gözlerindeki yaşları parmaklarıyla sildi. "Onları affettiğine inanamıyorum. Sana yapılan bunca şeyden sonra. Beni de affedebilecek misin bilmiyorum."

"Geçmişimdeki herkesi affettim Duru. Bu da benim hayatla başa çıkış yolum belki, bilmiyorum ama içimde düşmanlık yeşertmek istemiyorum."

"Sana yaptığım her şey için özür dilerim. Biliyorum, bu yaptıklarımı telafi edemez ama bundan sonra belki biz de bir yol bulabiliriz."

"Bulacağımıza inanıyorum. Burayı seviyorum. Bana gerçek kızları gibi davranan bir ailem, dünyalar tatlısı bir oğlum var. Burada mutluyum."

"Yankı'nın gittiğini duydum. Dönmedi değil mi?"

"Evet, düğünün ertesi günü gitti. Bir gün dönecek, inanıyorum."

"Sen çok güçlüsün. Ben olsam ona bu kadar sevgi dolu yaklaşmazdım ve dönse bile oğlunu ona asla göstermezdim. Belki de aramızdaki fark bu. Belki bunun için Yankı seni sevdi."

"Artık beni sevdiğine inanmıyorum Duru. Bence o hep seni sevdi."

"Yanılıyor olamam. Onun sana bakışlarını görür ve kıskanırdım. Sana davranışları beni deli ederdi. Yıllar geçtikçe onun kafasının karışık olduğunu anladım. Beni sevdiğini sanıyordu ama sevdiği ben değildim."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Gittiğinde onun nasıl olduğunu gördüm Duru. Dağılmıştı. Gözlerinde hüzünden başka bir duygu yoktu."

"O kafa karışıklığının devam ettiğini sanıyorum ama o seni seçti."

Gülümsedim. Keşke beni seçmiş olsaydı ama seçmemişti. Bu ona zorla yaptırılmıştı. Önce babası sonra da benim tarafımdan.

"Beni seçmedi Duru. O akşam gururunu kurtarmak için öyle davrandı ve zamanı geçtiğinde yaptıklarına pişman oldu. Şimdiki aklım olsa onunla evlenmezdim ama bilmiyorum işte, benim de hatalarım oldu."

"Yine de o seni seviyordu Ada. Sen onun için çok özeldin."

"Beni, senin kuzenin olduğum için seviyordu. Hepsi bu Duru."

"Ama sen onu hep sevdin."

"Bunca zamandan sonra bunu inkâr edecek değilim. Evet, hep sevdim. Küçük bir kızken bile ona âşıktım ama onu senin elinden almak için hiçbir şey yapmadım Duru, buna inanmalısın."

"İnanıyorum. Beni istemeye geldikleri günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O zaman bana bunu yapmamam için yalvarmıştın. O anda senin Yankı'yı çok sevdiğini anladım. Sırf onun acı çekmemesi için aşkını geri plana itip onunla evlenmemi istedin. Hâlbuki aradan çekilmem senin işine gelecekti."

Gülümseyerek ona baktım. "Evet, keşke beni dinleseydin."

"Keşke," diyerek sustu. O zaman Duru'nun hâlâ Yankı'ya karşı bir şeyler hissettiğini anladım. Eğer Yankı geri gelirse ondan kesinlikle boşanacak ve onların mutlu olmasını sağlayacaktım. Belki de ben olmasaydım daha az kavga edeceklerdi ve Duru da böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Biliyor musun?" dediğinde ona baktım. "Sen hep değişik bir kızdın. Onu sevdiğini anlamıştım. Ona bakışından, onunla vakit geçirirken yüzünde beliren mutluluktan ama ben çok kötü bir şey yaptım," diyerek sustu.

Ben hâlâ ona bakıyordum. Ne diyeceğini o kadar merak etmiştim ki hiçbir şey söyleyemedim.

"Bir gün odanı karıştırdım ve günlüklerini buldum. Hepsini okudum. Yıllarca ona duyduğun aşkı yazdığın günlükleri."

"Onları okumaya hakkın yoktu."

"Biliyorum, bunun için de senden ne kadar özür dilesem

azdır. O zaman senin onu sevdiğin konusunda yanılmadığımı anladım."

"Onlar sadece çocukça duygulardı."

"Bunun geçtiğini mi söylüyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Geçmiş miydi? Artık o kimsesiz ve sevgiye aç kız değildim. Artık beni seven arkadaşlarım, dostlarım, ailem ve oğlum vardı. Yüreğimin derinliklerindeyse Yankı'ya duyduğum sevgi hiç değişmemişti. Sadece artık daha mantıklı düşünmeye başlamıştım.

"Geçmediğini görebiliyorum Ada."

"Eğer öğrenmek istediğin buysa, buraya geldiği anda ondan boşanacağım Duru. Bundan sonra onunla birlikte olamam."

"Hayır, bunu öğrenmek istemiyorum. Tüm olanlardan sonra Yankı ile tekrar beraber olabileceğimizi düşünmüyorum. Sen onun karısısın ve çok tatlı bir oğlunuz var. Keşke benim de çocuklarım olsaydı. Yankı ile aramızdaki her neyse bir süre sonra sevgi olmadığını anladım. Belki de uzun yılların verdiği alışkanlıktı bu ama sevgi değildi. Yankı benimle asla mutlu olmazdı. Büyük ihtimalle ben de onunla olmazdım. O zamanlar keşke bu kadar iyi düşünebilseydim ve herkesin hayatını mahvetmeseydim."

Duru hâlâ Yankı için bir şeyler hissediyordu. Pişmandı, bunu gözlerinde görmüştüm.

"Böyle olmasını istemezdim Ada. Yankı gittiğinde neler çektiğini annem anlattı."

Acılar çekmiştim ama bunda Duru'nun suçu yoktu. Yankı'nın onu ne kadar sevdiğini bile bile onunla evlenmiştim. İçimdeki sevgiye engel olamamıştım. Bırakıp gideceği ya da bir gün beni istemeyeceği hiç aklıma gelmemişti. O bütün çocukluk ve genç kızlık hayallerimi süsleyen tek erkekti. Her şeyin ilkini onunla yaşamak istemiştim. Beni bıraksa da o hep ilk aşkım olarak kalacaktı. Yine de ona düşman değildim.

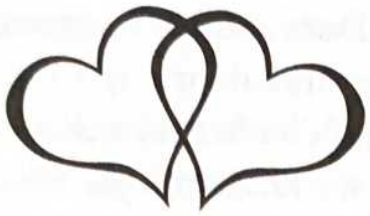
"Tüm bunları yaşayacağımı biliyor olsaydım bile yine

onunla evlenirdim Duru, bunda senin suçun yok."

"Her şeyi geride bırakabilir miyiz Ada?"

"Evet, benim açımdan her şey çok geride kaldı zaten."

Duru boynuma sarıldı. İkimiz de ağlıyorduk. Keşke bunu yıllar önce yapabilseydik ama hiçbir şey için geç değildi ve bundan sonra belki abla kardeş olmayı başarabilirdik. Aynı adamı sevmiştik ama onunla ben evlenmiştim. Yıllar sonra Duru geri gelmişti ve o adamın kimi sevdiğini geldiğinde anlayacaktım.

ON YEDİ

Bir süre sonra benim için aldıkları eve yerleştim. İlk defa "benim" diyebileceğim bir evim vardı ve onu kendi zevklerime göre düzenlemiştim. Mutfağımda zaman geçirmeyi ve oğlumun hoşlandığı yemekleri yapmayı çok seviyordum. Oğlumun çeşitli yaşlarında çektirdiğimiz fotoğrafları büyük çerçeveleyip masanın üzerindeki rafa koydum. O gün Anıl'ın fotoğraflarına tekrar baktım. Doğduğu günden bu yana sürekli fotoğraflarını çekiyor ve bunu tarih sırasına göre albümlere yerleştiriyordum. Sırayla bakıldığında oğlumun tüm yaşamı fotoğraflarından takip edilebilirdi. Tüm bu albümleri babası için özenle tutuyordum.

Duru artık yaşamımızın bir parçası olmuştu. Anıl onu seviyordu. Onun da Anıl'la zaman geçirmekten zevk aldığını görüyordum. Hem oğlumun hem de benim en yakın arkadaşımız olmuştu. Dayım ve yengem sanki daha mutluydu. Yıllar sonra kızlarına tekrar kavuşmuşlardı.

Benimse artık Yankı'yı düşünürken içimde acı yoktu. Sadece özlem vardı. O gün büyükanneyi ziyaret ettiğimizde konu Yankı'ya geldi. Uzun zamandır büyükanne torunundan bahsetmiyordu. Anıl, Yankı'nın yerini almış gibiydi ama içten içe onu çok özlediklerini biliyordum.

Büyükanneyi çok seviyordum. Onun üzülmesine dayanamazdım. Yanımdaki koltukta oturuyordu. Aynı zamanda televizyon seyreden oğluma bakıyorduk. Büyükanne yedi yıl içinde daha da yaşlanmış ve çökmüş duruyordu. Yankı'nın gitmesi en çok onu yaşlandırmıştı sanki. Oturduğu koltuktan

oğluma bakan gözlerini çekti ve bana doğru döndü. Koyu kahverengi gözleri ışıl ışıldı. Bu ailenin sımsıcak bakışları her zaman içime işlemişti.

"Ada," dediğinde ona gülümsedim. O da gözlerini kısarak bana gülümsedi. Uzandım koltuğun kenarında duran elini tuttum. Eli oldukça yumuşaktı ve ipek gibi bir derisi vardı.

"Efendim büyükanne?" Gözleri hâlâ avucumun içindeki elindeydi ve parmaklarıyla alyansımı okşuyordu. Sonra yavaşça başını kaldırıp bana baktı.

"Yankı gideli yedi yıl oldu."

"Biliyorum," dedim.

"Oğlum sana, ondan boşanmayı teklif ettiğini söyledi ama kabul etmemişsin. Bak kızım, çok gençsin. Artık hayatını yeniden kurman gerekiyor. Yankı'nın başına ne geldi hâlâ bilmiyoruz. Yaşıyor mu, ondan bile emin değiliz." Başını çevirip Anıl'a baktı. "Oğlunun da bir babaya ihtiyacı var."

"Onun babası var büyükanne."

"Biliyorum ama benim demek istediğim..."

Onun sözünü kestiğimin farkındaydım ama bu konuyu konuşmak istemiyordum.

"Ne demek istediğini biliyorum büyükanne ama ondan bu şekilde boşanmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Yankı yaşıyor. Yaşadığını hissediyorum ve bir gün gelecek, oğlum babasını tanıyacak. Anıl'a onu, sevdiğim Yankı'yı anlatıyorum. Bana değer veren, beni koruyan Yankı'yı anlatıyorum. Anıl öyle bir babanın oğlu olduğunu bilsin istiyorum. O geri gelene kadar ondan boşanmayacağım. Hâlâ bir geleceğimiz olacağını düşündüğümden değil. Bunun olmayacağını biliyorum. Sadece ölmediğini biliyorum, o kadar."

"Ben zaman içinde senin pişman olmanı istemiyorum Ada. Gençlik çabucak geçen bir şey. Göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçiyor. Mutlu olmak senin de hakkın."

"Ben mutluyum büyükanne"

"Ya Cenk, Ada? O adam seni seviyor."

"Biliyorum büyükanne. Bunu bana açıkladı ama Cenk sadece arkadaşım. Onunla bu konuyu konuştuk. Beni anlıyor. Hayatımdaki belirsizlikler ortadan kalkmadan hiç kimseyi sevmek istemiyorum."

"Peki kızım, sen böyle olmasını istiyorsan bu konuyu bir daha açmayacağım."

"Teşekkür ederim büyükanne," diyerek yerimden kalktım ve ona sarıldım. Biliyordum, beni çok seviyorlardı ve benim mutlu olmamı istiyorlardı. Son zamanlarda olmadığım kadar mutluydum aslında.

Okullar açıldığında Anıl iki senedir gittiği anaokulundan ilkokula geçmişti. Sabah erkenden kalktık. Onu hazırladım. Kahvaltımızı yapmak için mutfakta oturuyorduk. Masanın başındaki haline baktım. Büyümüştü. Boyu uzamış ve babasına daha da benzemeye başlamıştı. Büyükannesi ve büyükbabasıyla okulun önünde buluşacaktık. Onlar da en az benim kadar heyecanlıydılar. Anıl, önüne koyduğum süt bardağından kocaman bir yudum aldı. Bardağı masaya koyarken, "Beni bırakıp gideceksin değil mi?" diye sordu.

"Kalmamı istiyorsan kalırım bebeğim."

"Anne," dedi kaşlarını çatarak. "Bana bebeğim deme."

"Ama bebeğimsin," dedim gülümseyerek. Son zamanlarda ona böyle seslendiğimde sürekli beni uyarıyordu.

"Hayır, ben artık kocaman oldum. Bebek değilim."

"Anneler için çocukları hiç büyümez, biliyor musun?"

"Ama ben büyüdüm. Boyum tam beş santim arttı. Sen de bunu biliyor musun?"

"Evet, duvarımızda boyunun büyüdüğünü görebiliyorum."

"O zaman bana bebek deme."

"Tamam."

Kahvaltımızı yapıp çıktık. Bahçeden içeri girmeden onu bekleyen büyükannesine ve büyükbabasına sarıldı. Son kez bana da sarılıp koşarak bahçeye girdi. Onun bahçedeki haline bakarak gülümsedim. Sınıflara girene kadar orada bekledik. Sonrada annem ve babamla eve doğru yürüdük.

"Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum Ada. Yıllar ne kadar hızlı geçti."

Yıllar gerçekten de hızlı geçmişti. Bunu oğluma baktığımda görebiliyordum ama yüreğime baktığımda o yılların çok uzun olduğunu anlayabiliyordum.

Yeni bir yılı daha bitirmiş ve kışın o soğuk ve karanlık günlerinden baharın ilk aylarına gelmiştik. Hayatımız artık iyice rutinleşmişti. Anıl okuluna alışmış ve arkadaşları olmuştu. Halinden son derece memnun olan oğlumun mutluluğu beni daha çok mutlu ediyordu.

Bir sabah Anıl ateşle yataktan kalktı. O gün çok önemli birkaç toplantım vardı ve bunları iptal etmem mümkün değildi. İşimiz için çok önemli bir bağlantı yapılacaktı. Fakat oğlumun da burnu akarken ve gözleri sulanmışken onu okula bırakmaya gönlüm elvermiyordu. Annemi arayarak Anıl'a bakıp bakamayacaklarını sordum. Toplantı bittiğinde gelip onu alacaktım. Bakabileceklerini söylediklerinde onu giydirdim ve anneme bıraktım.

Anıl'ı bıraktıktan sonra işe giderek toplantıya girdim. Benim ve fabrika için oldukça önemli bir görüşmeydi. Saatler sonra başım ağrıyarak görüşmeden çıktığımda hemen çanta-

mı aldım ve anneme doğru yola çıktım. Çalışmanın en kötü tarafı çocuğumu ihmal ettiğim duygusuydu ki buna bir türlü alışamamıştım. Arabayı bahçenin kenarına park ettim. Kapının önüne geldiğimde kapıyı oğlum açınca şaşırdım. Sabah oldukça bitkin görünüyordu ama şimdi oldukça enerjik bir halde çıkmıştı karşıma. Büyükannesinin şifalı otlarından içtiği belliydi.

"Anne!" diyerek boynuma sarıldığında bu sevgiyi hiçbir şeye değişmeyeceğimi düşündüm.

Çömelerek onun hizasına indim. Elim alnına gittiğinde ateşinin olmadığını anladım.

"Nasıl oldun bebeğim?"

"Bana bebek deme, ben kocaman adam oldum," dedi suratını asarak. Son zamanlarda bu kelimeden nefret ettiğini anlıyordum. Kendini büyümüş hissediyordu, hâlbuki daha altı yaşını geçeli birkaç ay olmuştu.

"Yüz yaşına da gelsen sen benim bebeğimsin," diyerek güldüm.

"Bari başkasının yanında söyleme. Sonra benimle alay ediyorlar."

"Tamam söylemem, büyükanneni üzdün mü?" diyerek ayağa kalktım.

"Hayır, ama o geldi."

"O kim?" diyerek tekrar güldüm. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa gelen kişiyi tanıdığını anlamıştım.

"O işte, başucumda duran fotoğraftaki adam."

Anıl bunu söylediği an durdum. Şaşkınlıkla oğluma baktım. Nefes alamadığımı hissettim. Belki de kalbim atmayı durdurmuştu. Bahsettiği kişinin babası olduğuna emindim.

Yankı gelmişti. Aradan geçen bunca yıldan sonra dönmüştü. Buradaydı ve içeri girdiğimde onu görecektim. Elim kalbimin üstüne doğru gitti. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi geldi bana birden. Ne bir adım geri ne de bir adım ileri gidebiliyordum. Orada öylece kalmıştım.

"İyi misin anne?" diyen oğluma baktım.

Nasıl göründüğümü onun yüzüne baktığımda anladım. Bana endişeyle bakıyordu. Onu endişelendirdiğim için kendime kızdım. Sanki ayaklarıma binlerce tonluk bir yük bağlanmıştı ve hareket etmeme mani oluyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak kadar hızlı atmaya başlamıştı. Onunla karşılaşacak olmanın gerilimi tüm bedenimi felce uğratmış gibiydi. Derin bir nefes alarak oğlumla el ele içeri girdiğim anda onu gördüm. Teras kapılarının önünde dikiliyordu. Arkadan vuran ışık nedeniyle yüzünü tam göremiyordum ama onu nerede olsa tanırdım. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin yine de onu tanırdım.

Yedi yıldır nerede olduğunu bilmediğim ve bu süre boyunca beni yalnız gecelere mahkûm eden adam karşımda duruyordu. İlk aşkım, sevmekten asla vazgeçmediğim adam ve oğlumun babası. Onun sağ olduğunu bilmek ve o anda karşımda olduğunu görmek kalbime tarif edilemez bir sevinç bıraktı.

İşte oradaydı...

Sanki aradan onca yıl geçmemiş gibi, sanki bir köşe başında karşıma çıkmış gibi orada öylece dikiliyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bulunduğum yerden yüzünü net olarak göremesem de o gri gözlerinin dikkatle bana baktığını biliyordum. Ne yapacağımı bilemez halde oğluma bile bakmadan onun elini bıraktım.

"Anıl, biraz dışarı çıkar mısın?" dedim.

O sırada bana doğru gelen annemi gördüm. Oğlumun elini tuttu ve onu dışarı çıkardı. Kapı kapandığında ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımda onun değişmiş olduğunu gördüm. Çok değişmişti. Buradan giden Yankı ile arasında hiçbir benzerlik yoktu. Ya da belki de vardı. Aradaki tek benzerlik, yine sımsıcak bakan gözleriydi. Büyümüştü, yaşını gösteriyordu. Yüzünden çektiği acıları görebiliyordum. Yedi yıl onun için de kolay geçmemiş gibiydi. İçimden ona sarılmak gelse de

bunu yapamadım. Gittiğinde yaşadıklarım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Çektiğim onca acıyı ve bana yaşattığı utancı hatırladım. Farkında olmadan elimi kaldırıp yüzüne olanca kuvvetimle bir tokat attım. Bunu yaptığımı ancak o sesi duyduğumda fark edebildim. O ise yerinden hiç kımıldamadı. Bunu bekliyor gibiydi. Yüzünde elimin şeklini gördüm. Öylece durmuş, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. O hâlâ sımsıcak bakışını koruyordu. Ne yaparsa yapsın hâlâ sevdiğim adamdı. Ondan nefret etmem gerektiğini kendime hatırlatsam da nefret etmediğimi anlamıştım. Orada durup ona bakmaya devam edersem ona sarılmaktan ve bir daha bırakamamaktan korkuyordum. Burada daha fazla kalamazdım. Ona bakarak buna katlanamazdım. Hiçbir şey olmamış gibi arkamı dönerek salondan çıktım. Kapının önünde oyalanan oğluma ve anneme baktım. Dilim ağzımın içinde büyümüş gibiydi. Ne diyeceğimi bilemdim. Eğer konuşursan kendimi tutamayacak ve ağlayacaktım. Oğlumun yanında ağlamak istemiyordum. Hiçbir şey söylemedim ve Anıl'ın elinden tutarak arabaya doğru yürüdüm. Bir an önce evimin güvenli ortamına gitmek ve düşünmek istiyordum.

Evimizin önüne geldiğimde arabayı olduğu yere bıraktım. Bu kadar kısa mesafeyi bile nasıl geldiğimi bilmiyordum. Kontağı kapatmış ama olduğum yerde kalmıştım. Anıl, "Anne," dediğinde ona doğru döndüm. Dikkatli bir ifadeyle bana bakıyordu. Biraz önce onunla aynı gözlere sahip adama bakmıştım ve şimdi onun ufak bir kopyasına bakıyordum. "O babam mı?"

"Evet," diyebildim. Ağlamamak için kendimi güç tutuyordum. Oğlumun yanında ağlayarak onu da germek istemiyordum. O da en az benim kadar şaşkındı. Fotoğraflardan tanıdığı babasını ilk defa görmüştü. Biraz sonra, "Kendini bulmuş mu?" diye sorduğunda zor da olsa gülümsedim.

"Öyle görünüyor."

"Onu sevdim, çok havalı duruyor," dediğinde bir kahkaha attım.

"Evet, öyle görünüyor."

"Sence tekrar gider mi?"

"Bilmiyorum."

"Kolundaki dövmeleri gördün mü?" diyerek bana gülümseyen oğluma baktım.

"Evet."

"Arkadaşlarımın babalarına hiç benzemiyor. Yarın arkadaşlarıma babamın geldiğini söyleyeceğim," dedi bana mutlu bir yüzle gülümserken. Sonra kucağımda duran elimi tuttu. Küçük elini ellerimle sardım. Endişeli bir şekilde bana bakıyordu. Saçları alnına dökülmüştü. Elimin biriyle saçlarını yüzünden çektim.

"Söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Söyleyebilirsin bebeğim."

"Bana bebeğim demeyecektin hani?"

"Yalnız kaldığımızda söyleyeceğimi söylemiştim."

"Sadece yalnız olunca ama. Ben kocaman adam oldum artık," diyerek arabanın kapısını açtı.

Ben de arabadan çıktım ve eve doğru yürüdük. O saatten sonra Anıl yatana kadar neler yaptığımın farkında olmadan dolandım durdum. Sonunda oğlum uyuduğunda kendimi kanepeye attım.

Yankı buradaydı. Bir daha gidip gitmeyeceğini bilmiyordum. Bütün gece onu düşündüm ve ağladım. Hem ona, hem kendime, hem de geçip giden o yıllara ağladım. Onu çoktan affetmiştim. Anıl doğduğu anda tüm yaptıkları için onu affetmiştim. Yüreğimde ona duyduğum büyük sevgi hâlâ ilk günkü gibi dururken bundan sonra bir geleceğimizin olmayacağını düşünerek ağladım. Her şey için çok geç olmasına ağladım.

Bundan sonra ne olacağını düşündüm. Artık Duru buradaydı, Yankı buradaydı. Duru'nun ne düşündüğünü az çok

biliyordum ama Yankı ne düşünüyordu, hiçbir fikrim yoktu. Tek bir şeyden emindim, artık beraber olmamız mümkün değildi. Yankı ve Duru karşılaştıklarında birbirlerini sevdiklerini anlayabilirlerdi. Benim de Cenk'e verilmiş bir sözüm vardı. Bundan sonra herkes kendi yolunda yürümeliydi.

Sabah ezanı okunduğunda ben hâlâ ağlıyor ve hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum.

YANKI

Defterin son sayfasını kapattığımda ne kadar aptal olduğumu bir kez daha anladım. Ada geldiğim günden sonra bir daha yazmamıştı. Teknenin güvertesinde oturmuş, Ada'nın bana getirdiği defterleri sabahın ilk ışıklarına kadar okumuştum.

Ada'nın dayısının evinde yaşarken çektiği acıları ve bana duyduğu imkânsız aşkı okumak kalbimin binlerce parçaya ayrılmasına neden olmuştu. Boğazıma düğümlenen gerçekler beni o kadar derinden etkilemişti ki ne düşüneceğimi bilmiyordum. Nasıl bu kadar sevildiğimi fark edemeyecek kadar kör olabilmiştim? Ada hep gözümün önündeyken ve beni severken onu nasıl görememiştim? Keşke zamanı geri alabilseydim ve tüm o yıllar boyunca onun aşkına karşılık verebilseydim.

Onu bırakıp giderek mutluluğu elimin tersiyle ittiğime inanamıyordum. Lance'in dediği gibi önüme bir yol açılmıştı ve ben o yolda yürümeyi istememiştim.

Yaptığım bunca şeyin telafisi olabilir miydi?

Olamayacağını biliyordum. Onun kalbinde artık bana yer olmadığını biliyordum. Her ne kadar son sayfada beni hâlâ sevdiğini söylese de benimle olmayacaktı.

Yıllarca ayrı ayrı yerlerde acılar çekmiştik ve tüm bunlar benim ne istediğimi bilmememden kaynaklanmıştı. Ada bu defterleri vererek bana kalbini açmıştı. Bundan sonra ben ne yapabilirdim? Onun için mücadele etmeye ve ona kendimi yeniden sevdirmek için geç kalmıştım.

Onsuz nasıl yaşayacaktım? Tüm bunları okuyup benim için hissettiği o büyük aşkı öğrendikten sonra onu nasıl bırakacaktım? Yıllarca başka şehirlerde ve başka bedenlerde aradığım o huzur hep yanı başımda beni beklemişti, bense bunu görememiştim.

Acı tüm hücrelerimi ele geçirmişti. Kalbim kan ağlıyordu. Uzun bir süre önümde defterlerle denizi seyrettim. Hep hata yapmıştım. Yıllarca Duru'yu sevdiğimi düşünerek asıl sevdiğim kızı görmemiştim. Ona kavuşmama rağmen onu terk etmiştim. Buraya gelene kadar, Duru'yu görene kadar bunu anlamamıştım. Almanya'da geçirdiğim o kaza olmasa, ölümün kıyısına o kadar yaklaşmamış olsam, buraya gelmeyi bile düşünmezdim.

İnsan bu kadar sevdiği birine nasıl veda edebilirdi?

Ada'ya nasıl veda edecektim? Onu bu kadar severken, oğluma daha yeni kavuşmuşken onlara veda edip gitmelerine nasıl seyirci kalacaktım? Bu beni bu sefer öldürürdü.

Yerimden kalkarak şafağın kızıllığında bir renk cümbüşü yaşayan denize baktım. O anda aklıma gelen şeyle irkildim. Ada bu defterleri bana neden getirmişti? Onu sevdiğimi söylediğim anda bile bana dönmeye niyetinin olmadığını anlamıştım.

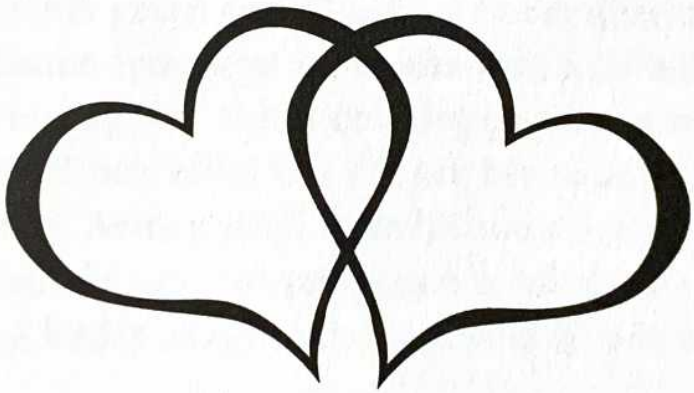
Neden?

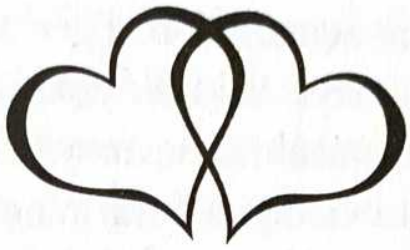
Arkamı dönerek masanın üzerinde duran pembe ve siyah defterlere baktım. Tüm bunları bilmemi neden istemişti?

Çünkü beni sevdiğini öğrenmemi istemişti. O defterlerde yıllarca bana duyduğu aşkı yazmıştı. Onu terk ettiğimde bile o aşkın hiç bitmediğini öğrenmiştim. Onun ilk aşkıydım. Hemen pes etmeyecektim. Pes ettiğimde bunu çok pahalıya ödemiştim. Son nefesime kadar onu geri almak için savaşacaktım. Artık aynı hataları yapacak lüksüm yoktu. Yaptığım hatalardan ders almasını bilmiştim. Şimdi benim için önemli olan, Ada'ya kendimi kabul ettirmekti. O kalbimin sahibi ve

oğlumun annesiydi. Onu hak etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunan sonra onsuz olmam söz konusu olamazdı. Herkes ikinci bir şansı hak ederdi ve ben o şans için gerekirse yalvaracaktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ON SEKİZ

Yankı'ya defterleri verip tekneden çıktığımda gözyaşlarım yanaklarımdan yağmur gibi akıyordu. Artık tüm hayatımı onun ellerine teslim etmiştim. Yankı'nın geldiği günden beri tek satır yazmamıştım. Sanki onun gelişi benim yazma isteğini bitirmiş gibiydi. Bunun sebebi belki de artık burada olmasıydı. Her ne ise artık bitmişti.

Yankı'nın her geçen gün oğluyla arasının düzelmesini seyretmiş ve bunun için hem onun adına hem de oğlum adına çok mutlu olmuştum. Yankı çok değişmişti, buradan giden adamla fiziksel benzerliği dışında bir benzerliği kalmamıştı. Daha olgundu. Artık gözleri daha hüzünlü bakıyordu. Bedeninde ve ruhunda yalnız yaşadığı tüm o yılların açtığı yaralar vardı ama ne kadar değişirse değişsin yine de benim sevdiğim adamdı.

Ondan boşandığım gün sabaha kadar ağladım. O zaman bunu çok düşündüm. Belki gururumu kurtarmak için boşanmıştım, belki de ona seçme şansı verebilmek için. Ne düşündüğümü o anda ben de bilmiyorum ama bu kadar acının üstüne bir mutluluk kuramazdım. Üstelik beni isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Onun için de bu evliliğe mahkûm ederek onun yaralı ruhunu daha da yaralamayacaktım. Duru'nun burada olması kararımı netleştirdi. Onlar, yıllar önce verdikleri yanlış karar yüzünden ayrılmışlardı. Duru her ne kadar Yankı ile ilgili bir şey konuşmasa da onun gözlerinde zaman zaman pişmanlığını görebiliyordum. Belki de bunun nedeni Yankı'nın ailesinin bana gösterdiği ilgiydi ama ne

olursa olsun yollarını açmalıydım. Eğer birlikte olmak isterlerse onlara engel olmaya hakkım yoktu. Ben hep bildiğim şeyi yapacak, Yankı'yı uzaktan sevmeye devam edecektim.

Boşandıktan sonra verdiğim kararın ne kadar doğru olduğunu, onu Duru ile yemek yerken gördüğümde bir kere daha anladım. Duru onun elini tuttuğunda gözlerimi onlardan alamadım. Sevdiğin adamı başkasıyla görmenin acısının, yıllar geçse bile dinmediğini anladım. Yıllar önceki dedikoduların tekrar gün yüzüne çıkacağını biliyordum. Uzun zaman önce insanların ne düşündüğünü dert etmeyi bırakmıştım. Bunda en büyük etken Yankı'nın annesinin bana gösterdiği ilgiydi. Yine de aylarca konuşulacak konuların başında olacağımı bilmek rahatsız ediciydi. Onların mutluluklarına bakarak burada kalmamın hem onlara, hem bana, hem de oğluma zarar vereceğini biliyordum. Onun için o yemekte Cenk'in evlilik teklifini kabul etmiştim. Buralardan gitmek belki de tüm dedikoduları önleyecekti.

Yankı'yı her gördüğümde kendimi yıllar öncesinin o kimsesiz kızı gibi hissediyordum. Buna bir kere daha katlanamayacağımı biliyordum. Cenk Ayvalık'ta oturmayı teklif etse de bunu kabul etmedim. Her gün onları birlikte görerek yaşamak istemiyordum. Bu yüzden Cenk'e, İzmir'e yerleşmeye hazır olduğumu söyledim.

Kafamı karıştıran, verdiğim kararın doğruluğunu bana sorgulatan Yankı'nın davranışlarıydı. Yankı'nın bana bakışı ve benimle konuşmasındaki imaları neye yoracağımı bilmiyor ve sabaha kadar yatağımda tavana bakarak bunları düşünüyordum. Kalbimde hemen filizleniverecek bir umut vardı ve ona bu imkânı verdiğim takdirde yine öyle orada kök salacaktı. Onun için de onunla yalnız kalmayı ve Yankı'nın söyleyeceklerini dinlemeyi kendime yasakladım.

Oğlumun doğum günü yaklaştıkça Cenk'le gideceğimiz yurt dışı seyahatini iple çekmeye başlamıştım. Böylelikle ortamdan uzaklaşmak belki de daha sağlıklı düşünmemi sağla-

yacaktı. O gezi Cenk'le aramda bir şeylerin değişmesine imkân verebilirdi. O gün geldiğinde sabah valizlerimizi arabaya koyarken aslında gitmek istemediğimi anlamıştım. Bütün gece gitmemek için geçerli bir bahane aramış ama bulamamıştım. Sabah olduğunda hem uykusuz hem de yorgundum. Bu gezi Yankı ile her şeyin bitmesi anlamına geliyordu sanki. Bunu gerçekten istiyordum. Onunla aramda her şeyin bitmesini istiyordum ama kalbim benimle aynı şeyi düşünmüyordu. Oğluma bir söz vermemiş olsaydım o gün gitmekten vazgeçebilirdim. Onunla yola çıktığımızda Anıl'ın sessizce arabada oturmasına baktım. Disneyland'i görmek isteyen bir çocuk için fazla hevessizdi. İzmir'e geldiğimizde Cenk'in bizi karşılayacağı yere gittik. Arabadan indiğimiz an bizi bekleyen Cenk'i gördüm. Tam oğlumun elinden tutmak için ona uzanmıştım ki Anıl elini çekti.

"Anne?"

"Evet canım?"

"Ben gitmek istemiyorum."

Ona doğru eğildim. Gözleri dolu doluydu, her an ağlayacak gibi görünüyordu.

"Neden?"

"Çünkü bugün babamın doğum günü anne. Yıllarca doğum gününü yalnız kutlamış ama artık burada, bu sefer de yalnız kutlamasını istemiyorum," dedi.

Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru aktı. Ona sarıldım. Çünkü o an ben de onun gibi ağlıyordum. Ondan ayrıldığımda hemen gözlerimi sildim ve oğlumun üzgün suratına baktım.

"O zaman biz de babanın doğum gününü kutlarız."

Bunu duyduğunda üzgün yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. O anda söylediğim şeyin ne kadar doğru olduğunu anlamış oldum. Anıl Yankı uzun zaman babasına baba demese de şimdi onun vazgeçilmezi olmuştu. Babasıyla gurur duyduğunu biliyordum. Onların arasına yıllar girmişti ve ben o

yıllara yenilerini eklemeyecektim.

"Yapabilir miyiz anne? Başka zaman gideriz. Hem o zaman belki babam bizi götürür."

"Evet bebeğim, yapabiliriz. Ne istersek onu yaparız."

"Cenk Abi kızar mı?"

"Hayır bebeğim, kızmaz."

Onun önünden doğruldum ve yolun karşı tarafında bizi beklemekte olan Cenk'e baktım. Cenk bir şeyler anlamış gibi bize doğru yürümeye başladı.

"Nasılsın adamım?" diyerek oğlumu öptü ve sonra da bana döndü. Bir şey söylemeye gerek yoktu. Yüzümüze bakması yeterliydi ve o da öyle yaptı.

"Üzgünüm Cenk."

"Anlıyorum."

"Bugün babamın doğum günü Cenk Abi. Onunla olmak istiyorum," diyen oğluma bakarak gülümsedi.

"Bence de onunla olmalısın. Babalar doğum günlerinde yalnız bırakılmamalı."

Bu kelimeler beni duygulandırdı ve birkaç damla yaşın gözlerimden akmasına neden oldu. Cenk harika bir adamdı ve onunla beraber olduğumda beni üzmeyeceğini bir kez daha kanıtlamıştı.

Arabaya tekrar binip Ayvalık'a doğru yola çıktığımızda içimdeki o burukluğun geçtiğini hissettim. Cenk haklıydı, babalar doğum günlerinde yalnız bırakılmamalıydı. Bu ikimiz için de ilkti. Oğlum ilk defa babasının doğum gününü kutlayacaktı. Ben ilk defa Yankı'nın doğum gününe gidecektim.

O gün her şeyin değiştiği gün oldu. Anıl'ın mutluluğu, verdiğim kararın doğruluğunu bir kez daha bana kanıtladı. Yankı'nın bizi gördüğünde yaşadığı şaşkınlık ona bir kez daha âşık olmamı sağladı. Ben tüm yaşamım boyunca ne yaparsa yapsın ona defalarca âşık olabilen, iflah olmaz bir kızdım ve bununla nasıl baş edeceğimi bunca yıldan sonra bile bilmiyordum. Beni öptüğü o gün ona o kadar kızmıştım ki ne yap-

maya çalıştığını anlamamıştım ama o öpücük hep hayalini kurduğum şeydi. Onunla sadece bir kere beraber olmuştum ve o gece benimle sevişirken dudaklarının bedenimdeki temasını yıllarca unutmamıştım. O öpücük beni o geceye, kendimi Yankı'ya verdiğim o muhteşem geceye geri götürmüştü.

O öpücük beni yerle bir etmişti ve sonra düşündüğümde ona olan kızgınlığımı kendime yönlendirdim. Bir öpücükle kendimi kaybetmek ve bunu tekrar istemek beni korkuttu. Durmasını istesem de içten içe bunu istemiyordum. Beni yine o geceki gibi istekle öpmesini ve hayatımda yaşadığım en güzel hazzı tekrar yaşatmasını istedim.

Onun kollarında ölmek, sonra da onun öpücükleriyle tekrar doğmak istedim.

O gece de tekneden kayan yıldızlara bakıp dilediğim tüm dileklerde sonsuza kadar onunla birlikte olmak istedim.

Tüm bunlar beni korkuttuğu kadar aklımı da başıma getirdi. Bunları isteyip tekrar onun tarafından terk edilmekten korktum. Bir daha bunu kaldıramazdım. Bir daha ayağa kalkamazdım. Tüm bunları yaşadıktan sonra bir daha onsuz olamazdım.

Bu yüzden bir an önce buradan gitmek istiyordum. O gün beni tekneye zorla bindirdiğinde Cenk ile nikâh günü almaya gidecektik. Beni sevdiğini söylediği o anı öldüğüm güne kadar unutmayacaktım. O an için tam yirmi yıl beklemiştim. Yirmi koca yıl, insan ömrünün dörtte biri neredeyse. Bu kadar uzun süreyi, bir gün Yankı'nın beni sevdiğini söylemesini bekleyerek geçirmiştim. Sonunda o kelimeleri duymak ve o anda bu sevgiyi onda hissetmek beni bir kere daha yıkıma uğratmıştı.

Neden şimdi?

Neden bunca yıldan sonra, tam da hayatım için bir karar verdiğimde?

Neden Cenk ile birlikte mutlu olacağımı düşündüğümde?

Bu soruların cevaplarını sabaha kadar düşündüm ama ce-

vap veremedim. Kalbim yıllarca onun aşkı için çırpınmışken, o aşkın istediğim takdirde benim olacağını bilmek beni daha da perişan etti.

O gece bir karar verdim. Yıllarca karşılıksız bir sevginin peşinden gitmiştim ve bu bana acıdan başka bir şey vermemişti. Çocukluğumdan beri hep birilerinin beni sevmesini beklemiştim. İçimdeki sevgiyi azaltmadan çoğaltmıştım ama vardığım noktada artık yorulmuştum.

Tüm bunlara rağmen ona günlüklerimi vermiştim. Bunu neden yaptığımı ya da onları okuduğunda neler hissedeceğini bilmiyordum ama kalbimde hâlâ ona duyduğum o derin sevgiyi bilmesini istedim. Belki içten içe beni durdurmasını da istedim. Bunca yıl boyunca hissettiklerimi okumasını istedim. Beni gerçek anlamda tanımasını ve neden bu şekilde bir karar verdiğimi bilmesini istedim. Yıllarca içimde biriktirdiğim sevgiyi ona ancak bu şekilde anlatabilirdim.

Aklımda hâlâ bir gün önce teknede bana söylediği sözler vardı. *Seni seviyorum.* Bu sefer gözlerinde de beni sevdiğini görmüştüm. Kalbimde beni sevdiğini hissetmiştim ama onu seven o kalp ona bir o kadar da kırgındı.

Arabama bindiğimde gözyaşlarımdan önümü göremeyecek haldeydim. Uzun bir süre kendime gelmeyi bekledim. Sonunda gözyaşlarım durdu. Arabayı çalıştırdım ve eve doğru gittim.

Yankı yıllar önce evlendiğimiz o gün, "Bana izin verirsen seni sevebilirim," demişti bana. Belki de o defterleri ona getirmemin nedeni buydu. O izni ona hep vermiştim ben. Beni sevmesini yıllarca bir köşede durarak beklemiştim. Sonunda tüm dileklerim gerçek olmasına rağmen neden bu kadar mutsuz olduğumu bilmiyordum. Yaşadığım hayal kırıklıkları yeni hayaller kurmamı engelliyordu ama ben hâlâ umutsuz bir şekilde onunla ilgili hayaller kurabiliyordum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki beni bırakıp hiç gitmemiş gibi. İflah olmaz sevgim yüzünden hâlâ ona karşı savunmasızdım.

Bu adamı o kadar çok sevmiştim ki ondan ayrıldığımda bir daha kimseyi sevemeyeceğimi düşünüyordum.

Emin olduğum tek şey, ona hâlâ ilk günkü kadar âşık olduğumdu. Fakat aramızda yaşananlar bana öyle büyük acılar çektirmişti ki aynı acıları tekrar kaldıramazdım. Bu sefer bir daha ayağa kalkamazdım.

Artık Cenk'e verdiğim sözü tutabilirdim. Benim için verilen sözlerin bir anlamı vardı. Yıllarca bana verilen sözlerin hiçbiri tutulmamıştı. Hayatımda bundan sonra verdiği sözü tutan insanların olmasını istiyordum. Cenk bundan sonraki hayatımın güvenli limanı olacaktı. Yankı'yı tamamen hayatımdan çıkardığımda onu seveceğime emindim. Yıllarca yanımda olan, oğluma baba gibi davranan bu adamı yarı yolda bırakmayacaktım. Yankı gibi olmasa da bir gün onu sevecektim. Bundan sonra karşıma kim çıkarsa çıksın, kimseyi Yankı gibi sevemezdim zaten. O benim ilk aşkımdı ama beni yarı yolda bırakmıştı.

Eve gittiğimde duşa girdim. Suyun altında verdiğim kararı düşündüm. Anıl babasını seviyordu. Yankı'nın da oğlunu sevdiğini görmüştüm. Oğlum için bir kere daha mutlu oldum. O, yaşından daha olgun davranan, aklı başında bir çocuktu ve benim mutlu olmam onun da mutlu olmasını sağlayacaktı.

Akşam olduğunda giyinip evden çıktım. Akşam Cenk ile buluşacaktım. Cenk bu eve hiç gelmemişti ve gelmesini de istememiştim. O zamanlar hâlâ Yankı ile evliydim ve boşanmama rağmen Cenk buraya gelmek için hiç ısrar etmemişti. Onun bu anlayışlı tavırları hoşuma gidiyordu. Yankı geldiğinden beri huzursuz olduğunun farkındaydım. Bu durumu yıllarca yaşamış biri olarak onun da bunu hissetmesini istemiyordum.

Buluşacağımız yere geldiğimde derin bir nefes alarak içeri girdim. Cenk pencere kenarında bir masada oturmuş beni bekliyordu. O anda parmağımdaki Yankı'nın büyükannesine ait yüzük dikkatimi çekti. Yüzük, Yankı verdiğinden beri

parmağımda duruyordu. Temsil ettiği şey hoşuma gidiyordu. Yine de evlilik teklifini kabul ettiğim bir adamın yanına eski kocamın parmağıma taktığı bir yüzükle gitmek istemedim. Onu yavaşça parmağımdan çıkardım. Parmaklarımın arasında tuttuğum yüzüğe baktım. O an yüreğimin gizli bir köşesinde derin bir sızı duydum. Sanki onu parmağımdan çıkardığım anda temsil ettiği her şeyi inkâr etmişim gibi geldi bana. O anda Yankı'nın sözleri kulaklarımda çınladı. Onu parmağıma taktığımda, "Ait olduğu yerde," demişti bana. Başımı kaldırıp Cenk'e baktım. Hâlâ beni görmemişti. Bakışlarımı tekrar elimdeki yüzüğe çevirdiğimde onu kararlılıkla parmağıma geçirdim. Oğlum evlendiğinde ben de onu, onun sevdiği kızın parmağına takacaktım. Parmağımdaki yüzüğe bakarak gülümsedim. Yüzüğü çıkardığımda içimde oluşan sızı geçmişti. Kararlı adımlarla Cenk'e doğru yürüdüm. Cenk beni gördüğü anda yerinden kalkarak bana gülümsedi.

"Özür dilerim, geç kaldım."

"Ben de yeni gelmiştim," diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu adamı bunun için seviyordum. Benim suçluluk duymama asla izin vermiyordu. Dikkatle yüzüme baktı. Ağladığımı anlamış mıydı, emin olamadım.

"Anıl nerede?"

"Büyükannesinde."

"Onu da getireceğini sandım. Öyle konuşmuştuk."

"Evet ama belki doğru zaman bu değildi," dedim.

Başka bir şey söylemedim. Cenk ile birlikte oğlumla konuşacaktık. Ona bundan sonraki hayatında yaşanacak değişiklikleri anlatacaktık. Cenk dikkatle yüzüme bakıyordu. Bense neden böyle bir şey dediğimi düşünüyordum.

Cenk uzandı, masanın üstünde duran elimi tuttu. Parmakları biraz önce taktığım yüzüğün üstünde durdu. Bir süre yüzüğe baktı. Daha önceki konuşmalarımızdan, onu bana Yankı'nın verdiğini biliyordu. Bir süre yüzüğü parmağımda çevirdi. Garson masamıza geldiğinde elimi bıraktı.

"Ne istersin?"

Aslında hiçbir şey istemiyordum ama bir şeyler yemem gerekiyordu. Uzun bir süre menüye baktım.

"Bana bırakır mısın?" diye sorduğunda menüyü kapatarak masanın üzerine bıraktım. Onun ikimiz için verdiği yemek siparişini dinledim. Garson gittiğinde havadan sudan konuştuk. Yemeklerimiz geldiğinde bana bakarak gülümsedi.

"Bu hafta sonu İzmir'e gelirsen oturacağımız eve bakarız. Evin, Anıl için ayarladığım okula yakın olmasını istersin değil mi?"

"Evet, Anıl Yankı servise binmeyi sevmiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Anıl'la konuştun değil mi?"

"Evet konuştum. Buradan gitme konusunda çok hevesli olmasa da pek bir şey demedi. Babasını yeni bulduğu için her an kaybedebileceğini sanıyor. Ona bunun böyle olmadığını anlattım ama biliyorsun, babasız büyümenin verdiği yılları kapatmaya çalışıyor. Ama Anıl Yankı seni seviyor."

Cevap vermesini bekledim ama bir şey söylemeyince bakışlarımı tabağımdan ona doğru kaldırdım. Yüzünde oluşan garip ifadeye bir süre baktım. Yanlış bir şey mi söylemiştim? Cenk sonunda tek kaşını kaldırıp, "İyi misin Ada?" diye sordu.

"Evet, neden sordun?"

"Deminden beri Anıl'dan bahsederken sürekli ona Anıl Yankı diyorsun."

Öyle dediğimin farkında bile değildim. Yıllarca ona Yankı'nın adını anmamak için hep Anıl demiştim. Oğlumu sadece babası bu şekilde çağırıyordu. Birden ne diyeceğimi bilemedim. Bu onun dikkatini çekmişti.

"Şey, babası sürekli bu şekilde çağırdığı için herhalde," dedim.

"Geçen gün sizi gördüm."

Elimdeki çatalı bırakarak ona baktım. Orada başka şeyler görmek istermiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Birden hu-

zursuz olmuştum. Neden bahsettiğini anlamadım.

"Marinanın önünde seni beklerken, Yankı elinden tutmuş seni çekiştiriyordu. Peşinizden gelmek istedim ama çoktan açılmıştınız."

Ne gördüğünü anlamıştım. Yankı'nın beni sevdiğini söylediği günden bahsediyordu. O günden beri ne yaptığımın ben bile farkında değildim. Ona gerçeği söyleyip söylememe konusunda kısa bir tereddüt yaşadım. Her zaman birbirimize karşı dürüst olmuştuk. Belki de ona ne konuştuğumuzu anlatmam gerekiyordu.

"Yankı benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Konuştunuz mu?"

"Evet," dedim. Ona daha fazla bakmamak için çatalımı elime aldım ve balığımı yemeye başladım. Bizi gördüğünü bile bilmiyordum. Aklım o güne gittiğinde Yankı'yı düşündüm. Söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Gözlerimim içine bakarak, "Sen hayatı boyunca bir kere sevenlerdensin ve ne kadar inkâr edersen et beni seviyorsun," demişti. Onun o hali aklıma geldiğinde gözlerimi yumdum. Hayalinin gözlerimin önünden gitmesini istiyordum. Beni rahat bırakmalıydı. Bunca sene onu beklemiştim ve artık mutlu olmak istiyordum. Artık huzura ihtiyacım vardı. Beni yormayan bir adama ihtiyacım vardı. O adam karşımda oturuyordu ve ben hâlâ Yankı'yı düşünüyordum.

"Döndüğünüzde ben hâlâ orada bekliyordum. Önümden geçip gittin ama beni görmedin."

Gözlerimi açarak karşımdaki adama baktım. İlk önce ne demek istediğini anlamadım. Sonra da onun iskelede beklediğini gerçekten de görmediğimi düşündüm. O anda bizi nasıl gördüğünü de anlamış oldum. Yankı da ben de iskeleye geldiğimizde perişan haldeydik ve Yankı tekneden inerken elimi tutmuştu. Sonra da arabaya binene kadar bırakmamıştı.

"Görmedim," diye mırıldandım. Zaten olmayan iştahım iyice kaçmıştı. Elimdeki çatalı ve bıçağı tabağın yanına bı-

raktım. Ona baktığımda onun da yemeği bıraktığını gördüm. Uzandı, masanın üzerinde duran elimi tuttu. Gözlerimin içine baktı.

"Emin olmanı istiyorum Ada."

"Ne için?"

"İlişkimiz için. Gerçekten emin olmalısın."

"Eminim," dedim gülümseyerek ama ben bile içten gülmediğimi anlamıştım. Yüzüme baktığında o da gülümsedi.

"Emin değilsin Ada. Şu anda bile burada olmak istemediğine eminim."

"Cenk, bunun seninle ilgisi yok. Ben sadece..." diyerek sustum. Ne diyecektim, bu cümlenin sonunu nasıl getirecektim, bilmiyordum. Yine de bir şey demeden benim cümlemi tamamlamamı beklediği için devam ettim. "Ben sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Kötü bir gece ve kötü bir gün geçirdim."

"Anlıyorum Ada. Bunu yüzüne baktığımda görebiliyorum. Seni zorlamak istemiyorum. Çünkü bunun için çok bekledim. Beklememi istersen daha da beklerim. Sadece senden istediğim tek şey duygularından emin olman."

"Ben ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum Cenk."

"O zaman ben konuşayım. Yankı geldiğinde seni kaybettiğimi düşündüğüm bir zaman oldu ama sen ondan boşanınca rahatladığımı hissettim. Sonra onunla o kadar çok vakit geçirdin ki bir şeyler değişti sanki. Duyguların karıştı gibi geldi bana ama evlilik teklifimi kabul ettiğinde yine yanıldığımı anladım," diyerek sustu. Hâlâ elimi tutuyordu ve hâlâ Yankı'nın verdiği yüzüğü parmaklarıyla okşuyordu. Gözlerimi onun yüzünden ayırarak ellerimize baktım. "Ama bu akşam o kapıdan girdiğin an bir şeyden emin oldum Ada," dedi. Bakışlarımı ona çevirdim. Bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Ağzımı açtığımda, "Lütfen izin ver, bitireyim," dedi. Ben de hiçbir şey demedim.

"Bana bir söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Şimdi o sözünü tamamen unutmanı istiyorum."

"Unutmak mı?"

"Evet, unutmanı istiyorum. Rahatlamanı istiyorum. Ada, seni seviyorum. Seni o gün konferans salonunda ilk gördüğüm anda benim için özel biri olduğunu anladım. Seni tanıdıkça daha çok sevdim."

Bunun üzerine gözlerimi ondan ayırarak tekrar ellerimize baktım.

"Ben seni seviyorum," dedim. O kadar kısık demiştim ki ben bile zor duydum dediğimi. Bu yalan değildi. Onu arkadaşça seviyordum ama yüreğimde ona karşı aşk yoktu. Şu anda olması da mümkün değildi. Belki yıllar sonra olabilirdi.

"Bana bakar mısın?"

Gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdim.

"Bunu gözlerimin içine bakarak söyler misin Ada?"

"Ben..." dedim ama gerisini getiremedim. Tekrar ağzımı açtığımda ne diyeceğimi bilemedim.

Cenk elimi bırakarak gülümsedi. "Tahmin ettiğim gibi."

"Özür dilerim. Bak, kafam karışık Cenk. Yoksa seni sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama beni asla Yankı'yı sevdiğin gibi sevmeyeceksin."

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem. Bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk ve ben bunu kabul ettim. Bana vereceğin sevgiye razıydım, yanımda olman yetermiş gibi geldi ama o zamanlar seni Yankı ile görmemiştim. Senin bana vereceğin sevgi asla bir kadının bir adama vereceği türden bir sevgi olmayacak çünkü sen hâlâ Yankı'yı seviyorsun."

"Sevmiyorum. Kim bu kadar acı veren birini sever ki?"

"Sen seviyorsun. Geldiğinden beri oğluna Anıl Yankı diyorsun. Onun adını her söylediğinde gözlerinin içi parlıyor."

"Cenk..."

"Müsaade et bitireyim. Sen beni sevmiyorsun. Yani benim istediğim gibi sevmiyorsun. Bana bir söz verdin ve şimdi o sözünden dönmek istemiyorsun. Sözlerin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama ben bunu istemiyorum Ada. Bir başkasını seven biriyle ne kadar mutlu olabilirim, söyler misin? Benimle evlendiğin anda pişman olacaksın. Bedenin yanımda olabilir ama yüreğin yanımda olmayacak. Bir süre sonra ikimiz de mutsuz olacağız."

"Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm Cenk. Sen iyi bir insansın, hatta harikasın. Yankı asla senin kadar iyi olmayacak, biliyorum. Keşke onu sevdiğim kadar seni sevebilseydim. Ama yapamıyorum. Onu unutamadım. Bunun için kendimi zorladım ama olmuyor Cenk. Yine de mutlu olabiliriz. Birbirimize karşı her zaman dürüst olduk."

"Evet, evlenirsek kesinlikle mutlu olabiliriz ama ben bununla yetinemem Ada. Kalbinde başkası olduğunu bile bile yapamam."

"Haklısın. Sen iyi bir arkadaşsın, zor zamanlarımda hep yanımda oldun."

"Olmaya da devam edeceğim, izin verdiğin sürece. Dün sizi el ele gördüğümde anladım. Onu sevdiğini ve onun da seni sevdiğini anladım. O gün hiç şansımın olmadığını anladım. Üstelik Anıl babasını çok seviyor."

"Biliyorum," dedim ona gülümseyerek. O da bana gülümseyerek baktı.

"Üstelik hâlâ onun verdiği yüzüğü taktığına göre sen de onu çok seviyorsun."

"Evet," diye itiraf ettim sonunda.

"Pekâlâ, şimdi aramızdaki durumu düzelttiğimize göre ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Bizi gördüğün gün Yankı bana, beni sevdiğini söyledi. Böyle bir şey beklemiyordum, ne diyeceğimi bilmedim. Sonra yıllarca bunu beklediğimi düşündüm ve bugün ona günlüklerimi götürdüm."

"Ağladığını anlamıştım," diyerek gülümsedi. "Ona bir şans daha vermelisin Ada."

"Bilmiyorum, seni üzmek istemiyorum."

"Ada," diyerek tekrar elimi tuttu. Bakışlarımız buluştuğunda, "Senin mutlu olmanı istiyorum ve mutluluğu eğer Yankı ile bulacaksan her şeyi yaparım. Sen çok güçlü bir kadınsın ve Yankı da çok şanslı bir adam. Hiç kimse onun yaptıklarını affedemez ama senin o kadar güzel bir kalbin var ki. Keşke o kalbinde ben olabilseydim ama Yankı var. Buna rağmen bana verdiğin sözü tutacağına eminim ama ben bunu istemiyorum. Sevdiğim kadının kalbinin de benim olmasını istiyorum Ada. Bu sefer mutlu olmalısın. Bu mutluluğu oğlunun babası ve yıllarca sevdiğin adamda bulacaksan ona bir şans ver. Herkes ikinci bir şansı hak eder."

Artık ağlıyordum. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Cenk o kadar harika bir adamdı ki onu sevmiyor oluşum onun suçu değildi. Sadece kalbime söz geçirememiştim. Ne yaparsa yapsın Yankı'yı sevmekten vazgeçmemişti.

"Teşekkür ederim Cenk."

"Senin için mücadele etsin, onu o kadar çabuk affetme. Biraz uğraşsın," dedi gülerek.

"Umarım uğraşır," dediğimde bir kahkaha attı.

"Seni üzerse elimden kurtulamaz."

"Biliyorum, teşekkür ederim Cenk."

"Mutlu olmanı istiyorum Ada. Çektiklerini artık unutmanı istiyorum. Sen benim için çok özelsin, bunu unutma."

"Biliyorum, sen de benim için öylesin. İleride seni sevecek kadın çok şanslı olacak. İnan bana, harika bir koca ve mükemmel bir baba olacaksın."

"Umarım bunlar için çok beklemem," diyerek güldü Cenk. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre yemeklerimizi soğutmayalım."

"Teşekkür ederim," diyerek fısıldadım. Artık acıktığımı hissediyordum. Cenk gerçekten de harika bir adamdı. Onu

sevebilmeyi isterdim. Ama yüreğimde tek bir sevgi vardı, o da Yankı'nın sevgisiydi.

Geç saatlere kadar onunla sohbet ettik. Bundan sonra bu kadar sık görüşeceğimizi sanmıyordum ama biliyordum ki ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacaktı. Seveceği bir kadın bulması ve onunla çok mutlu olması için içimden ona dua ettim.

Ayrılırken ona sıkı sıkı sarıldım. Bu belki de birbirimize vedamızdı. Arabaya bindiğimde bir süre öylece durdum. Verdiğim kararı düşündüm. Cenk'in bunu anlaması ve beni bu yükten kurtarmasına minnettar olmuştum. Aklıma Yankı'nın bana söyledikleri geldiğinde yüzümde bir tebessüm, kalbimde sımsıcak bir sevgi vardı. Bundan sonrası, o günlükleri okuduğunda Yankı'nın vereceği karara bağlıydı. Bu sefer her şeyi o istemeliydi.

ON DOKUZ

Günlüklerimi verdiğim günden bu yana üç gün geçmişti ve Yankı'yı görmemiştim. Burada olduğunu biliyordum. Her sabah işe giderken yolumun üstünde olmamasına rağmen marinanın önünden geçiyor ve teknenin orada olduğunu görebiliyordum. Şimdiye kadar günlükleri okuduğuna emindim. Ondan hiç ses çıkmaması beni daha da germeye ve huzursuz etmeye başlamıştı. İş yerinde bütün gün onu düşünmüştüm. Neden sesi çıkmıyordu, merak ediyordum. Bu sürede Anıl'ı görmeye de hiç gelmemişti.

Akşam eve gitmeden annemlere uğradım. Birkaç gündür onları görmemiştim. Anıl Yankı'yı büyükbabası okuldan alacaktı. Eve gittiğimde Anıl Yankı bahçede oynuyordu. Beni gördüğünde koşarak yanıma geldi.

"Bak ne yaptık!" diye bağırdı.

Elinde tuttuğu tahtadan oyulmuş kayığa baktım. Bunu büyükbabasının yaptığını biliyordum.

"Çok güzel."

"Evet. Üstelik yüzüyor da," diyerek koşarak yanımdan ayrıldı.

Ben de terasa doğru yürüdüm. Helga orada oturmuş bana bakarak gülümsüyordu. Onun buraya gelmesi annemi o kadar mutlu etmişti ki ben de onları gördükçe onların adına mutlu oluyordum. Her dakika birliktelerdi ve yılların açtığı o boşluğu hasret ve sevgiyle doldurmaya başlamışlardı. Üstelik tanıdıkça onu çok sevmiştim. Bilge bir yanı vardı. Büyükan-

neyle de çok iyi anlaşmışlardı. Aynı dili konuşmasalar bile kalpleri aynı sevgiyle atıyordu.

"Merhaba."

"Merhaba kızım."

Yanına oturmamı işaret ettiğinde çantamı diğer koltuğa bırakarak yanına oturdum. Yankı'nın ve oğlumun aynı renk gözleriyle bana baktı. "Ne yaptın?" diye sorduğunda onun ne kastettiğini anlamıştım.

"Bir şey yapamadım."

Gülümseyerek elimi tuttu. "Bunu yapamayacağını biliyordum. Çünkü sen de hâlâ Yankı'yı seviyorsun."

"Evet, neden bunca yıl onu unutamadım? Bana yaptıklarından sonra neden onu arkamda bırakamadım? Bir kadın kendisine acı veren bir erkeği hâlâ sevebilir mi Helga?"

"Çünkü bunun için kendine izin vermedin. Yüreğinle mücadele etmedin."

"Haklı olabilirsiniz."

"Seni sanki yıllardır tanıyor gibiyim. Hastanede Yankı bana, onu tanımam için yaşamını anlattı. Nereye varacağını biliyordum. O da beni tanımak istiyordu ama ben bundan korkuyordum Ada. Çünkü yanımda olmasını hiç istemesem de aylar içinde onun varlığına alışmıştım. Onda kaybettiklerimi bulmuştum. Ona her baktığımda kızımı yanımda hissediyordum. Ama çok inatçıydı. Israrla anlatmaya devam etti. Duru'yu, seni ve hissettiklerini anlattı bana. Biliyor musun? Seni her anlattığında adının yanında sevgi vardı. Duru'nun adının yanında da aşk."

Bunu duyduğumda nedense gülüşüm soldu. Helga ifademin değiştiğini görünce, "Bunun kötü bir şey mi olduğunu düşünüyorsun Ada?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onun aşkını istiyorum belki de."

"Bence istememelisin. Sevginin yanında aşkın adı bile geçmez. Sevgi uzun ömürlüdür Ada. Kolay kolay bitmez ama

aşk gelip geçicidir. Saman alevi gibi yakar geçer. Geriye kül bırakır ama sevgi her zaman yapıcıdır."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Yankı ve Duru'nun arasındaki aşktı ve zaman içinde sevgiye dönüşmedi ama seninle onun arandaki her zaman sevgiydi ve o sevgi gün geçtikçe daha da derinleşti. Yankı da seni seviyor."

"Biliyorum," diyerek gülümsedim. "Bunu bana itiraf etti."

"Ne düşünüyorsun Ada?"

"Ona günlüklerimi verdim. Yedi yaşından itibaren tuttuğum ve her satırında ona olan sevgimi anlattığım günlüklerimi."

"Bu belki de seni tanıması için iyi bir şey."

"Bilmiyorum, üç gündür onu görmedim. Günlükleri okudu mu, ondan bile emin değilim."

"Yankı'yı tanıyorsam çoktan okumuştur. Ona bir şans daha ver Ada. Yüreğindeki o sevgiyi ona göster. Pişmanlıklarla yaşama. Bunun iyi bir şey olmadığını sana söyleyebilirim. Pişmanlık sinsi bir canavardır ve insanı için için yer bitirir. Kendine bunu yapma."

"Boşandığımda Helga, ona bir şans vermek istedim. Duru buradaydı ve ona seçme şansı verdim. Ona döner diye düşündüm ama zaman geçtikçe yanıldığımı anladım. Yine de bu sefer galiba her şeyi onun istemesini istiyorum."

"Bu senin en doğal hakkın ve bu sefer istediğini Yankı yapacaktır."

"Umarım Helga."

Bir süre daha sohbet ettik ve sonra oğlumu alarak eve geçtim. Huzursuzluğum her zamankinden daha fazlaydı. Bizim için bir şans daha var mıydı? Yoksa bunu sadece ben mi istiyordum?

Eve gittiğimde oğlumla ikimize yemek hazırladım. Günlük işlerimi yapmaya çalışıyordum ama aklım hep Yankı'daydı.

Bir gün daha kendime izin verdim ve eğer o zamana kadar ondan ses çıkmazsa yarın günlüklerimi geri almak bahanesiyle onu görmeye gidecektim.

Anıl Yankı ile yemeklerimizi yemiş, karşılıklı koltuklara uzanmıştık. Oğluma babası gibi iki isimle seslenmeyi sevdiğimi keşfetmiştim. Yıllarca ona Anıl dedikten sonra birden benim için Anıl Yankı oluvermişti. Onun çizgi film kanallarında gezinmesini ve mutlu mutlu gülümsemesini seyrediyordum. Anıl Yankı her şeye rağmen mutlu bir çocuktu ve onun hep böyle kalması için elimden geleni yapacaktım.

Saatler ilerlediğinde Anıl'ı yatırmak için hazırladım. "Yarın cumartesi anne," diye itiraz etti bana.

"Yani?" dedim ona gülerek.

"Erken kalkmam gerekmiyor."

"Biliyorum bebeğim ama gözlerinden uyku akıyor."

"Yine de biraz oturabilir miyim?"

"Pijamalarını giydikten sonra birazcık oturabilirsin," diyerek onu öptüm.

Bir süre anne oğul kanepede otururak televizyona baktık. Aklım Yankı ile o kadar meşguldü ki ne seyrettiğimi bile bilmiyordum. Yerimden kalkarak balkona doğru yürüdüm. Korkuluklara tutunarak önümde uzanan karanlıklar içindeki denize baktım. Yankı'dan bu kadar zaman ses gelmemesini iyiye mi yoksa kötüye mi yormalıydım bilmiyordum. Sessizlik her şeyden daha zordu.

İçeri girdiğimde oğlum kanepede uyumak üzereydi. Yanına giderek onu yanağından öptüm.

"Hadi kalk bakalım, neredeyse uyuyacaksın."

Yerinden doğruldu. Kanepeden kalktığı anda kapı çaldı. Kolumdaki saate baktım. Saat onu geçmişti ve bu saatte kimin geldiğini merak ederek kapıya doğru gittim. Kapıyı açtığımda Yankı elinde ona verdiğim koliyle dikiliyordu. Kalbimin ritmi sessizlikte kulaklarımı rahatsız etti.

"Girebilir miyim?" dedi gülümseyerek.

Yana kayarak geçmesine izin verdim. Oğlum babasını gördüğü anda uykusu açılmış şekilde ona doğru koştu. Yankı'nın uzattığı koliyi aldım. Onu masanın üzerine bıraktığımda baba oğula baktım ve o anda verdiğim kararın ne kadar doğru olduğunu anladım. Anıl Yankı babasını yeni bulmuş bir çocuktu ve onların arasına mesafe koymaya hakkım yoktu.

"Uyandırdım mı seni?"

"Hayır baba, daha yeni yatacaktım."

"Tamam o zaman, seni uyutmamı ister misin?"

"Evet," dedi Anıl ve babasının boynuna sarıldı.

Yankı bana doğru döndü. Yüzündeki ifadeye baktığımda onların önünden geçerek odaya girdim ve Anıl Yankı'nın yatağını açtım. Oğluma iyi geceler dileyerek odadan çıktım. Bir süre açık kapının önünde durdum. İçeriden oğlumun neşeli sesini duyunca yüzümde bir gülümseme belirdi. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Tekrar içeri girdiğimde masanın üzerindeki koliyi alarak yatak odama götürdüm. Onları yerine koyduğumda biraz sakinleşmeye ihtiyacım olacağını düşündüm. Yankı buradaydı ve oğlumuzu yatırdıktan sonra konuşacağımıza emindim. Yatağın kenarına oturarak sakinleşmeye çalıştım. Odadan dışarı çıktığımda Yankı'yı balkonda dikilirken gördüm. Benim içeri girdiğimi anlamış gibi arkasını dönerek bana baktı ve o da içeri girdi.

"Hemen uyudu."

"Çok uykusu vardı zaten, oyalanıp duruyordu."

"Biraz oturabilir miyim?"

"Tabii," diyerek kanepeye oturdum ve o da karşımdaki koltuğa yerleşti.

"Bir şey içer misin?"

"Hayır, geç oldu zaten. Ben sadece biraz konuşmak istiyorum."

O bir süre birleştirdiği ellerine, ben de ona baktım. Başını ellerinden kaldırdığında göz göze geldik.

"Nereden başlayacağımı ve ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum Ada. Kelimeler beni hiç bu kadar terk etmemişti."

Bir şey demedim. Çünkü söyleyeceklerini aklından geçiriyormuş gibiydi. Onun aklını karıştırmak istemedim.

"Tüm yazdıklarını okudum Ada ve bunca yıl bunu görmemiş olmamın açıklaması ne yazık ki yok. Sadece çok geç kalmadığımı ya da bana bir şans daha verebileceğini umuyorum. Bunu senden istemek ve tüm o yaptıklarım için beni affetmeni beklemek belki..." diyerek sustu. Dikkatlice yüzüme baktı. "Seni sevdiğimi bu kadar geç anladığım için suçluyum. Sana yaşattığım tüm o şeyler için..."

"Yankı."

"Bırak bitireyim. Benim için tüm bunları konuşmak çok zor ama bunu istiyorum."

Sustum. Onu affettiğimi söylemiştim ve şimdi nedense karşımda bu şekilde oturması yüreğime dokunmuştu. O da nerede kaldığını düşünür gibi bir süre konuşmadı.

"Beni affettiğini biliyorum ama beni tüm kalbinle affetmeni bekliyorum Ada. Bana bir şans daha verecek kadar affetmeni istiyorum. Yıllar boyunca bana duyduğun o sevgiyi tekrar duymanı diliyorum. Çünkü artık seni bırakamam. Sensiz olamam. Sana Cenk'le evlenme diyemem ama bunu bir kere daha düşün Ada. Benim yaptığımı yapma. Yıllarca pişman olacağın bir şey yapmadan bunu bir kere daha düşün. Bana duyduğun o sevginin hâlâ içinde yaşadığını umuyorum. Bunu ummak kalbimi tarif edilmez bir mutlulukla dolduruyor. Buraya gelene kadar hiç nefes alamadığımı biliyorum. O nefesi senin ve oğlumuzun sayesinde tekrar aldım. Beni tekrar nefessiz bırakma Ada."

Ağlayarak ona bakıyordum. Her bir kelimesi içimdeki acımı, kalp kırıklıklarımı, umutsuzluklarımı gözyaşlarımla yüreğimden söküp alıyordu. Orada sadece sevgiye yer kalacak kadar ağlamak, diğer her şeyi kalbimden söküp atmak istiyordum.

Benim ağladığımı gördüğünde yerinden kalkarak yanıma oturdu. Parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi ama çok geçmeden yenileri akmaya başladı. Konuşamayacak kadar ağlıyordum. Onun ellerinin teması kalbimi bin bir umutla doldurmaya yetmişti. Onsuz geçen tüm o geceler ve günler boyunca bile onu seviyordum. Şimdi bana bu kadar yakınken, parmakları yüzümde dolaşırken ve kulaklarımda onun sözleri yankılanırken onu daha da çok seviyordum.

"Seni seviyorum Ada," diye mırıldandı.

Keşke o anda ben de konuşabilseydim ve ona sevdiğimi söyleyebilseydim ama bunu bir türlü başaramadım.

Benim suskunluğumu yanlış anlamış olmalıydı ki son kez parmaklarıyla gözyaşlarımı silerek yanımdan kalktı. Ona bakarken bile ağlamaya devam ediyordum. "Her şey için çok üzgünüm," diyerek kapıya doğru birkaç adım attı.

Eğer konuşmazsam gidecekti ama ben onun gitmesini istemiyordum. Bir daha onsuz olmak istemiyordum. Ben ve oğlumuz onun nefes almasını sağlamışsak o da benim nefes almamı sağlıyordu.

"Yankı."

Arkasını dönerek bana baktı. Ben de yerimden kalktım. "Gitme, bu sefer gitme Yankı."

Bunu duyduğu anda birkaç adımda yanıma gelerek bana sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki bir an gerçekten nefes alamadığımı hissettim. Ben de ona sıkı sıkı sarılmıştım. Sanki daha çok sarılırsam tüm o özlem dolu yılların yok olacağını hissetmiştim.

Uzun bir süre odanın ortasında birbirimize kenetlenmiş şekilde kaldık. Kulağıma fısıldadığı sevgi sözcükleri sevinçten ölmeme neden olabilirdi. Beni biraz kendinden uzaklaştırdı. Gözlerimin içine baktı.

"Seni çok seviyorum Ada. Seni çok mutlu edeceğim, hiç olmadığın kadar mutlu edeceğim hem de. Benden vazgeçme sevgilim. Vazgeçersen eğer, benden geriye hiç bir şey kalmaz.

Sensiz olamam. Bu saatten sonra sensiz olmaya dayanamam."

"Senden hiç vazgeçmedim Yankı. Nerede olduğunu bilmediğim tüm o yıllar boyunca bile senden vazgeçemedim."

"Ah Ada, tüm o yıllara nasıl dayandın?"

"Senin varlığını hissetmek bana yetiyordu."

"Ben döndüğümden beri seni görmek bana hiç yetmedi. Yedi yılda yaşadığım onca acıya rağmen bu birkaç ay beni neredeyse öldürüyordu."

Dudakları dudaklarımı bulduğunda ona iyice sokuldum. Yıllarca ona duyduğum özlem kalbimden dudaklarım aracılığıyla ona akıyor gibiydi. Kollarında olmak ve beni sevdiğini bilmek, çekilen onca acıyı silmişti adeta. Yankı benim ruhumun diğer yarısıydı. Bu yıllarca böyle olmuştu ve bundan sonra da böyle olacaktı. Ona duyduğum sevgi her koşulda artarak devam etmiş ve hiç eksilmemişti. O sevgi o kadar derine kök salmıştı ki onu bir türlü oradan koparıp atamamıştım.

Ayrıldığımızda nefes nefeseydik. Elleri yüzümün her iki yanını da kavramıştı ve bana sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Seni seviyorum. Yıllarca seni seviyorum demekten asla bıkmayacağım."

"Ben de seni seviyorum. O kadar uzun zamandır seviyorum ki bunu asla bırakmayacağım."

O anda beni kucağına aldı. Yatak odasına doğru götürdü. Yatağın üzerine bıraktığında kalbim neredeyse duracaktı.

"Bunu istiyor musun Ada?"

"Evet."

"Bekleyebilirim."

"Beklemek istemiyorum, o kadar çok bekledim ki."

Bunun üzerine gülümseyerek bana baktı. Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda kollarımı onun boynuna doladım. Yıllarca o gecenin bir tekrarını daha yaşayıp yaşamayaca-

ğımı bilmeden beklemiştim, bundan sonra beklemeyeceğimi biliyordum. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladığında dudakları boynuma doğru kaydı. Benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ânın büyüsü içinde kaybolmuştum. Bedenim sadece onun dokunuşlarına karşılık veriyordu. Bunu anlamış gibi durdu. Gözlerimi açarak ona baktım.

"Çok güzelsin Ada," diyen sesi kulaklarımı doldurdu. O bana öyle bakarken ben de kendimi çok güzel hissediyordum. Yıllarca bana güzel olduğumu hissettiren bakışlarla bakmıştı.

Beni tekrar öperken onu kendime doğru çektim. Üzerimizdekilerden kurtulduğumuzda bana bakışlarından utandım ama dudakları yüzümün her tarafında gezinirken duyduğum tüm utanç aklımdan uçup gitti.

Ellerini göğsüme doğru götürdüğünde tenimin alev alev yandığını hissettim. Parmakları bedenimde geziniyor ve geçtiği her yer adeta tutuşuyordu. Parmakları göğüslerimin etrafına dolanırken dudakları göğüs ucumu buldu. Ben hazırdım ama onun acelesi yokmuş gibiydi. Hareketlerinin yavaşlığı beni öldürecek sandım. Nefesim düzensizleşmiş ve dudaklarımdan çıkan hafif iniltiler artmıştı.

"Bana dokun Ada," dediğinde gözlerimi açarak ona baktım. Hafif gülümseyen yüzüne rağmen gözleri koyulaşmıştı. Ellerimi onun sert göğsünde gezdirdim. Bedenindeki yaraları parmak uçlarımda hissediyordum. Onların üzerinde yavaşça gezindim.

"Seni rahatsız ediyor mu?"

Yaralarından bahsettiğini anlamıştım. "Hayır," diye mırıldandım.

Dudakları tekrar dudaklarıma kapandığında ben de gözlerimi yumdum. "Bunca yıl sadece bunu aradım."

"Neyi?"

"Senin kokunu, teninin dokusunu ve seni, bunu anlayamadığım için ne çok vakit kaybettik."

"Artık buradasın."

"Seni çok seviyorum Ada."

"Ben de seni seviyorum."

Dudakları yüzümün her santimini öperek boynuma doğru indi. Bacaklarımı dizleriyle açtı. Bedeni benim titreyen bedenimi örtmüştü. İlk sevişmemizi yıllarca hafızamda canlı tutmuştum ama bu bambaşkaydı. Bunda yılların özlemi vardı. Bunda birbirini seven iki bedenin sevgiyle birlikte olması vardı. İçime girdiğinde onun gözlerinin içine baktım. Orada gördüğüm tek şey sevgiydi.

Olağanüstü bir yolculuğa çıkmış gibiydim. Hareketleri hızlandığında ona eşlik etmeye çalıştım. Yaşayacağımız o anı beraber paylaşmak istedim. Nefes nefese kaldığımızda hâlâ onun kollarındaydım ve dudakları yüzümde dolaşmaya devam ediyordu.

Yaşadığım ânın güzelliği gözlerimi doldurdu. Birkaç damlanın akmasına engel olamadım. Ağladığımı hissettiğinde yana kayarak beni kendine doğru çevirdi.

"Canını mı yaktım?"

"Hayır."

"Ne oldu Ada?"

"Bu o kadar... O kadar olağanüstüydü ki çok duygulandım sanırım."

Dudakları gözyaşlarımı takip ederek yüzümde gezindi. "Ağlamana dayanamam sevgilim," diye fısıldayan sesi beni daha çok ağlattı. Onun kollarında yatmak, onun bedenine sarılmak ve beni sevdiğini bilmek, tüm bunlar için yıllarca beklemek tarif edilmez bir duygusallığa neden olmuştu. Mutluluk, aşk, coşku hepsi birbirine girmişti. İçimde tüm bu duyguların karmaşasıyla uykuya daldım.

Sabah uyandığımda hâlâ onun kollarında yatıyordum. Hafifçe kıpırdandığımda onun da uyanık olduğunu anladım.

"Günaydın."

"Günaydın," diyerek beni öptü.

"Kalkmalıyım, birazdan Anıl kalkar."

"Gitmemi ister misin?"

"İstersen kalabilirsin."

"Bana bırakırsan bir daha asla bir yere gitmem."

"O zaman kal."

Yataktan kalkarak banyoya doğru yürüdüm. Duşun altında durup dün geceyi düşündüm. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve bunun da yarım kalmasına dayanamazdım. Dışarı çıktığımda Yankı hâlâ yataktaydı.

"Duşunu kullanmama izin var mı?"

"Tabii ki."

Yataktan çıktığında çırılçıplak halde karşımda dikildi. O anda gözlerimi ondan kaçırdım. Gülerek yanıma geldi.

"Hâlâ utangaçsın," diyerek dudaklarımı öptü ve beni bırakarak banyoya girdi. O çıkmadan üzerimi giyindim ve odadan çıktım. Anıl birazdan kalkardı ve babasıyla artık birlikte olduğumuzu bilmesini istiyordum. Bunu tüm Ayvalık'ın bilmesini istiyordum. Hatta bu bile beni tatmin etmeyecekti, ben tüm dünyanın aşkımızı bilmesini istiyordum. Bu aptal düşünce gülmeme neden oldu.

Sonra da oğlumu düşündüm. Bana bir defasında babasının neden bizimle oturmadığını sormuştu. Ona bazen anne ve babaların ayrı evlerde kalması gerektiğini söylemiştim. Şimdi babasını burada gördüğünde ne diyeceğini merak ediyordum.

Oğlumun sesini duyunca onun odasına doğru gittim. Anıl yatağın içinde oturmuş, gözlerini ovuşturarak bana bakıyordu.

"Günaydın bebeğim."

"Günaydın," diyerek yataktan kalktı. Yanıma gelip bana sarıldı. "Bugün babama gidelim mi?" diye sorduğunda gülümsedim.

Tam bir şeyler söyleyecektim ki gözlerini kocaman açarak "Baba!" diye bağırdı ve beni bırakarak kapıya doğru gitti.

Yavaşça arkamı dönüp kapının önünde kucaklaşan baba oğula baktım. Anıl mutlulukla babasının boynuna sarılmış, "Ne zaman geldin?" diye soruyordu.

Yankı gözlerini bana çevirdi. Ne söyleyeceğini düşünür gibiydi. Ona içtenlikle gülümsedim. Bakışlarını benden ayırarak oğlumuza döndü. "Hiç gitmedim."

"Yani bütün gece burada mı kaldın?"

"Evet."

Anıl babasının kucağından bana döndü. "Yani hep burada mı kalacak?" diye sorduğunda bu sorunun muhatabının ben olduğumu anladım.

"Evet bebeğim, artık hep burada kalacak."

"Bizimle mi oturacaksın? Arkadaşlarımın babaları gibi?" Bu sefer babasına soruyordu.

"Evet."

"Yuppiii!" diye bağırdı incecik sesiyle. "Bunu herkese söylemeliyim. En havalı benim babam!"

"Önce kahvaltı yapalım, sonra da büyükanneye ve büyükbabaya gidelim."

Anıl, "Tamam," diyerek babasının kucağından indi. Banyoya girdiğinde ben hâlâ oğlumun odasının ortasında dikilmiş, oda kapısının önünde duran Yankı'ya bakıyordum.

"En kısa sürede evlenmeliyiz, biliyorsun."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Bu sefer de nikâhsız yaşadığımız için dedikodu yapmasınlar."

Yankı birkaç adımda yanıma gelerek bana sarıldı. Tam beni öpüyordu ki Anıl içeri girdi. "Bunu hep yapacak mısınız?" diye sorduğunda her ikimiz de gülüyorduk.

YİRMİ

Annemlere geldiğimizde içimdeki heyecan daha da artmıştı. Herkes terasta oturuyordu. Hava oldukça güzeldi. Üçümüz de bahçeden terasa çıktığımız anda Anıl, "Babam artık bizimle oturacak!" diye bağırdı.

Gözlerim önce anneme kaydı. Annem ayağa kalkmış ve ellerini kalbinin üzerine koymuştu. Yüzündeki mutluluk ve gözlerindeki yaşlar fazla bir şey demeye gerek bırakmıyordu. Biraz sonra yanıma gelerek bana sıkı sıkı sarıldı.

"Sonunda dualarım kabul oldu."

"Evet," diye mırıldandım.

Annem oğluna sarıldığında Helga ile göz göze geldim. Onun da gözleri yaşlıydı. Yanına giderek Yankı'nın her iki büyükannesine de sarıldım. Bu ailenin kadınları olağanüstüydüler ve yaşanmışlıklarından dersler çıkarmışlardı. Onların nasihatleri ve güvenleri olmasa belki de yanlış bir karar verebilirdim. Beni her zaman kendi kızları gibi bağırlarına basan bu insanlara minnettardım.

"Biz evleniyoruz," diyen Yankı'ya doğru döndüm. Helga'ya bakıyordu. "Haklıydın Helga, artık her şeyi doğru yapabilirim."

"Ben her zaman haklıyım. Bunu öğrenemedin mi hâlâ?"

Herkes gülmeye başladığında Yankı yanıma gelerek elimi tuttu. Parmağımda hâlâ bana boşanmadan önceki gece verdiği yüzük vardı. Parmakları yüzüğün üzerinde gezindi.

"Yıllar önce parmağına taktığım tek taş duruyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"Onu at. Onu sana almamıştım. Şimdi senin için alacağım."

"İstemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Evet," diyerek elimi ondan çektim ve parmağımdaki yüzüğü ona gösterdim. Sen o yüzüğü zaten bana verdin."

"Ama bu büyükannemin yüzüğü."

"Evet, ben bunu istiyorum. Geçmişten gelen bir anısı olan ve ileride oğlumun sevdiği kızın parmağına takacağım bir şey bu. Nesilden nesile sevgiyle geçen. Bunu bana takarken ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ait olduğu yerde, demiştin."

"Evet sevgilim, hatırlıyorum. Hâlâ öyle düşünüyorum, o yüzük ait olduğu yerde."

"O zaman başka bir yüzüğe ihtiyacım yok. Diğer yüzüğü de sat ve parasını kimsesiz çocuklara bağışla. O da ait olduğu yere gitsin."

Yankı bana sarıldığında ben de ona sarıldım. O yüzüğü parmağıma taktığı günden bu yana onu çıkaramamıştım. Çıkarmak istediğimde içimde hep bir acı duymuştum. Ben ait olduğum yerdeydim ve parmağımdaki yüzük de ait olduğu yerdeydi. Elmas yüzük parmağımda parlarken hepimizin gözleri dolmuştu.

Birkaç hafta sonra, bu sefer sadece bizim için özel olan insanların katıldığı sade bir törenle çiftlikte tekrar evlendik. Düğüne Cenk'i çağırmadım. Sevdiğin insanı bir başkasıyla görmenin acısını yıllarca yaşamış biri olarak bunu ona yapmak istemedim. Sadece evleneceğimi haber verdim. Ona mutluluklar diledim. O da benim için aynı şeyleri diledi.

Gelen konuklardan hediye getirmelerini istemedim. O

hediyeler zaten ilk düğünümde gelmişti. İlla getireceklerse, çocuk yuvası için belirlediğimiz ihtiyaçları karşılamak üzere bir şeyler getirmelerini istedim onlardan. Ben artık kimsesiz değildim. Belki de uzun yıllardır değildim ama o duygunun ne kadar yaralayıcı olduğunu hissederek büyümüştüm.

Bu sefer düğünümüzde Yankı'yla ben de gelen konuklar kadar eğlendik. Oğlumuzun mutluluğu ise görülmeye değerdi. Bahçedeki masada oturan aileme baktım. Sadece birkaç kişi olabilirlerdi ama her zaman yanımdaydılar.

Onların yanına doğru yürüdüm. İki büyükannenin arasında oturdum. Sevgiyle ellerimi tuttular.

"Sana yıllar önce, 'Hayatta seyirci olma, oyuncu ol' demiştim," diyen büyükanneye gülümsedim.

"Evet, o zamandan beri söylediğini yapmaya çalışıyorum."

"Önünde çok uzun yıllar var Ada. Bunun kıymetini bil. Pişmanlıklar insanı zamanından önce yaşlandırıyor."

"Seni çok seviyorum büyükanne. Tüm o yıllar boyunca yanımda olmasanız asla başaramazdım."

"Sen her zaman başarırdın. Çünkü içinde inanılmaz bir kalp ve güç taşıyorsun. Biz sadece yanında durduk Ada. Tüm bunları sen başardın."

Sarılarak onu öptüm. Torununun mutluluğunu görmesine sevinmiştim. En çok da Yankı'yı bir daha görmeden ölmesinden korkuyordum.

"Yankı'nın ve oğlunun mutluluğunu görebiliyor musun?" diyerek bana onları gösterdi.

Yankı ve oğlumuz bizden biraz uzakta, Yankı'nın arkadaşlarıyla birlikteydi. Oğlum her zaman mutlu bir çocuk olmuştu ama şimdiki mutluluğu gerçekten görülmeye değerdi. Babasız yetiştiği o yıllarda arkadaşlarının babalarına hayranlıkla bakar ve bana üzüldüğünü belli etmezdi ama havalı babası daha ilk günden onun kahramanı olmuştu. Uzun bir süre Yankı'ya *baba* dememesinin sebebi, bir gün tekrar gidebileceğine dair duyduğu korkuydu. O korkuyu atlattığı anda

ona *baba* demeye başlamıştı. Belki de o küçük dünyasında, yaşayacağı hayal kırıklığını en aza indirmeye çalışmıştı.

Yankı ile göz göze geldiğimiz anda ona gülümsedim. Gülen bir yüzle bana bakıyordu. Yüzündeki mutluluğa baktım bir süre. O anda tıpkı yıllar önce odama girerek sırtımı kaşıyan ve o anda âşık olduğum çocuk gibiydi. Mutlu ve sımsıcak gözlere sahip o çocuk artık benim kocamdı.

Yankı yanıma gelerek elimi tuttu. "Hadi dans edelim."

Elini tutarak ayağa kalktım ve kollarımı onun boynuna doladım. Dudakları dudaklarımı buldu. Kısa ama oldukça ateşli bir öpücük ayaklarımı yerden kesmeye yetmişti. "Kaybettiğimiz tüm o yılları telafi edeceğim," diye mırıldandı.

"Bunu yapacağını biliyorum."

Gözlerimin içine bakıyordu. Ben de onun gözlerinde erimeye devam ediyordum.

Düğünün sonunda giden konuklara baktım. En son gidenlerden biri Duru'ydu. Yanıma doğru geldi. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Çok mutlu olmanı diliyorum Ada," derken bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım. "Umarım sen de olursun."

"Olurum herhalde," diyerek Yankı ile konuşan Alp'e baktı. "Bu sefer acele etmeyeceğim."

Beraber onların yanına gittiğimde Duru Yankı'ya mutluluklar diledi ve onları yolcu ettiğimizde Yankı gülümseyerek bana baktı.

"Bir an önce eve gitmek istiyorum."

"Annen burada bize bir oda hazırladı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, eve gidecek kadar sabırlı olamayacağını biliyordu."

Kahkaha atarak bana baktı. "Ufaklık nerede kalacak?"

"Büyükannesi ve dedesiyle birlikte."

"O zaman bu gece sadece bana aitsin."

"Ben her zaman sana aittim. Sen bunu geç fark ettin," diyerek güldüm.

"Ne kadar aptal olduğumu hatırlatmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

Gülümseyerek ona baktım. Beni kucağına aldığında bizimkiler hâlâ oturmaya devam ediyorlardı. Onlara doğru baktım. Utanmıştım. Kızardığımı gördüğünde Yankı bir kahkaha atarak yüzüme baktı. "Onların gitmesini bekleyemeyecek kadar çok özledim seni," diye fısıldadı kulağıma.

İçeri girdiğimizde hâlâ kucağındaydım. Odanın kapısını ayağıyla itti ve beni yatağın üzerine bıraktı.

"Beni utandırdın."

"Buna alışsan iyi edersin sevgilim, bunu bir daha yapmayacağıma söz veremem."

Üzerindeki ceketi çıkararak koltuğun üzerine attı. Bense hâlâ yatağın üzerinde oturmaya devam ediyordum. Yankı yanıma geldi ve önümde diz çöktü. Gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Sana bir sürprizim var."

"Neymiş o?"

"Yarın İstanbul'a gidiyoruz."

"Balayına mı?"

"Hayır."

"Ne o zaman?" diye güldüm.

"Amcanla buluşmaya gideceğiz."

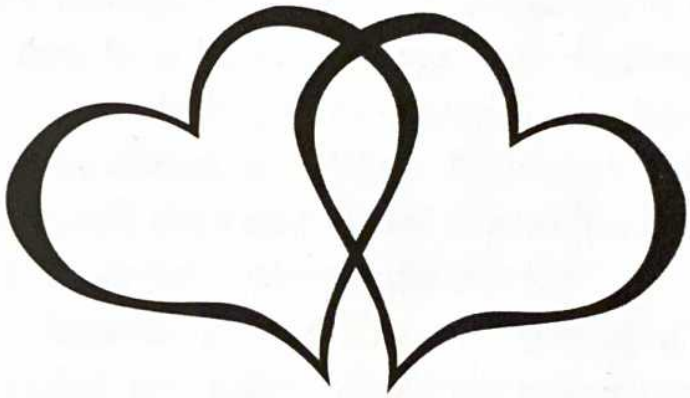
Şaşırarak ona baktım. "Amcamla mı?"

"Evet sevgilim, amcanla. Onu buldum ama bir kaza geçirdiği için düğünümüze gelemedi. Ben de seni ona götüreceğime söz verdim. Üstelik onun da sana anlatacakları varmış."

"Ah Yankı, seni çok seviyorum."

"Biliyorum sevgilim," diyerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Artık biliyorum," diye mırıldandı ve beni öpmeye devam etti. Onun kollarında kendimi kaybetmek üzereydim. Bundan sonra hayatımda yalnızlık yoktu. Dünya tatlısı bir oğlum, beni seven bir kocam ve her zaman yanımda olan bir ailem vardı. Hayattan daha ne isteyebilirdim ki?

DÖRDÜNCÜ KISIM

YİRMİ BİR

"Hayattan daha ne isteyebilirdim ki?"

Ada sustuğunda derin bir sessizlik oldu. Yankı sevgiyle karısına baktı ve o gözyaşlarını silerken uzanıp elini tuttu. Onun da gözleri dolmuştu ve ikisi birden karşılarında oturan adama baktıklarında onun da gözyaşlarını sildiğini gördüler. Yankı karısının elini bırakmadan konuştu.

"Ada'nın tuttuğu o defterleri okuduğumda iki gün kendime gelemedim. Beni bu kadar seven birini nasıl olur da anlamazdım? Okurken o küçük kızın acısını yüreğimde hissettim ve onun mutlu olması için Ada'yı bırakmaya karar verdim. Ona o kadar çok acı yaşatmıştım ki artık benim yüzümden tekrar üzülsün istemiyordum," diyerek karısına döndü.

"Aklımı başıma getiren kendime sorduğum sorulardı. Defterleri neden getirdiğini düşündüm uzun bir süre. Benimle olmayacağını ve Cenk'in evlilik teklifini kabul ettiğini biliyordum ama bir *ama* vardı. Hâlâ beni sevdiğini yazmıştı, yani hâlâ bir şansım vardı. Belki de onu durdurmamı istemişti. Belki benim bir adım atmamı bekliyordu. Uzun yıllardan sonra nefes almamı sağlayan kadındı o. Nefes almayı öğrendikten sonra nefessiz kalamazdım. Gerekirse ona beni tekrar hayatına katması için yalvaracaktım," dedi bakışlarını karısından ayırmadan. "Fakat o tüm bunlara gerek kalmadan beni hayatına tekrar kattı. Bana yaşamak için bir sebep verdi."

Bunun üzerine Ada gözleri yaşlı kocasına sokuldu. Yankı karısını kollarına aldığında parmaklarıyla onun gözyaşlarını

sildi. "Tüm bunları ağlaman için söylemedim sevgilim."

"Biliyorum ama bunlar mutluluk gözyaşları. İçlerinde acıya yer yok artık."

Büyük koltukta kırılan ayağını önündeki pufa uzatmış olan adam gözyaşlarını silmişti ve gülümseyerek karşısındaki gençlere bakıyordu. Saatlerdir Yankı ve Ada'nın anlattıklarını dinliyordu. İnanılmaz bir aşk ve hayat hikâyeleri vardı. Her ikisi de acılar çekerek buralara kadar gelmişlerdi. Buradan giden o küçük kızın şimdi karşısında dimdik ve çektiği onca şeye rağmen güçlü bir şekilde duruyor olması kalbini sevgiyle doldurdu. Ada ile gurur duyuyordu.

"Dönmekle iyi etmişsin Yankı. Nasıl gidersen git, döndüğünde seni suçlamayacak bir ailen olduğu için şanslısın."

"Evet Yüksel Bey, o konuda gerçekten çok şanslıyım. Yıllarca benim nerede olduğumu, hayatta olup olmadığımı bile bilmeden yaşadılar. Belki de o kaza hayatımı yeniden sorgulamama neden oldu."

"Eee, ne demişler? Her şerde bir hayır vardır. Önemli olan dönmüş olman. Üstelik seni her koşulda seven ve tüm o yıllar boyunca sevmeye devam eden harika bir karın olduğunu da unutma."

"Ada ve oğlum benim vazgeçilmezlerim."

"Tüm bu anlatılanlar roman gibi," diyerek oturuşunu düzeltti Yüksel Bey.

"Aynen öyle," diyerek karısına baktı Yankı. "Sonunda prensesine kavuşmuş bir prens gibi hissediyorum kendimi."

"Bu kadar şeyden sonra mutluluğu bulduğunuza seviniyorum çocuklar. Düğününüze de gelmek isterdim ama bu görünmez kaza ne yazık ki gelmemi engelledi. Seni tekrar gördüğüme o kadar sevindim ki Ada. O kalbi sevgiyle dolu küçük kızın arkasından çok ağladım ama sen kalbinin güzelliğini her şeye rağmen korumuşsun."

"Teşekkür ederim amca. Seni unuttuğum için kendimi hiç bağışlamıyorum."

"Çok küçüktün buradan gittiğinde, keşke senin peşini hiç bırakmasaydım ve nasıl olduğunu takip etseydim ama olmadı. Dayın görüşmeyelim diye her türlü engeli önümüze koydu. Ben de bunun için senden af diliyorum kızım."

"Affedilecek bir şey yok amca, eğer buradan gitmeseydim asla Yankı'yı tanıyamazdım."

Yüksel Bey sevgiyle karşısındaki gençlere gülümsedi. Yankı ve Ada'nın anlattıklarını dinlerken çoğu yerde gözleri dolmuş, boğazı düğümlenmişti. Tüm bu anlatılanlar ona gençliğini ve karısını bir kez daha hatırlatmıştı. Eşi öleli neredeyse beş seneyi geçmişti ama hatırları ilk günkü kadar tazeydi. Ruhu ve kalbi güzel bir kadının elinin bir erkeğe değmesi, o erkeğin hayattaki en büyük şansıydı. Yankı da Ada'yı hayatına kattığı için çok şanslı bir adamdı.

Yüksel Bey hafifçe yerinde kımıldandı. Uzun zamandır aynı pozisyonda oturmak bacağının tutulmasına neden olmuştu. Onun kıpırdayışını gören Ada yerinden kalkarak amcasının yanına gitti.

"Seni hayat hikâyemizle sıkmadık inşallah amca."

"Anlatmanızı ben istedim ve asla sıkılmadım kızım. Eğer anlatmamış olsaydınız bu güzel hikâyeyi asla bilmeyecektim. Beni kendi gençliğime götürdünüz. Yengeni çok özlüyorum."

"Özlemin ne olduğunu biliyorum amca."

"Şu anki halini onun da görmesini isterdim. Büyük olasılıkla seninle gurur duyardı."

İçeriye giren kadın dikkatlerini dağıttı. Kadın saygıyla oturan adama baktı. "Misafirleriniz geldi efendim."

"O zaman yemeği hazırlayalım Makbule Hanım. Misafirlerimiz acıkmıştır."

Kadın dışarı çıktığında Ada ve Yankı amcasına yardım ederek onun ayağa kalkmasına ve koltuk değneğiyle yürümesine yardımcı oldular. Yemek odasına geçtiklerinde beklenen misafirler de içeriye girmişti.

Ada yıllar sonra kuzenlerini görecekti. Burada kaldığı kısa

sürede onlarla çok iyi anlaştığını hatırlıyordu. Artık herkes büyümüştü. Her biri evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmışlardı. Karşılaştıklarında ne yapacağını bir an bilemedi ama kendisine doğru gülerek gelen kadını gördüğünde o da gülümsedi. Onun Serap olduğunu anlamıştı. Kendinden iki yaş büyüktü. Amcası hamile olduğunu söylemişti ama içeriye giren kadın neredeyse doğum yapacakmış gibi duruyordu.

Sarışın kadınla birbirlerine sarıldıklarında Ada gözyaşlarını tutamadı. Ayrıldıklarında Serap, Ada'nın ellerini tutuyordu. "İnanmıyorum, ne kadar güzelsin!"

"Sen de öyle."

"Ah, yapma, şu halime bak. Yüz kiloyum."

"O kilodan çok bebek canım," diyen genç adam içeri girdiğinde Ada onun Serap'ın kocası olduğunu anladı. Yankı ile tanışan adam, Ada'nın karşısına geldiğinde gülümsedi.

"Sen meşhur Ada olmalısın."

"Evet."

"Sonunda tanışabildik. Ben Atilla. Bu sevimli kadının kocasıyım."

Ada tam bir şeyler söyleyecekken içeriye giren iri yarı adam, "Bakın burada kim varmış, parmağını emen kız!" diyerek Ada'ya sarıldı ve onu kendi etrafında döndürdü.

Bu Serap'ın abisiydi. Ada kahkahalarla gülüyordu. Yankı karısının mutluluğunu gördüğünde Ada'nın amcasının izini bulduğuna sevinmişti. Ada yıllarca kendisini kimsesiz olarak görmüştü ama gerçek öyle değildi. Kocaman ve köklü bir ailenin ferdiydi ve bundan sonra kendini daha mutlu hissedecekti.

Boğaz'a bakan büyük odada, kocaman masanın başında oturanlar neşeyle hep bir ağızdan sohbet ediyorlardı. Her kafadan bir ses çıkmasına rağmen Ada mutlulukla etrafına bakıyordu. Tüm bu insanlar onun ailesiydi. Kuzenler, eşler, çocuklar tüm bunları yaşadığı için sevgiyle yanında oturan kocasının elini sıktı. Anıl Yankı o kadar mutluydu ki onun

yanındakine bir şeyler anlatarak güldüğünü gördüğünde sevindi. Gitme zamanı geldiğinde Anıl Yankı'yı buradan götürmek zor olacaktı. O akşam eskilerden, Ada'nın orada kaldığı zamanlardan bahsedildi. Aradan yıllar geçmişti ama sanki araya o yıllar hiç girmemiş gibiydi.

Ada yalnız geçen yılların kalbinde açtığı yaraların, onu sevgiyle karşılayan ailesi tarafından iyileştirileceğini biliyordu. Yanında çok sevdiği kocası ve onu bağırlarına basan büyük bir ailesi vardı. Yankı karısının elini sıktığında bakışlarını kocasına çevirdi.

"Teşekkür ederim."

"Mutlu olman benim için her şeyden daha önemli Ada."

"Çok mutluyum."

"Görüyorum," diyen adam karısına sevgiyle baktı.

Bir süre sonra amcası onu ve Yankı'yı çalışma odasına çağırdı. Ada heyecanla sandalyeye oturmuş ve endişeli bir halde amcasına bakıyordu. Yüksel Bey, yeğeninin heyecanını hissedebiliyordu. "Endişelenme canım, bunu yıllarca sana nasıl vereceğimi düşündüm. Aslında yirmi bir yaşını bekliyordum ama sonra yengenin hastalığı ve ölümü hayatımı bir anda alt üst etti."

"Yengem için çok üzgünüm amca."

"Onu çok özlüyorum. Gençken o kadar çok işin peşinde koşturdum ki ona fazla vakit ayıramadım. Şimdiyse çok vaktim var ama o yok. Onun için her günün kıymetini bilin. Birbirinize vakit ayırın. Zaman dediğin çok hızlı geçiyor," diyerek karşısında oturan çifte gülümsedi. Daha sonra çekmecesini açarak bir dosya çıkardı ve masanın üzerine koydu. Dosyanın içinden çıkardığı bir kâğıdı Ada'ya doğru uzattı.

"Burada yazılı olan her şey senin Ada."

"Benim mi?" diye sorarak kendisine uzatılan kâğıdı aldı.

"Evet, babandan ve dedenden kalanlar."

"Ama ben onları dayıma vermiştim."

"Dayının sana imzalattığı kâğıtlar babanla annenin ortak

mallarıydı. Buradakiler ise yıllarca benim kontrolümde olan mal varlıkları. İstersen dava açarak onları geri alabilirsin. Hangi şartlarda imzaladığına dair kocan ve ailesinin tanıklığı var."

"Hiçbirini istemiyorum amca. Onlara borçlu kalmak istemiyorum. Ben onları yıllarca bana bakmalarının karşılığı olarak verdim."

"Kararın her neyse, buna sadece saygı duyarım."

Ada, önce kocasına sonra da elindeki listeye baktı. "Burada çok fazla şey var."

"Evet, aslında ilk başta o kadar yoktu ama yıllar içinde yatırımları iyi yaptık. Bu da bize daha fazla kazandırdı."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada yazılı olan tekne babamın teknesi mi?"

"Evet."

"Kullanılabilir durumda mı?"

"Evet, hâlâ kullanıyoruz. Şirketin üzerine kayıtlı."

"Onu görmeyi çok istiyorum amca."

"İstediğin zaman görebilirsin. Adını bile değiştirmedik. "Âşıkların Adası" olarak kaldı. Geçen yıllarda tekrar elden geçti. Şimdi eskisinden daha iyi durumda. Hatta söyleyelim hazırlasınlar, bir Boğaz turu yapın."

"Çok isterim."

"Eşinin tekneleri sevdiğini biliyorum. Bu konuda epeyce sohbet ettik."

"Evet, seviyorum. Benim de bir teknem var ama bununla yarışamaz bile," diyerek gülümsedi Yankı. Sonra da hâlâ şaşkınlıkla elindeki kâğıda bakmakta olan Ada'ya çevirdi gözlerini. Tüm bunlar onun için de sürpriz olmuştu. Ada'yı buraya getirirken tüm bunları bilmiyordu. Sadece Ada'nın amcası tekneden bahsetmişti ve Yankı, Ada'nın içinde doğduğu tekneyi görmesini çok istemişti.

Ada elindeki kâğıttan başını kaldırdığı anda kocasıyla göz

göze geldi. Sonra da amcasına doğru döndü. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey demek zorunda değilsin canım. Sadece..." diyerek önünde duran dosyayı kıza doğru itti. "Bunun içindeki kâğıtları imzaladığın anda her şey senin olacak."

"Tüm bunları ne yapacağım ben?"

Amcası bir kahkaha atarak şaşkın halde karşısında duran kıza baktı. "İstediğini yapabilirsin. Bu şirketlerin bir kısmında benim de çocuklarımın ortaklıkları var. Hepsi tıkır tıkır işliyor. İstediğin birinin başına geçebilirsin."

"O zaman burada mı yaşamam gerekiyor?"

"Buna sen karar ver."

"Şey, bilemiyorum..." diyerek kocasına döndü. "Sen ne diyorsun Yankı?"

"Bu benim için de sürpriz oldu Ada. Tekneyi biliyordum ama tüm bunlardan Yüksel Bey hiç bahsetmedi."

"Ben burada yaşamak istemiyorum."

"O zaman Ayvalık'ta yaşamaya devam ederiz."

"Pekâlâ, buna kendi aranızda konuşarak karar verin ama şunu unutma kızım. Nerede mutluysan orası senin yuvandır."

Çalışma odasından çıktıklarında Ada ve Yankı kendilerine ayrılan odaya gittiler. Anıl Yankı çoktan uyumuştu. Ada oğlunun başına giderek onun üzerini örttü ve arkasını döndüğünde kendisine bakan Yankı'ya gülümsedi.

"O kadar şaşkınım ki!"

Yankı, "Farkındayım," diyerek karısının gözlerinin içine baktı. "Oldukça zengin bir karım varmış."

"Hâlâ inanamıyorum."

"Babanın ailesi oldukça varlıklıymış Ada. Baban şirketlerde çalışmasa bile onu asla ayırmamışlar. Öldüğünde de kanuni olarak mirasından pay almanı sağlamışlar."

"Ben her şeyi dayıma verdiğimi zannediyordum ama o çok küçük bir kısmıymış."

"Belki de bunları bilmiyor oluşları iyi bir şeydi."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Yıllarca dayımdan başka bir akrabam olacağını düşünmedim. Onları unuttuğuma inanamıyorum. Ama dayım bana amcamı o kadar kötü anlattı ki. Zaten bana iyi davranmayan insanlarla yaşıyordum. Hayatıma yenilerini eklemek istemedim."

"Artık hiç kimse sana zarar veremez. Ömrüm yettiği sürece hep yanında olacağım."

"Biliyorum, küçükken de hep yanımdaydın."

"Keşke ben de bilebilseydim."

Ada, kocasının gözlerinde beliren pişmanlığı gördü. Elini onun hafif tıraşlı yanağına götürdü ve yanağını okşadı.

"Bunu Yapma Yankı, geçmişin pişmanlıkları bırak geçmişte kalsın. Önümüzde mutlu olacağımız günleri pişmanlıklarla geçirmeyelim. O zaman mutlu yaşayacağımız günlerin kıymetini bilemeyiz."

"Haklısın."

Yankı karısına sıkıca sarıldı. Saçlarının üzerine küçük bir öpücük kondurdu ve kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Ada sevdiği adamın kollarına iyice sokuldu. Geçip giden günleri düşünerek bugünün geçip gitmesine izin vermeyecekti. Başını Yankı'nın göğsünden kaldırdı ve onun gri gözlerine baktı. Loş ışıkta gözleri olduğundan da koyu görünüyordu. Dudakları birleştiğinde cılız bir ses odayı doldurdu.

"Anne."

Ada, kocasından ayrılarak yatağında yatan oğluna doğru döndü. "Efendim bebeğim?"

"Burayı sevdim, biraz daha kalabilir miyiz?"

Yankı gülümseyerek oğluna doğru gitti ve onun başını okşadı. Anıl Yankı'nın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Birkaç gün daha kalabiliriz oğlum. İyi geceler."

"İyi geceler baba," diyen oğlan arkasını dönerek uyumaya devam etti.

Yankı karısının yanına giderek balkon kapısını açtı ve dışarı çıktı. Elinden tuttuğu Ada'yı da peşinden çıkardı.

"Onu uyandırmayalım."

Ertesi sabah Ada içinde büyük bir coşku ve ona eşlik eden bir hüzünle yataktan kalktı. Bugün babasının teknesini görecekti. İçinde doğduğu tekneye çıktığında onu hangi anıların ele geçireceğini bilmiyordu. Anıl Yankı'yı yeni bulduğu arkadaşlarıyla bırakıp kocasıyla birlikte teknenin demirlediği marinaya gitti. Amcası bir gün önce her şeyi ayarlamıştı. Kaptan onları bekliyordu.

Ada uzaktan bile babasının teknesini hemen tanıdı. Yaşlaştıkça teknenin yanında yazan adını gördüğünde kocasının elini daha da sıktı. "Âşıkların Adası"nın tam önünde durdu.

"Bunca yıldan sonra bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Gerçekten çok güzelmiş."

Ada, "Evet," diye fısıldadı ve gözlerini tekneden ayırmadan devam etti. "O zaman da gözüme çok büyük görünürdü ama gerçekten büyükmüş."

"Hadi gel," diyerek tekneye bindiklerinde onları kaptan karşıladı.

"Hoş geldiniz."

Ada titreyen elleriyle adamın elini sıktı. Bir süre sonra tekne yavaşça marinadan ayrılırken Ada arkasında bıraktığı köpüklü sulara bakıyordu. Daha fazla dayanamadı ve birkaç damla yaş yanaklarından yuvarlandı. Hafızasında kalan birkaç parça anı gözlerinin önüne geldi. Annesinin gülerek onu kucağına alışını ve babasının uyumadan önce denizlerle ilgili anlattığı hikâyeleri hatırladı. Sanki kulaklarında babasının o

gür ve kalın sesini duyar gibi oldu. "Sen benim küçük mucizemsin," deyişi kulaklarında çınladı.

Saçları rüzgârda dalgalanırken annesinin saçlarının da rüzgârda dalgalanışını hatırladı. Şimdi bunu neden yaptığını biliyordu. Bu özgürlüğün ta kendisiydi. Rüzgâr saçlarının arasından geçerken gözlerini ufka dikti. Uzun bir süre olduğu yerde kaldı. Tekne Boğaz'ın masmavi sularında beyaz köpükler çıkararak ilerlerken Ada, çocukluğunun en güzel zamanlarını tekrar yaşıyormuş gibiydi. Arkasını dönerek Yankı'ya baktı. O da aynı babası gibi denize âşıktı. Biliyordu ki bu gezinin devamı gelecekti. Üstelik oğlu da denizin üzerinde olmayı seviyordu. Yankı ona doğru döndüğünde karısına gülümsedi ve birkaç adımda onun yanına gelerek elini tuttu.

"Ne kadar güzel olduğunu hatırladın mı?"

"Evet," dedi Ada, kocasının göğsüne başını yaslarken. "O kadar az anım var ki ama yine de var olanlar bana yetiyor ve biliyorum ki o anıların üzerine sen daha güzellerini koyacaksın."

"Çok daha güzel anılarımızın olacak, sana söz veriyorum Ada."

"Biliyorum," diyen Ada'nın fısıltısı rüzgârın sesine karıştı.

İstanbul'dan döndüklerinde Ada ve Yankı evlerine yerleştiler. Okulların açılmasına kısa bir süre vardı ve Yankı karısına unutulmayacak bir tatil yaşatmak istiyordu. Bu aynı zamanda bir türlü çıkamadıkları balayı tatilleri olacaktı. Her şeyi hazırlamak ve gerekli izinleri almak biraz zamanını almasına rağmen sonunda karısına yaptığı planlardan bahsedebilirdi. Bu tatile Anıl Yankı'yı da götüreceklerdi. Ada'nın oğlundan bu kadar süre ayrı kalacağını sanmıyordu. Gerçi döndüklerinde okullar açılmış olacaktı ama Anıl Yankı'nın iki hafta okula gitmemesi fazla sorun olmazdı. Bu süreyi kısa zamanda telafi edebilirdi. O akşam oğullarını yatırdıktan sonra Yankı, bacaklarını pufa uzatıp başını arkaya yaslayarak gözlerini yumarak oturan karısına kapının eşiğinden bir

süre baktı. Bu evde oğlu ve karısıyla olmak yıllarca aradığı huzuru ona vermişti. Ait olduğu yerde olduğunu biliyordu. Hep buraya aitti ama bunu geç anlamıştı.

Ada izlendiğini hissetmiş gibi gözlerini açtığında kapının pervazına dayanmış halde kendisine sevgiyle bakan kocasıyla göz göze geldi. Ayaklarını puftan çekti ve kendisine doğru gelen kocasına yer açarak koltukta kenara kaydı.

"Yorgun görünüyorsun?"

"Değilim aslında, kendimi babamın teknesinde hayal etmiştim."

Bu cevap Yankı'nın konuyu açması için yeterliydi Kolunu karısının omzuna atarak onu kendine doğru çekti.

"Hayallerini gerçekleştirebilirim."

"Gerçekleştirdin zaten. Bunun için sana teşekkür etmiş miydim?"

"Hem de defalarca. Artık balayına çıkmak ister misin?"

"Senin olduğun her yer bana balayı gibi geliyor. Anıl Yankı'yı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Şimdiye kadar onunla hiç ayrılmadık."

"Oğlumuz da bizimle gelebilir. Buna bayılacağına eminim."

"Aklında ne var?" diyerek kocasından biraz uzaklaştı Ada.

"Kısa bir tekne turu."

"Ne kadar kısa?"

"Dünya turu denemeyecek kadar kısa," dedi gülerek.

"Gerçekten mi?"

"Evet, sevgilim. Yıllar sonra yine orada olacaksın. Babanın seyir defterleri bize yolu gösterecek. Gerçi onun kadar denizde kalmayacağız ama yine de ben de heyecanlanıyorum."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum sevgilim," diyerek başını karısına doğru eğdi ve onun yumuşak ve dolgun dudaklarını öpmeye başladı.

BEŞ YIL SONRA

Yankı ve Ada'nın balayı olarak çıktıkları tekne gezisi yaklaşık iki ay sürdü. Döndüklerinde Yankı'yı bir sürpriz bekliyordu. Ada tıpkı annesi gibi teknede hamile kalmıştı. Anıl Yankı, bir kardeşi olacağı için çok seviniyordu.

Sekiz ay sonra kızlarını kucaklarına aldılar. Ada kızına Hülya Roseline adını verdi. Kendi annesini pek fazla hatırlamayan Ada için Yankı'nın annesi gerçek bir anne olmuştu.

Kızları bir yaşını geçtiğinde Helga öldü. Ölene kadar kızının yanında kaldı. Vasiyeti üzerine Almanya'da yıllar önce kaybettiği kocasının ve kızının yanına gömülmek istedi. Ondan iki sene sonra da Yankı'nın büyükannesi öldü. Her ölüm onlardan bir şeyler eksiltti ama sevgileri ve birbirlerine olan bağlılıkları hiç bitmeden devam etti.

Ada kızı için de tıpkı oğlunda olduğu gibi bir defter tutmaya başladı. Yıllar sonra belki de çocuklarına bırakacağı en büyük hazine bu olacaktı. Onca işine rağmen üşenmeden her güzel anıyı defterlere geçirmeye başladı.

Kimsesi olmayan bir kızın yıllar içinde hayallerini hiç bırakmadan mutluluğu bulmasına çevrelerindeki herkes tanıklık etti.

Ada ve Yankı Ayvalık'ın sakin doğasında, çocuklarıyla birlikte mutluluğu buldu.

TEŞEKKÜR

Bu kitapların çıkmasında büyük katkısı olan, yaşadığım heyecanı benimle paylaşan sevgili editörüm Özge Nur Küskün'e, şahane kapaklara imza atan sevgili Şükrü Karakoç'a, hikâyelerimi basmaya devam eden sevgili Müptela Yayınları ailesine, her birinin kitap haline gelmesinde katkısı olan adlarını burada sayamayacağım tüm çalışanlara teşekkür ederim.

Başından beri yazdığım, olmadığını düşünerek sildiğim ve defalarca yeniden yazdığım her bir satırı sabırla okuyan, dostluğunu hiçbir şeye değişmeyeceğim sevgili Nurşen Bakır'a, gecenin bir yarısına kadar saatler süren telefon görüşmelerimize tahammül ettiği için sevgili eşi Ali Bakır'a, her zor anımda benden desteklerini hiç esirgemeyen sevgili kızıma ve eşime, yanımda olduklarını hep hissettiğim arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Yaşamımın bir bölümünü geçirdiğim Ayvalık'ın o güzel kıyılarına, zeytin bahçelerine ve huzurlu doğasına olan hayranlığım hâlâ ilk günkü gibi. Bana bunu yaşatan anneme ve kaybetmiş olsam da varlığını hep kalbimde hissettiğim babama teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, sizlere, hikâyelerimi anlatmama imkân tanıdığınız için teşekkür ederim.

Sevgi ve aşk hep yanınızda olsun, iyi ki varsınız.

"Yarım kalan sevinçlerim vardı benim. Yarım kalan mutluluklarım. Daha tohum halindeyken, filiz bile verememişken solmuş umutlarım vardı. Hep bir yanım eksikti. Hiç tamamlanmamıştım şimdiye kadar. Hep yarım kalmıştım. İlk defa dün akşam kendimi tamamlanmış hissetmiştim, oysaki bu bir yanılsamaydı. Yankı gitmişti. O pırıl pırıl parlayan güneş sanki önünde koyu bir bulut varmış gibi tüm güzelliğini ve ışığını kaybetmişti."

Henüz beş yaşındayken kaybettiği anne ve babasının ardından büyük bir yalnızlığa gömülen Ada, içinde biriktirdiği binlerce kelimeyi defterlere yazarak ve tek bir kişiye karşı duyduğu imkânsız aşkını anlatarak geçirdi çocukluk yıllarını. Ta ki bir gün o imkânsız aşkına kavuşuncaya kadar. Ancak gözlerini açtığında, yıllar sonra kavuştuğu çocukluk aşkını kaybedeceğini bilemezdi.

Aradan geçen yıllar kimsesiz Ada'nın küllerinden yeniden doğmasını sağlayıp onu güçlü bir kadın mı yapacaktı yoksa çocukluğundan beri içinde debelendiği yıkıntıların altında mı kalacaktı?

Günün birinde her giden geri gelirdi ve o gün geldiğinde Ada'yı önemli bir karar bekliyordu.

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786052 006504